ERIN HUNTER

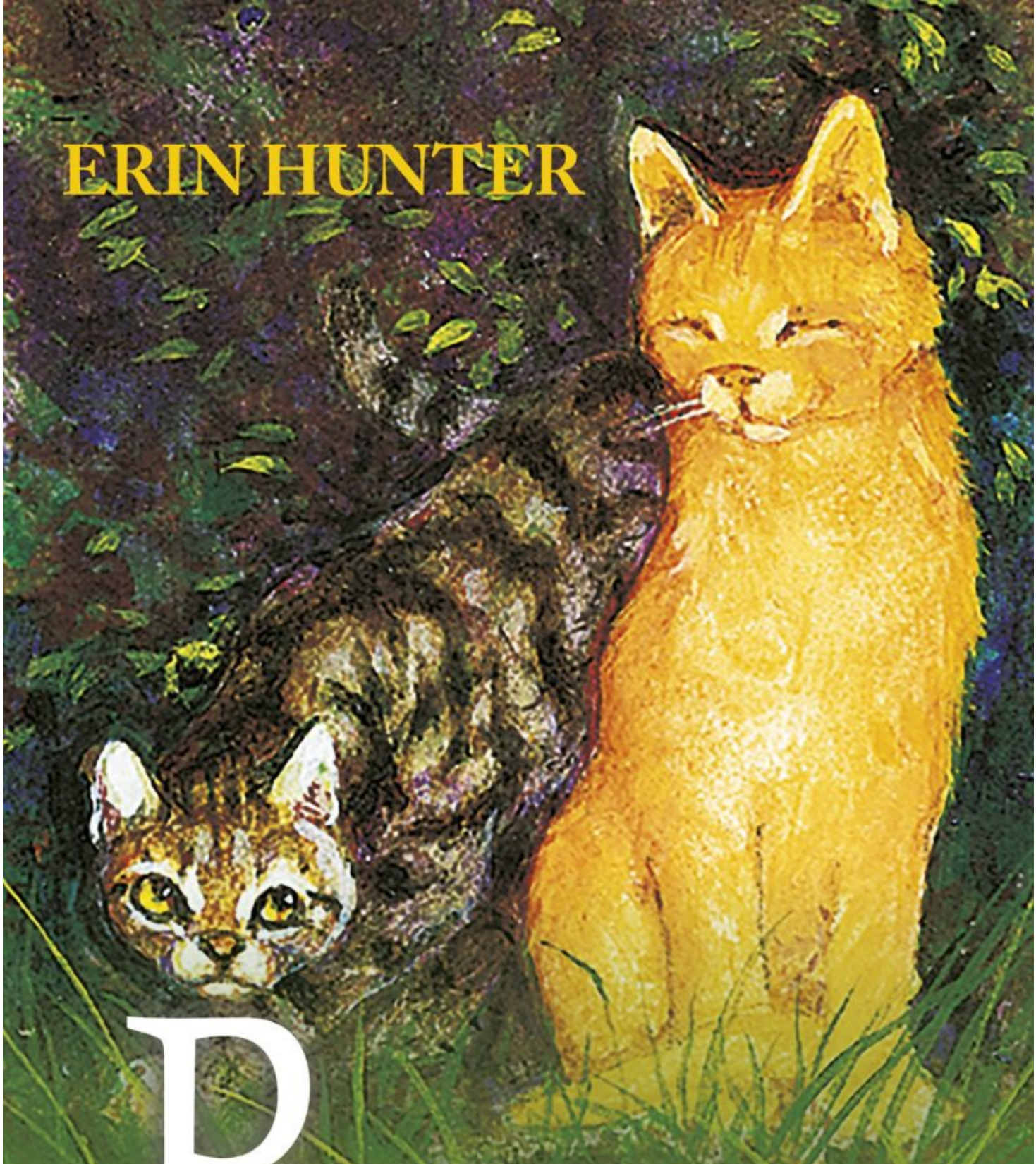

PISICILE RĂZBOINICE

O cale primejdioasă

Erin Hunter

Pisicile războinice

O cale primejdioasă

Cartea a V-a

Traducere din limba engleză de
Ioana Văcărescu

GALAXIA COPIILOR
2016

Această carte în format digital intră sub incidența drepturilor de autor și a fost creată exclusiv pentru a fi citită utilizând dispozitivul personal pe care a fost descărcată. Oricare alte metode de utilizare, dintre care fac parte împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială a textului, punerea acestuia la dispoziția publicului, inclusiv prin intermediul Internetului sau a rețelelor de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme – altele decât cele pe care a fost descărcată – care permit recuperarea informațiilor, revânzarea sau comercializarea sub orice formă a acestui text, precum și alte fapte similare, săvârșite fără acordul scris al persoanei care deține drepturile de autor, sunt o încălcare a legislației referitoare la proprietatea intelectuală și vor fi pedepsite penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

WARRIOR CATS. A DANGEROUS PATH
Erin Hunter
Series concept © Working Partners Limited 2001
Text © Working Partners Limited 2004

PISICILE RĂZBOINICE. O CALE PRIMEJDIOASĂ
Erin Hunter
Copyright © 2016 Editura Galaxia Copiilor ISBN ePub: 978-606-796-009-9
ISBN PDF: 978-606-796-010-5
ISBN Print: 978-606-8578-87-3

Redactare: Roxana Geantă
Tehnoredactare: Liviu Stoica **Corectură:** Rodica Frățilă
Design copertă: Andra Penescu **Editura Galaxia Copiilor**
Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3, sector 6, cod 060512, București Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Distribuție:
021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi:
comenzi@all.ro

www.all.ro

Adevăratului Labă de Mărăcine
Mulțumiri deosebite lui Cherith Baldry

CLANURI

clanul tunetului

LIDER	**STEA ALBASTRĂ** – pisică gri-albăstruie, cu nuanțe argintii în jurul botului.
SECUND	**INIMĂ DE FOC** – motan roșcat, chipeș. **UCENIC, LABĂ DE NOR**
PISICĂ-VRACI	**BLANĂ FUMURIE** – pisică cenușiu-închis.
RĂZBOINICI	(motani și pisici fără pui)
	VIFOR ALB – motan mare, alb. **UCENIC, LABĂ LUMINOASĂ**
	DUNGĂ NEAGRĂ – motan dungat, cu blană scurtă gri și neagră. **UCENIC, LABĂ DE FRUNZĂ**
	COADĂ LUNGĂ – motan cu blana dungată, spălăcită, cu dungi negre. **UCENIC, LABĂ IUTE**
	BLANĂ DE ȘOARECE – pisică mică, maronie. **UCENIC, LABĂ ASCUȚITĂ**
	BLANĂ DE FERIGĂ – motan cafeniu-deschis.
	BLANĂ PĂMÂNTIE – motan dungat, cafeniu. **UCENIC, LABĂ DE CENUȘĂ**
	FURTUNĂ DE NISIP – pisică roșcată, spălăcită.
UCENICI	(mai mari de șase luni, pregătiți să devină războinici)
	LABĂ IUTE – motan cu blana alb-negru.
	LABĂ DE NOR – motan cu blana lungă, albă.
	LABĂ LUMINOASĂ – pisică albă cu pete roșcate.
	LABĂ ASCUȚITĂ – motan roșcat-maroniu.
	LABĂ DE FRUNZĂ – pisică cu blana gri-deschis și pete întunecate, cu ochii verzui-deschis.
	LABĂ DE CENUȘĂ – motan cu blana gri-deschis și pete întunecate, cu ochii albaștri.
REGINE	(pisici care se pregătesc să nască sau îngrijesc pui)
	BLANĂ DE ZĂPADĂ – pisică cu blană albă, frumoasă, și ochi albaștri.

FAȚĂ DUNGATĂ – pisică frumușică, în dungi.

FLOARE AURIE – pisică cu blana roșcată, deschisă la culoare.

COADĂ PESTRIȚĂ – pisică dungată, cu blana deschisă la culoare, cea mai bătrână regină.

BLANĂ ALBASTRĂ – pisică cenușiu-deschis, cu ochii neobișnuit de albaștri.

BĂTRÂNI (foști războinici și foste regine, retrași)

CHIOARA – pisică cenușie, deschisă la culoare; cea mai bătrână pisică din Clanul Tunetului; aproape oarbă și surdă.

COADĂ TĂRCATĂ – pisică odinioară drăgălașă, tărcată, cu pete negre și galbene.

clanul umbrelor

LIDER **STEA DE TIGRU** – motan masiv, cu blana închisă la culoare și gheare neobișnuit de lungi, fost membru al Clanului Tunetului.

SECUND **PICIOR NEGRU** – motan mare, alb, cu labe uriașe, negre ca tăciunele; fost membru al bandei de pisici vagaboande.

PISICĂ-VRACI **MUCEA** – motan mic, alb-cenușiu.

RĂZBOINICI **NOURAȘ** – motan dungat, foarte mic.

REGINE **MAC ÎNALT** – pisică dungată, maroniu-deschis, cu picioare lungi.

clanul vântului

LIDER **STEA ÎNALTĂ** – motan alb-negru, cu o coadă foarte lungă.

SECUND **ȘCHIOPUL** – motan negru, cu o labă sucită.

PISICĂ-VRACI **FAȚĂ DE COPAC** – motan maroniu, cu coada scurtă.

RĂZBOINICI **GHEARĂ DE NĂMOL** – motan pestriț, maroniu-închis.

URECHE SFÂȘIATĂ – motan dungat.

MUSTĂCIOARĂ – motan tânăr, dungat, cafeniu.
UCENIC, LABĂ DE ORZ

IZVOR IUTE – pisică tărcată, cu blana gri-deschis.

REGINE **LABĂ FUMURIE** – regină cenușie.

FLOAREA ZORILOR – regină tărcată.

COADĂ ALBĂ – pisică albă, micuță.

clanul râului

LIDER **STEA ÎNCOVOIATĂ** – motan uriaș, dungat, de culoare deschisă, cu o falcă strâmbă.

SECUND **BLANĂ DE LEOPARD** – pisică dungată, aurie, cu pete neobișnuite.

PISICĂ-VRACI **BLANĂ DE NĂMOL** – motan maroniu-deschis, cu blana lungă.

RĂZBOINICI **GHEARĂ NEAGRĂ** – motan fumuriu-negru.

LABĂ GREA – motan solid, tărcat.

BLANĂ DE PIATRĂ – motan cenușiu, cu răni de luptă pe urechi.

DUNGĂ CENUȘIE – motan gri cu blana lungă, fost membru al Clanului Tunetului.

REGINE **LABĂ DE CEAȚĂ** – pisică frumoasă, cu blana cenușie.

BLANĂ DE MUȘCHI – pisică cu blana pestriță.

BĂTRÂNI **LAC FUMURIU** – pisică cenușie, cu blana zdrențuită și cu cicatrice pe bot.

pisici din afara clanurilor

ARPACAȘ – motan alb-negru, care trăiește la o fermă din apropierea pădurii.

LABĂ NEAGRĂ – motan negru, zvelt, cu vârful cozii alb; fost membru al Clanului Tunetului, acum locuiește la fermă, cu Arpacaș.

PRINȚESA – pisică dungată, cafeniu-deschis, cu pieptul și labele albe; pisică de casă, sora lui Inimă de Foc.

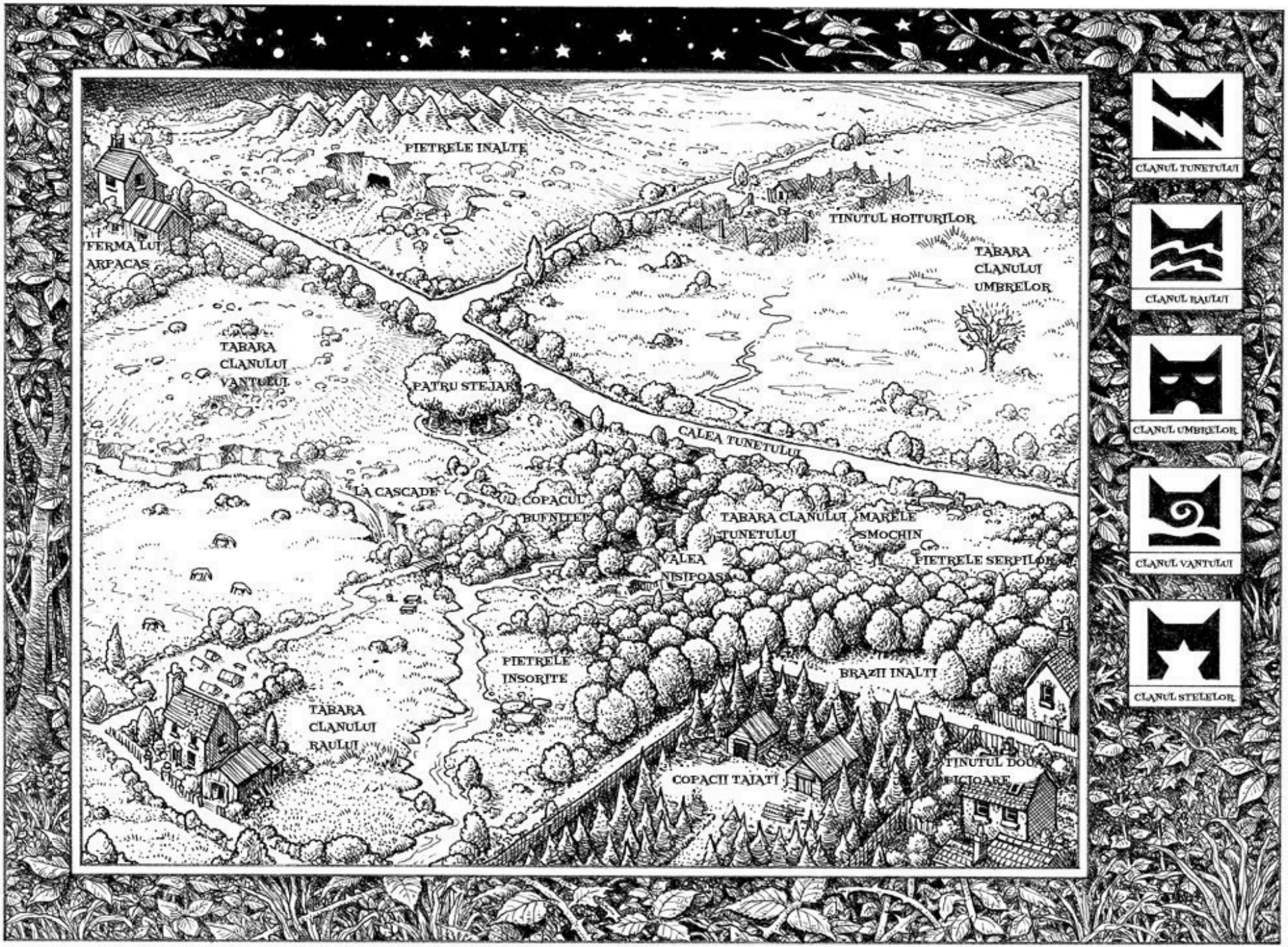
PIETRELE INALTE
FERMA LUI ARPACAS
TINUTUL HOITURILOR
TABARA CLANULUI UMBRELOR
TABARA CLANULUI VANTULUI
PATRU STEJARI
CALEA TUNETULUI
LA CASCADE
COPACUL BUFNITEI
TABARA CLANULUI TUNETULUI
MARELE SMOCHIN
VALEA NISIPOASA
PIETRELE SERPILOR
PIETRELE INSORITE
BRAZII INALTI
TABARA CLANULUI RAULUI
COPACII TAIATI
TINUTUL DOUA FICIOARE
CLANUL TUNETULUI
CLANUL RAULUI
CLANUL UMBRELOR
CLANUL VANTULUI
CLANUL STELELOR

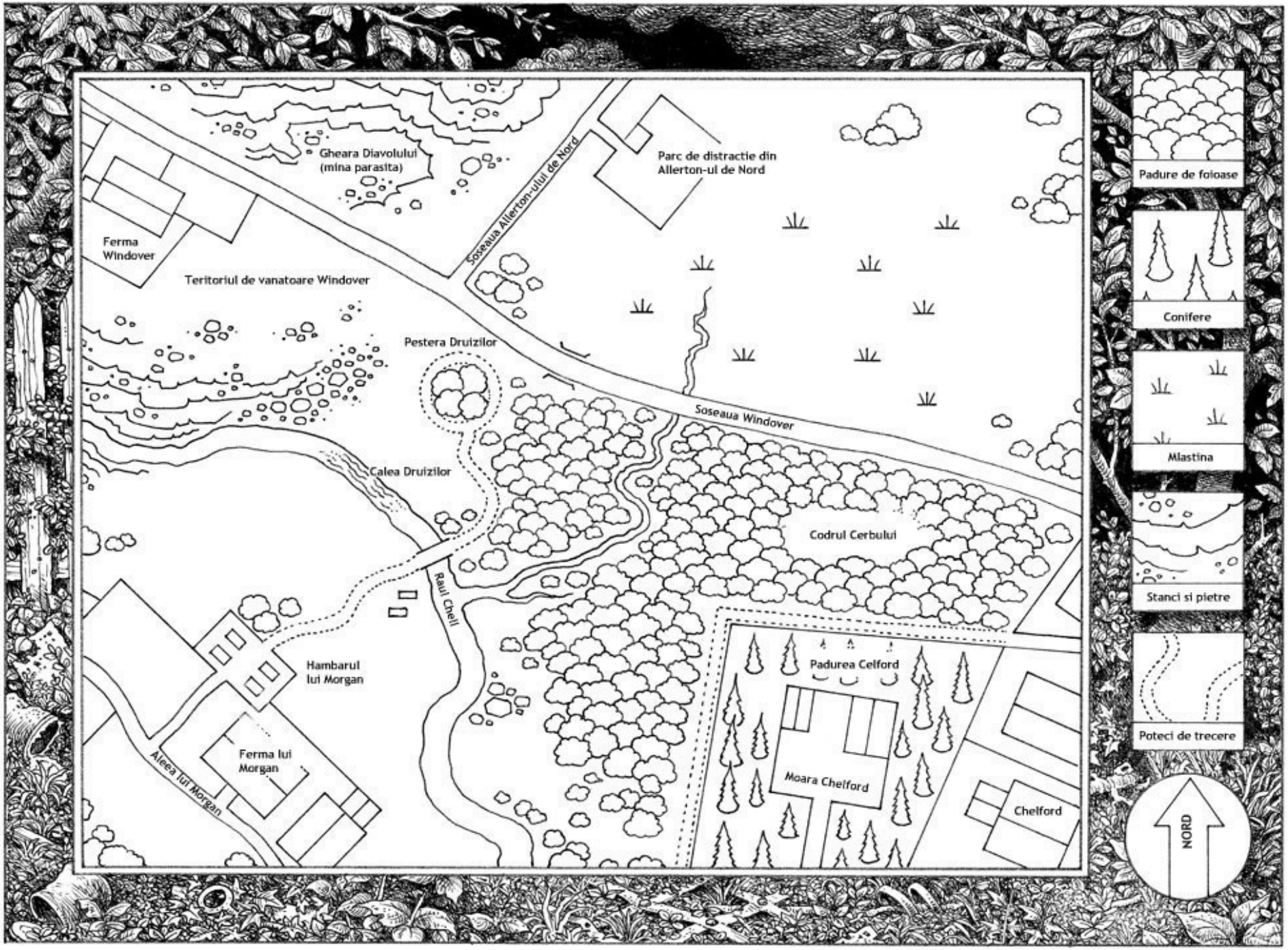
Gheara Diavolului
(mina parasita)
Parc de distractie din
Allerton-ul de Nord
Soseaua Allerton-ului de Nord
Ferma
Windover
Teritoriul de vanatoare Windover
Pestera Druizilor
Soseaua Windover
Calea Druizilor
Codrul Cerbului
Raul Chell
Hambarul
lui Morgan
Padurea Celford
Ferma lui
Morgan
Aleea lui Morgan
Moara Chelford
Chelford
Padure de foioase
Conifere
Mlastina
Stanci si pietre
Poteci de trecere
NORD

PROLOG

În cușca-urlătoare era întuneric. Șeful haitei auzea niște labe scormonind în ceva și simțea blana netedă a câinelui de lângă el, dar nu vedea nimic. Nările îi erau inundate de mirosul câinilor, iar dincolo de acesta se simțea mirosul pădurii arse.

Șeful haitei ședea incomod pe podeaua ce vibra; la un moment dat, cușca-urlătoare s-a oprit brusc. Afară se auzeau voci de Oameni. Înțelegea unele dintre cuvintele lor. „Foc… Stai de pază… Ai grijă de câini.“

Mirosea spaima Omului, pe lângă aroma dulce-amăruie a lemnului tăiat de curând. Își amintea că mai veniseră acolo și cu o seară înainte, și cu una înainte de aceea – veniseră atâtea nopți câte încăpeau în patru labe. Patrulase domeniul împreună cu restul haitei, adulmecând după intruși, gata să-i gonească. Câinele a mârâit încet, dezvelindu-și colții ascuțiți. Haita era puternică. Alergau ca vântul și ucideau într-o clipită. Jinduiau după sânge cald și după miasma spaimei pe care o simțea prada înainte de a muri. Dar în loc să se bucure de toate acestea, erau ținuți în țarcuri, mâncau ce le dădeau Oamenii și ascultau de ordinele acestora.

S-a ridicat pe labele-i puternice, zguduind ușile în care izbea cu capul uriaș, negru-maroniu. A lătrat puternic, iar glasul a răsunat ca un tunet în spațiul acela închis.

— Afară! Haita afară! Afară imediat!

Restul haitei i s-a alăturat.

— Haita afară! Haita fuge!

Ca și cum le-ar fi răspuns, ușile cuștii-urlătoare s-au deschis larg. În lumina apusului, șeful haitei îl vedea pe Om în picioare, lătrându-le un ordin.

A fost primul care a sărit jos, aproape de un morman de bușteni ce se afla în mijlocul domeniului. Lovind pământul, labele lui au ridicat un norișor de funingine și praf. Restul haitei l-a urmat, un șir de trupuri zvelte negre-maronii.

— Haita vine! Haita vine! au lătrat ei.

Liderul haitei a început să pășească agitat de-a lungul gardului ce îi despărțea de pădure. Dincolo de gard, trunchiuri arse de copaci se sprijineau unele de altele, căzute, sau zăceau întinse pe iarbă. Mai departe, o barieră de copaci neatinși de foc stătea parcă de veghe, iar frunzele foșneau în vânt.

Dinspre întunericul ce înconjura copacii pluteau către câini miresme ademenitoare. S-au încordat. Acolo, în pădurea plină de pradă, haita ar fi putut alerga în voie. Acolo nu erau Oameni care să-i țină în lanțuri sau să le dea porunci. Puteau mânca de câte ori voiau, fiind cei mai puternici și cei mai sălbatici din pădure.

— Liberă! a lătrat liderul haitei. Haita liberă! Liberă imediat!

S-a apropiat de gard și și-a lipit botul de plasa din metal, trăgând în piept miresmele pădurii. Multe dintre mirosurile acelea îi erau străine, dar pe unul dintre ele l-a recunoscut imediat – îl știa bine, era un miros mai puternic decât celelalte, era mirosul inamicilor și al prăzii sale.

Pisici!

Se lăsase noaptea. Ramurile golașe ale trunchiurilor înnegrite de fum se conturau în lumina lunii pline. În întuneric, câinii patrulau încoace și încolo, ca niște umbre. Își mișcau labele în tăcere, prin funingine și rumeguș. Sub blana strălucitoare li se unduiau mușchii puternici. Ochii le străluceau, iar limbile lungi li se bălăngăneau printre fălcile întredeschise și printre colții ascuțiți.

Șeful haitei adulmeca partea de jos a gardului, căutând un loc anume, pe partea opusă a domeniului față de locul în care dormeau Oamenii. Cu trei nopți înainte, descoperise o groapă îngustă ce trecea dincolo de gard. Și-a dat seama imediat că acela era drumul spre libertate al haitei.

— Groapă. Unde groapă? mormăi el.

Apoi a zărit locul în care pământul cobora parcă, creând o mică adâncitură. Și-a lăsat laba puternică în acea groapă. A ridicat capul, lătrând către cei care îl urmau:

— Aici. Groapă, groapă. Aici!

Se simțea la fel de nerăbdător ca ei. Entuziasmul îi ascuțea mintea și căuta febril o soluție. Câinii au tropăit spre șeful lor, răspunzând lătratului său.

— Groapă. Groapă!

— Mai mare, groapă mai mare, le-a promis liderul. Fugim curând.

A început să sape cu toată forța trupului său suplu, puternic. Țărâna zbura în jur, în vreme ce groapa de sub gardul din plasă devenea tot mai largă și mai adâncă. Câinii trepidau de nerăbdare, adulmecând aerul nopții, ce aducea miresmele din pădure. Salivau la gândul că-și vor putea înfige colții în trupurile calde ale prăzii.

Liderul haitei s-a oprit și a ciulit urechile, încercând să-și dea seama dacă Oamenii veneau să vadă ce făceau. Dar nu se auzea nimic, iar mirosul de Om venea din depărtare.

S-a lipit de pământ și a intrat în groapă. Partea de jos a gardului i-a trecut prin blană. S-a opintit puternic cu labele din spate, luându-și avânt, până când a ajuns pe partea cealaltă, în pădure.

— Liberi acum, a lătrat el. Haideți! Haideți!

Pe măsură ce câinii treceau pe sub gard, pe rând, groapa devenea tot mai adâncă; câinii i s-au alăturat liderului. Mergeau printre trunchiurile arse, băgându-și boturile în scorburi și la rădăcinile copacilor, scrutând întunericul pădurii cu o privire în care ardea un foc rece.

În timp ce ultimul câine trecea pe sub gard, liderul haitei a ridicat capul și a lătrat triumfător.

— Fugim. Haita liberă. Fugim acum!

Întorcându-se spre copaci, a luat-o la fugă, mușchii puternici încordându-se într-un ritm susținut. Haita l-a urmat, siluetele întunecate ale câinilor înaintând cu repeziciune prin pădure. „Haita, haita“, își spuneau toți. „Haita fuge.“

Pădurea întreagă era a lor, iar câinii aveau un singur gând, un singur instinct:

— Să ucidem! Să ucidem!

CAPITOLUL 1

Inimă de Foc s-a zbârlit de mânie și uimire când a ridicat privirea spre Piatra Înaltă, pe care se afla noul lider al Clanului Umbrelor. Motanul își înclina capul imens într-o parte și în cealaltă. Sub blana strălucitoare, mușchii puternici se unduiau, iar ochii lui de chihlimbar scăpărau triumfători.

— Gheară de Tigru! a scuipat Inimă de Foc.

Vechiul lui dușman – care încercase de nenumărate ori să-l ucidă – era acum una dintre cele mai puternice pisici din pădure.

Luna plină strălucea sus, peste Patru Stejari, aruncându-și lumina rece asupra pisicilor din cele patru clanuri. Fuseseră toate șocate de vestea morții lui Blană Întunecată, liderul Clanului Umbrelor. Dar nicio pisică nu s-ar fi așteptat ca noul conducător să fie Gheară de Tigru, fostul secund al Clanului Tunetului.

Lângă Inimă de Foc, Dungă Neagră înmărmurise de bucurie și ochii îi străluceau. Inimă de Foc se întreba ce gânduri îi treceau prin minte tovarășului său de clan. Când Gheară de Tigru fusese exilat din Clanul Tunetului, își invitase vechiul prieten să-l urmeze, însă acesta refuzase. Oare acum își regreta decizia?

Inimă de Foc a zărit-o pe Furtună de Nisip croindu-și drum spre el.

— Ce se întâmplă? a șuierat pisica portocalie când a ajuns lângă el. Gheară de Tigru nu poate conduce Clanul Umbrelor. E un trădător!

Inimă de Foc a ezitat preț de câteva clipe. La scurtă vreme după ce se alăturase Clanului Tunetului, Inimă de Foc aflase că Gheară de Tigru îl ucisese pe Coadă Roșie, fostul secund. După ce a devenit el însuși secund, Gheară de Tigru a condus pisicile vagaboande într-un atac asupra taberei Clanului Tunetului, încercând să o ucidă pe lidera Stea Albastră pentru a-i lua locul. Ca pedeapsă, fusese izgonit din clan și din pădure. Nu era demn de a fi liderul niciunui clan.

— Dar Clanul Umbrelor nu știe asta, i-a amintit el lui Furtună de Nisip, miorlăind în șoaptă. Niciunul dintre clanuri nu știe.

— Atunci trebuie să le spui!

Inimă de Foc și-a ridicat privirea spre Stea Înaltă și Stea Încovoiată, liderii Clanului Vântului și Clanului Râului, care ședeau lângă Gheară de Tigru pe Piatra Înaltă. Oare l-ar fi ascultat, dacă le-ar fi povestit tot ce știa? Clanul Umbrelor suferise atât de mult din cauza conducerii sângeroase a lui Coadă Ruptă, apoi din cauza epidemiei ce le decimase rândurile, încât probabil nu le-ar fi păsat ce făcuse noul lor lider, atâta vreme cât i-ar fi putut transforma din nou într-un clan puternic.

Mai mult, Inimă de Foc se simțea ușurat, dar și vinovat că Gheară de Tigru își satisfăcuse setea de putere în alt clan. Poate că acum Clanul Tunetului nu avea să mai fie îngrijorat de un posibil atac al său. Iar Inimă de Foc avea să poată merge prin pădure fără a se uita mereu în spate. Însă, cu toate că avea sentimente contradictorii, știa că nu și-ar fi iertat-o niciodată dacă l-ar fi lăsat pe Gheară de Tigru să pună mâna pe putere fără a spune nimic.

— Inimă de Foc!

Întorcându-se, l-a văzut pe Labă de Nor, ucenicul său cu blana lungă și albă, venind

repede spre el, cu micuța luptătoare maronie Blană de Șoarece pe urmele lui.

— Inimă de Foc, ai de gând să stai aici și să-l lași pe rahatul ăla de vulpe să fie lider de clan?

— Taci din gură, Labă de Nor, i-a poruncit Inimă de Foc. Știu. O să…

N-a mai continuat, văzând că Gheară de Tigru pășea spre vârful Pietrei Înalte.

— Mă bucur să mă aflu în această noapte alături de voi la Adunare, a vorbit uriașul motan tărcat, cu o autoritate calmă. Mă aflu în fața voastră în calitate de lider al Clanului Umbrelor. Blană Întunecată a fost ucis de boala care a răpit atât de multe pisici din clanul meu, iar Clanul Stelelor m-a desemnat pe mine succesor.

Stea Înaltă, lider al Clanului Vântului, s-a întors spre el.

— Bine ai venit, Stea de Tigru, a mieunat el, clătinând respectuos din cap. Fie ca spiritele din Clanul Stelelor să vegheze asupra ta.

Stea Încovoiată a mieunat în semn de aprobare, iar noul lider al Clanului Umbrelor a plecat ușor capul în semn de mulțumire.

— Vă mulțumesc pentru această primire, a răspuns Stea de Tigru. Este o onoare să mă aflu alături de voi, cu toate că mi-aș fi dorit ca situația să fie alta.

— Numai o clipă, l-a întrerupt Stea Înaltă. Ar trebui să fim patru aici.

Și-a îndreptat privirea spre mulțimea de pisici de sub Piatra Înaltă.

— Unde este liderul Clanului Tunetului?

— Du-te!

Inimă de Foc a simțit că îl înghiontește cineva, iar când a întors privirea a văzut că venise și Vifor Alb.

— Tu îi ții locul lui Stea Albastră, nu uita!

Inimă de Foc a dat din cap, simțind dintr-odată că nu mai poate rosti niciun cuvânt. S-a încordat, gata să sară. O clipă mai târziu își croia drum spre vârful Pietrei Înalte, pentru a-și lua locul lângă cei trei lideri. Pentru o clipă, priveliștea neobișnuită i-a tăiat suflarea. Părea să se afle mult deasupra văii, iar lumina și întunericul se împleteau deasupra pisicilor adunate deja în valea în care urmau să coboare, în vreme ce luna strălucea printre ramurile celor patru stejari impunători. Inimă de Foc s-a cutremurat, văzând scăpărarea nenumăratelor priviri de pisici.

— Inimă de Foc? a mieunat Stea Înaltă uluit. De ce ai venit tu? S-a întâmplat ceva cu Stea Albastră?

Motanul portocaliu a plecat respectuos capul.

— Conducătoarea noastră a inhalat foarte mult fum în timpul focului și nu se simte pregătită pentru a călători. Dar o să-și revină, a adăugat el în grabă. Nu e grav.

Stea Înaltă a dat din cap, iar Stea Încovoiată a intervenit nemulțumit:

— Nu începem odată? Încă puțin și apune luna.

Fără să mai aștepte vreun răspuns, liderul Clanului Râului a scos un urlet puternic, semnul începerii Adunării. După ce s-a stins murmurul pisicilor de sub ei, a miorlăit:

— Pisici din toate clanurile, bine ați venit la Adunare. În această seară ni se alătură un nou lider, Stea de Tigru.

A făcut un semn cu vârful cozii către el.

— Stea de Tigru, ești pregătit să vorbești acum?

Mulțumindu-i politicos cu o plecăciune a capului, Stea de Tigru a pășit în față, gata să se adreseze mulțimii de pisici.

— Mă aflu aici, în fața voastră, grație dorinței Clanului Stelelor. Blană Întunecată a fost un războinic nobil, însă bătrânețea nu l-a ajutat să facă față bolii care l-a lovit. Secundul lui, Blană Plumburie, a murit și el.

Ascultându-l, lui Inimă de Foc i se înfiora blana de neliniște. Liderii clanurilor primeau de la Gura Mamei câte nouă vieți în timpul ritualului împărtășit cu Clanul Stelelor, iar Blană

Întunecată devenise lider cu doar câteva anotimpuri în urmă. Dar ce se întâmplase cu cele nouă vieți ale sale? Oare boala care lovise Clanul Umbrelor fusese atât de puternică încât i le luase pe toate?

Coborând privirea, Inimă de Foc l-a văzut pe Mucea, pisica-vraci a Clanului Umbrelor, care stătea cu capul plecat. Nu-i zărea fața, dar stătea gârbovit – părea copleșit de durere. Trebuie să fi fost greu pentru el să știe că toată priceperea sa ca vraci nu îl putuse salva pe conducător, se gândi Inimă de Foc.

— Clanul Stelelor m-a adus în Clanul Umbrelor când aceste pisici aveau cea mai mare nevoie de ajutor, a continuat Stea de Tigru din vârful Pietrei Înalte. Nu supraviețuiseră suficiente pisici ca să poată vâna pentru regine și pentru bătrâni, sau ca să-și poată apăra clanul, și niciunul dintre războinici nu era pregătit să-și asume responsabilitatea de a fi lider. Apoi Clanul Stelelor i-a trimis lui Mucea un semn prevestitor, spunându-i că urmează să apară un alt lider măreț. Vă jur pe strămoșii noștri războinici că eu am să devin acel măreț lider.

Cu coada ochiului, Inimă de Foc a remarcat că Mucea se foia stingher. Părea nemulțumit de aducerea în discuție a semnului prevestitor.

Inimă de Foc și-a dat seama că propria misiune devenise mult mai dificilă. Dacă existase, într-adevăr, un semn, atunci spiritele din Clanul Stelelor trebuie să-l fi ales pe Stea de Tigru ca lider al Clanului Umbrelor. Cu siguranță nu era cazul ca Inimă de Foc sau oricare altă pisică să pună la îndoială deciziile Clanului Stelelor. Ce putea el să mai spună acum, fără să dea impresia că pune la îndoială dorința strămoșilor războinici?

— Grație Clanului Stelelor, a continuat Stea de Tigru, aveam în preajmă alte pisici, care au dovedit că vor să vâneze și să lupte pentru noul lor clan.

Inimă de Foc știa exact la ce pisici se referea Stea de Tigru – la banda de vagaboande care atacase tabăra Clanului Tunetului! Vedea una dintre ele chiar sub Piatra Înaltă – un motan roșcat, solid, care ședea cu coada așezată peste labele din față. Când Inimă de Foc îl văzuse ultima oară, se lupta cu Față Dungată, încercând să pătrundă în cuibul puilor din Clanul Tunetului. În mod ironic, unele dintre aceste pisici vagaboande crescuseră chiar în Clanul Umbrelor și se număraseră printre susținătorii tiranului Coadă Ruptă. Fuseseră izgonite din clan odată cu fostul lider, când Clanul Tunetului sărise în ajutorul pisicilor terorizate.

Stea Înaltă a pășit în față, cu o expresie plină de îndoială.

— Aliații lui Coadă Ruptă erau cruzi și însetați de sânge, așa cum era și el. Oare este înțelept să fie primiți înapoi în clan?

Inimă de Foc înțelegea neliniștea lui Stea Înaltă, întrucât chiar acele pisici goniseră Clanul Vântului de pe propriul teritoriu, aproape distrugându-l. Se întreba câți dintre războinicii Clanului Umbrelor erau îngrijorați de acest lucru. În definitiv, clanul lui Coadă Ruptă avusese de suferit din cauza sa aproape la fel de mult ca și Clanul Vântului; era surprinzător că primiseră acei proscriși înapoi în clan.

— Războinicii lui Coadă Ruptă nu au făcut altceva decât să îl asculte și să i se supună, a răspuns calm Stea de Tigru. Care dintre voi nu ar face la fel pentru propriul lider? Codul războinicilor ne spune că porunca unui lider e lege.

S-a lins pe bot și apoi a continuat:

— Pisicile astea i-au fost loiale lui Coadă Ruptă. Acum îmi vor fi loiale mie. Picior Negru, care a fost secundul lui Coadă Ruptă, este acum secundul meu.

Stea Înaltă încă părea bănuitor, dar Stea de Tigru i-a susținut liniștit privirea.

— Stea Înaltă, ești îndreptățit să îl urăști pe Coadă Ruptă. A făcut mult rău clanului tău. Dar permite-mi să-ți amintesc că nu a fost decizia mea ca acesta să fie primit în Clanul Tunetului și îngrijit. Eu am insistat încă de la început ca el să fie izgonit, dar Stea Albastră a ținut neapărat să îi ofere refugiu; loialitatea față de lidera mea m-a obligat să o susțin în acea decizie.

Liderul Clanului Vântului a ezitat o clipă, apoi a plecat capul.

— Asta așa e, a mieunat el.

— Atunci tot ce îți cer este să ai încredere în mine și să le dai războinicilor mei ocazia de a-ți dovedi că respectă codul războinicilor, că pot fi din nou loiali Clanului Umbrelor. Cu ajutorul Clanului Stelelor, prima mea îndatorire este să ajut Clanul Umbrelor să ajungă iarăși în putere, s-a angajat Stea de Tigru.

Poate, se gândea Inimă de Foc plin de speranță, acum că Stea de Tigru își realizase ambiția, chiar putea să fie un mare lider. Zisese că proscrișii meritau o nouă șansă – poate că el însuși merita una. Cu toate acestea, fiecare fir de blană de pe trupul secundului era înfiorat. Voia să-i fie clar lui Stea de Tigru că nu putea pune laba și pe Clanul Tunetului.

Era atât de cufundat în gânduri, încât nu și-a dat seama că Stea de Tigru terminase de vorbit.

— Inimă de Foc? a mieunat Stea Înaltă. Vrei să vorbești tu acum?

Motanul a înghițit în sec și a pășit în față, simțind sub labe stânca rece și netedă. Vedea cum Furtună de Nisip și celelalte pisici din Clanul Tunetului așteptau nerăbdătoare. Frumoasa pisică cu blana de un portocaliu palid îl privea cu o sclipire de admirație în ochi.

Simțindu-se încurajat, Inimă de Foc a început să vorbească. N-avea de gând să susțină că tabăra Clanului Tunetului nu fusese afectată de foc, dar nici nu voia să lase impresia că sunt vulnerabili. Blană de Leopard, secundul Clanului Râului, îl asculta cu multă curiozitate. Când privirea lui Inimă de Foc a poposit asupra ei, pisica își miji ochii, ca și cum îi analiza vorbele. Clanul Râului îi ajutase să scape de foc, așa că nicio pisică nu știa la fel de bine ca Blană de Leopard cât de vulnerabili erau.

— Cu câteva răsărituri în urmă, la Copacii Tăiați a izbucnit un foc ce a ajuns până în tabăra noastră. Juma de Coadă și Zdreanță au murit, iar clanul nostru îi cinstește. De asemenea, o cinstim în mod deosebit pe Colț Galben. S-a întors în tabăra cuprinsă de foc, pentru a-l salva pe Juma de Coadă.

A lăsat capul în jos, căci amintirea bătrânei pisici-vraci începea să-l copleșească.

— Am găsit-o la ea în vizuină și i-am fost alături când s-a stins.

Din rândul pisicilor au izbucnit urlete de durere. Nu numai Clanul Tunetului avea motive să jelească moartea lui Colț Galben. Inimă de Foc a observat că Mucea stătea drept, cu privirea ațintită în față și ochii împăienjeniți de suferință. Fusese ucenicul ei pe vremea în care Colț Galben era pisica-vraci a Clanului Umbrelor, înainte de a fi izgonită de Coadă Ruptă.

— Noua noastră pisică-vraci va fi Blană Fumurie, a continuat Inimă de Foc. Stea Albastră a avut de suferit de pe urma fumului inhalat, dar se vindecă. Niciunul dintre pui n-a pățit nimic. Ne reconstruim tabăra.

Nu a pomenit nimic despre lipsa prăzii din pădurea arsă sau despre faptul că tabăra era încă vulnerabilă, în ciuda eforturilor de a fortifica zidurile.

— Trebuie să le mulțumim pisicilor din Clanul Râului, a adăugat el, privind respectuos spre Stea Încovoiată. Ne-au adăpostit în tabăra lor când ardea pădurea. Fără ajutorul lor, am fi pierdut mult mai multe pisici.

Cu toate că Stea Încovoiată i-a răspuns dând din cap, Inimă de Foc nu s-a putut abține: s-a uitat din nou la Blană de Leopard. Secundul Clanului Râului îl privea în continuare cu ochi de ambră.

A răsuflat adânc și s-a întors spre Stea de Tigru.

— Clanul Tunetului acceptă faptul că ai fost desemnat lider de către Clanul Stelelor, a mieunat el. Ca pisici vagaboande, luptătorii tăi au jefuit toate cele patru clanuri în timp ce cutreierau pădurea, așa că este bine că acum au din nou propriul clan. Sperăm că vor respecta codul războinicilor și că se vor limita la teritoriul lor.

I s-a părut că zărește o sclipire de uimire în ochii lui Stea de Tigru, așa că a continuat ferm:

— Însă nu vom tolera nicio invadare a teritoriului Clanului Tunetului. În ciuda focului, suntem destul de puternici ca să punem pe fugă orice pisică ce va încerca să intre pe teritoriul nostru. Nu ne e teamă de Clanul Umbrelor.

Au răsunat câteva strigăte aprobatoare dinspre războinicii de sub ei. Stea de Tigru a dat ușor din cap și a vorbit pe un ton jos, nefiind auzit decât de pisicile de pe Piatra Înaltă:

— Curajoase cuvinte, Inimă de Foc. Nu ai niciun motiv de a te teme de Clanul Umbrelor.

I-ar fi plăcut să îl poată crede. A dat din cap și a făcut câțiva pași în spate, ușurat că își terminase discursul; i-a ascultat pe Stea Înaltă și pe Stea Încovoiată, care au anunțat noutățile din clanurile lor – ucenici și războinici proaspăt numiți, precum și prezența multor Două-Picioare lângă râu.

Când a luat sfârșit partea formală a întâlnirii, Inimă de Foc a sărit în rândul războinicilor din Clanul Tunetului, aflați la poalele Pietrei Înalte.

— Ai vorbit bine, a mieunat Vifor Alb.

Ochii lui Furtună de Nisip străluceau de încântare, iar pisica și-a lipit botul de gâtul secundului. Inimă de Foc a lins-o repede pe obraz.

— E timpul să mergem, a mieunat el. Luați-vă rămas bun și, dacă vă întreabă cineva, Clanul Tunetului o duce cât se poate de bine.

Peste tot în luminiș, grupurile de pisici se despărțeau, toate cele patru clanuri pregătindu-se de plecare. Inimă de Foc a început să se uite în jur după războinicii lui. A văzut o siluetă familiară, cenușiu-albăstruie și s-a grăbit să i se alăture.

— Bună, Labă de Ceață. Ce mai faci? Și ce mai face Dungă Cenușie? Nu l-am văzut în seara asta.

Dungă Cenușie fusese primul prieten pe care Inimă de Foc și-l făcuse în Clanul Tunetului și cu care se antrenase în timpul uceniciei. Însă Dungă Cenușie se îndrăgostise de Pârâu Argintiu, o tânără luptătoare din Clanul Râului, care murise dând naștere puilor lui. Dungă Cenușie își părăsise clanul pentru a merge împreună cu puii în Clanul Râului; cu toate că trecuseră mai multe anotimpuri, Inimă de Foc tot îi simțea lipsa.

— Dungă Cenușie n-a venit.

Regina din Clanul Râului s-a așezat, învârtindu-și frumos coada peste labele din față.

— Nu l-a lăsat Blană de Leopard. A înfuriat-o felul în care s-a purtat în timpul focului. Zice că, în adâncul sufletului, el îi este încă loial Clanului Tunetului.

Inimă de Foc trebuia să recunoască – Blană de Leopard avea, probabil, dreptate. Dungă Cenușie o întrebase deja pe Stea Albastră dacă se putea întoarce în Clanul Tunetului, însă ea îl refuzase.

— Și ce mai face el? a întrebat-o din nou.

— E bine, a mieunat Labă de Ceață. Și puii la fel. M-a rugat să aflu cum vă simțiți voi după foc. Ziceai că Stea Albastră nu e grav bolnavă, nu?

— Nu, o să se simtă mai bine în curând.

A încercat să pară cât mai sigur pe el. Era adevărat că Stea Albastră își revenea după fumul inhalat, însă de mai multe luni părea să aibă mintea rătăcită. Începuse să nu mai fie stăpână pe propriile decizii și chiar să se îndoiască de loialitatea războinicilor ei. Fusese zguduită de dezvăluirea trădării lui Stea de Tigru, iar Inimă de Foc era îngrijorat de reacția ei la aflarea veștii că motanul pe care îl exilase era acum liderul Clanului Umbrelor.

— Mă bucur să aud că se simte mai bine, i-a întrerupt gândurile mieunatul lui Labă de Ceață.

Inimă de Foc a dat din urechi.

— Stea Încovoiată cum se mai simte? a întrebat-o el, schimbând subiectul.

Conducătorul Clanului Râului păruse fragil încă de când adăpostise Clanul Tunetului în tabăra sa, iar acum, așezat lângă Stea de Tigru, arăta și mai bătrân decât și-l amintea Inimă de Foc.

Dar asta nu era neapărat surprinzător. Liderul Clanului Râului trecuse prin multe – o inundație îi gonise pisicile din tabăra lor și prada era tot mai puțină, pentru că gunoaiele aruncate de Două-Picioare otrăviseră râul. Iar Pârâu Argintiu, iubita lui Dungă Cenușie, fusese fiica lui Stea Încovoiată. Moartea ei îl lăsase neconsolat.

— E în regulă, a miorlăit Labă de Ceață. A trecut prin multe în ultima vreme. Să știi însă că mai tare mă îngrijorează Lac Fumuriu, a adăugat ea, referindu-se la pisica ce o crescuse. E tare bătrână… Mi-e teamă că în curând va merge la Clanul Stelelor.

Inimă de Foc ar fi vrut să o consoleze pe tânăra regină, lingându-i ușor blana, dar nu era sigur cum ar fi reacționat față de un asemenea gest venit din partea unei pisici din alt clan.

În afară de Lac Fumuriu, Inimă de Foc era singurul care știa că fragila bătrână a Clanului Râului nu era cu adevărat mama lui Labă de Ceață și a fratelui său, Blană de Piatră. Tatăl lor, Inimă de Stejar, îi adusese în Clanul Râului când erau pui, iar Lac Fumuriu fusese cea care acceptase să-i crească. Adevărata lor mamă era Stea Albastră.

Murmurând o încurajare și luându-și rămas bun de la Labă de Ceață, Inimă de Foc simți că cele două clanuri aveau să mai treacă prin multe încercări din cauza secretului lui Stea Albastră.

CAPITOLUL 2

Cerul era luminat de primele raze ale răsăritului când Inimă de Foc și războinicii lui s-au întors în tabăra Clanului Tunetului. Cu toate că secundul știa ce va găsi acolo, tot a simțit un șoc când a ajuns în vârful râpei și a văzut din nou ce ravagii făcuse focul. Fortificațiile de orz sălbatic și ferigi erau distruse. Dușumeaua de pământ a interiorului taberei era acum expusă privirilor, înconjurată de rămășițele înnegrite ale zidurilor din tufișuri; unele dintre goluri erau acoperite cu crengi, acolo unde pisicile începuseră reparațiile.

— Crezi că va mai fi vreodată la fel? a mieunat încet Furtună de Nisip, venind lângă el.

Inimă de Foc s-a simțit copleșit de un val de epuizare, gândindu-se cât timp și câtă muncă presupunea reconstruirea completă a taberei.

— Într-o bună zi va fi la fel, a promis el. Am trecut noi și prin alte nenorociri. Vom supraviețui.

Și-a lipit botul de șoldul lui Furtună de Nisip, îmbărbătat de torsul ei blând, apoi a pornit în josul râpei.

Tufișul în care dormeau războinicii se afla încă acolo, dar frunzișul bogat era ars. Rămăseseră doar câteva crengi carbonizate, iar printre găuri erau împletite bețe. Blană de Ferigă ședea afară, iar Coadă Lungă stătea de pază lângă intrarea în vizuina puilor; Blană Pământie patrula în fața bârlogului bătrânilor.

Blană de Ferigă a sărit în picioare când i-a văzut apropiindu-se, dar apoi s-a relaxat.

— Voi erați, a mieunat el ușurat. Toată noaptea l-am așteptat pe Gheară de Tigru.

— Ei bine, nu mai e nevoie să te îngrijorezi. E prea ocupat ca să-și mai bată capul cu noi. Stea de Tigru este noul lider al Clanului Umbrelor.

Blană de Ferigă îl privea uluit.

— Mare Clan al Stelelor! a exclamat el cu răsuflarea tăiată. Nu pot să cred!

— Ce-ai spus? a întrebat Coadă Lungă străbătând în salturi luminișul. Am auzit bine?

— Da, i-a răspuns Inimă de Foc, văzând uimirea de pe chipul războinicului tărcat. Stea de Tigru a preluat conducerea Clanului Umbrelor.

— Și ei l-au lăsat? a mieunat Coadă Lungă. Sunt nebuni?

— Deloc, i-a răspuns Vifor Alb, venind lângă Inimă de Foc.

Bătrânul războinic își scutură pământul de pe labe și se așeză pe vine, oftând obosit. Blana lui albă și deasă era pătată cu funingine, după drumul lung prin pădure.

— Boala aproape că a distrus Clanul Umbrelor. Aveau nevoie cu disperare de un lider puternic. L-au socotit, probabil, pe Stea de Tigru a fi un dar de la Clanul Stelelor.

— Probabil că asta a și fost, l-a susținut Inimă de Foc. Se pare că spiritele din Clanul Stelelor i-au trimis un semn prevestitor lui Mucea, anunțând Clanul Umbrelor că se va ridica un mare lider.

— Dar Stea de Tigru e un trădător! a protestat Blană de Ferigă.

— Clanul Umbrelor nu știe asta.

Apăreau deja și alte pisici. Labă Luminoasă și Labă Iute au venit în fugă din vizuina ucenicilor; Blană Pământie a sosit împreună cu Labă de Frunză, ucenica lui Dungă Neagră; Coadă Pestriță a scos capul curioasă din cuibul puilor. În timp ce se adunau în jurul

secundului, adresându-i fel de fel de întrebări, Inimă de Foc a fost nevoit să ridice vocea pentru a se face auzit.

— Ascultați-mă cu toții, a mieunat el. Trebuie să aflați ceva.

Iar eu trebuie s-o anunț pe Stea Albastră, a adăugat el în gând, pregătindu-se sufletește pentru acea întâlnire.

— O să vă povestească Vifor Alb ce s-a întâmplat la Adunare, iar pe urmă vreau să pornească o patrulă pentru răsărit.

A ezitat, privind în jur. Toți războinicii erau epuizați după călătorie, iar cei care rămăseseră în tabără nu dormiseră toată noaptea, stând de pază.

Înainte ca el să fi decis pe cine să trimită, Blană Pământie i-a spus:

— Vom merge eu și Labă de Cenușă.

Inimă de Foc a dat din cap recunoscător. Războinicul maroniu nu fusese niciodată prietenos cu el, însă era loial Clanului Tunetului și părea că acum acceptă autoritatea lui Inimă de Foc ca secund.

— Mă duc și eu, s-a oferit Blană de Șoarece.

— Și eu, a mieunat Labă de Nor.

Motanul portocaliu a început să toarcă, bucuros să audă cuvintele ucenicului său. Era încântat că fiul surorii sale depunea un efort real, că își asumase un angajament serios față de clan, după episodul dezastruos în care fusese luat de Două-Picioare și trebuise să fie salvat.

— Bun, atunci se duc Blană Pământie, Blană de Șoarece, Labă de Nor și Labă de Cenușă. Voi, ceilalți, mergeți să vă odihniți. Mai târziu vom fi nevoiți să trimitem niște patrule de vânătoare.

— Și tu? l-a întrebat Dungă Neagră.

Inimă de Foc a răsuflat adânc.

— Eu merg să stau de vorbă cu Stea Albastră.

Perdeaua de licheni ce acoperea intrarea în vizuina lui Stea Albastră arsese. În timp ce Inimă de Foc se apropia de Piatra Mare, în luminiș și-a făcut apariția Blană Fumurie, pisica-vraci a Clanului Tunetului. S-a oprit să se întindă. Blana ei de un cenușiu închis era ciufulită, iar micuța pisică părea epuizată de efortul de a îngriji clanul după foc, însă tăria de caracter încă îi strălucea în ochii albaștri. Inimă de Foc și-a adus aminte de vremurile în care ea era ucenica lui plină de entuziasm; fusese însă ademenită prea aproape de Calea Tunetului, într-o capcană pe care Stea de Tigru o întinsese pentru Stea Albastră. Una dintre labele tinerei pisici fusese afectată permanent, așa că ea nu avea să fie niciodată războinică, însă își respectase angajamentul de a fi de folos clanului.

Inimă de Foc s-a îndreptat spre ea.

— Cum se simte azi Stea Albastră?

Blană Fumurie a aruncat o privire îngrijorată spre intrarea în vizuină.

— N-a dormit azi noapte. I-am dat boabe de ienupăr, ca s-o liniștesc, dar nu știu dacă își vor face efectul.

— Trebuie să-i povestesc ce s-a întâmplat la Adunare, a mieunat Inimă de Foc. Și nu o să-i placă.

Blană Fumurie l-a privit cu ochii îngustați.

— De ce?

Secundul i-a povestit cât de repede a putut. Pisica l-a ascultat tăcută, cu ochii măriți de uimire.

— Ce ai de gând să faci? l-a întrebat ea când a terminat.

— Nu prea am ce să fac. În plus, ar putea fi un lucru bun pentru Clanul Tunetului. Stea de Tigru are acum ceea ce-și dorea, iar cu puțin noroc o să fie prea ocupat să-și îngrijească propriul clan pentru a-și mai bate capul cu noi.

Văzând că Blană Fumurie îl privea neîncrezătoare, a adăugat grăbit:

— E treaba Clanului Umbrelor pe cine alege drept lider. Va trebui să fim foarte atenți la granițe, dar cred că, cel puțin pentru o vreme, Stea de Tigru nu va fi o amenințare. În clipa asta mă îngrijorează mai mult cum va primi Stea Albastră vestea.

— O să-i înrăutățească starea, a mieunat neliniștită Blană Fumurie. Sper doar c-am să găsesc ierburile potrivite pentru a o ajuta. Tare mi-aș dori să fie și Colț Galben aici.

— Știu, i-a răspuns motanul lipindu-se de coapsa ei. Dar vei fi în regulă. Ești o pisică-vraci minunată.

— Nu e vorba doar de asta, a șoptit Blană Fumurie îndurerată. Mi-e dor de ea, Inimă de Foc! Aștept întruna să apară și să-mi spună că nu mă duce capul nici cât pe un pisoi – cel puțin când mă lăuda ea, știam că e sinceră. Aș vrea să fie aici, Inimă de Foc, îmi lipsesc mirosul ei, blana și sunetul vocii ei.

— Știu, a murmurat Inimă de Foc.

Se simțea sfâșiat pe dinăuntru, copleșit de amintirea bătrânei pisici. Fusese foarte apropiat de Colț Galben, încă de când o descoperise pe teritoriul Clanului Tunetului, trăind ca o proscrisă.

— Dar acum ea vânează împreună cu Clanul Stelelor.

Și poate că își găsise, în sfârșit, liniștea, s-a gândit el, amintindu-și suferința din vocea lui Colț Galben, care se stinsese cu gândul la fiul ei, Coadă Ruptă – criminalul pe care ea îl iubise întotdeauna, cu toate că el nu știuse niciodată că îi era mamă. În cele din urmă îl ucisese, pentru a-și salva clanul adoptiv de comploturile lui însetate de sânge. Durerea lui Colț Galben luase sfârșit pentru totdeauna, dar Inimă de Foc știa că avea să-i ducă dorul mereu.

— În curând trebuie să te duci la Pietrele Înalte, nu? i-a amintit el lui Blană Fumurie. Ca să te întâlnești cu celelalte pisici-vraci? Cred că atunci ai să te simți mai aproape de Colț Galben.

— Poate că ai dreptate, i-a răspuns ea îndepărtându-se un pic. Parcă o aud și acum: „Ce tot stai degeaba, văitându-te aiurea, când e atâta treabă de făcut?“. Intră să vorbești cu Stea Albastră. O să mai trec pe la ea un pic mai târziu.

— Dacă ești sigură că tu ești în regulă, a miorlăit Inimă de Foc.

— Sunt bine, i-a răspuns Blană Fumurie, lingându-l repede după ureche. Fii puternic pentru ea, Inimă de Foc. Are nevoie de tine mai mult ca niciodată.

Secundul a urmărit-o îndepărtându-se, șchiopătând grăbită, apoi s-a întors spre vizuina lui Stea Albastră. Trăgând aer în piept, a salutat și a intrat prin gaura unde pe vremuri creșteau licheni.

Stea Albastră stătea pe un morman de mușchi, în partea din spate a peșterii, cu labele din față sub piept. Avea capul ridicat, dar nu se uita la Inimă de Foc. Ochii ei albaștri priveau în gol, fixați pe ceva îndepărtat, nevăzut. Avea blana aspră, nespălată, și era atât de slabă încât i se vedeau coastele. Motanului i s-a strâns inima de milă pentru ea, dar și de teamă pentru toate pisicile din clan. Lidera lor se transformase într-o pisică bătrână, bolnavă, învinsă de necazuri și incapabilă să se apere pe ea, cu atât mai puțin să apere clanul.

— Stea Albastră? a mieunat Inimă de Foc ezitant.

La început nu-l auzise. Apoi, când a pătruns mai adânc în vizuină, ea a întors capul. L-a privit cu ochii ei albaștri, încețoșați, iar preț de o clipă a părut nedumerită, ca și cum nu și-ar fi adus aminte cine e.

Apoi a ciulit urechile și privirea a revenit la normal.

— Da, Inimă de Foc. Ce dorești?

Inimă de Foc a plecat capul respectuos.

— Tocmai m-am întors de la Adunare. Mă tem că au apărut niște vești proaste.

S-a oprit.

— Ei bine? s-a răstit Stea Albastră iritată. Care-s veștile?

— Clanul Umbrelor are un nou lider, a mieunat Inimă de Foc, intrând direct în subiect. Este Gheară de Tigru… Stea de Tigru, de fapt.

Într-o clipită, Stea Albastră a sărit în picioare. Ochii îi scăpărau flăcări înghețate, iar Inimă de Foc a tresărit, aducându-și aminte ce pisică formidabilă fusese pe vremuri.

— Imposibil! a șuierat ea.

— E adevărat. L-am văzut chiar eu. A vorbit de pe Piatra Înaltă, alături de ceilalți lideri.

Câteva momente, conducătoarea nu i-a răspuns. A măsurat vizuina cu pașii, zvâcnind mânioasă din coadă. Inimă de Foc s-a dat înapoi, spre intrare, temându-se că l-ar fi putut ataca pentru că îi adusese asemenea vești.

— Cum îndrăznește Clanul Umbrelor să facă una ca asta? a scuipat ea în cele din urmă. Cum îndrăznesc să ofere adăpost pisicii care a încercat să mă ucidă… ba chiar să-l facă lider?!

— Stea Albastră, ei nu știu… a început Inimă de Foc, dar ea nu îl asculta.

— Și ceilalți lideri? Ce părere au avut? Cum au putut lăsa să se întâmple așa ceva?

— Nimeni nu știe ce a făcut Stea de Tigru Clanului Tunetului.

Încerca să o convingă să gândească rațional.

— Stea Încovoiată n-a zis mare lucru, dar Stea Înaltă a fost nemulțumit la început, fiindcă Stea de Tigru a adus înapoi în clan vechii susținători ai lui Coadă Ruptă.

— Stea Înaltă! a scuipat Stea Albastră. Ar trebui să știm deja că nu putem avea încredere în el. În definitiv, nu i-a luat prea mult să uite ce am făcut pentru clanul lui, după ce tu și Dungă Cenușie v-ați riscat viețile mergând după ei și aducându-i înapoi din exil.

Secundul se pregătea să protesteze, însă pisica l-a ignorat.

— M-a abandonat Clanul Stelelor! a continuat ea, plimbându-se furioasă de colo-colo. Mi-au spus că focul ne va salva clanul, însă focul aproape că ne-a distrus. Cum aș mai putea să am încredere în Clanul Stelelor… Mai ales acum? Au dăruit trădătorului cele nouă vieți ale unui lider! Nu le pasă de mine sau de Clanul Tunetului!

Inimă de Foc a tresărit.

— Stea Albastră, ascultă-mă…

— Ba nu, Inimă de Foc. Tu să mă asculți.

A venit până în fața lui. Avea blana înfoiată și colții scoși, era furioasă.

— Clanul Tunetului e condamnat. Stea de Tigru va pune Clanul Umbrelor să ne distrugă, iar din partea Clanului Stelelor nu ne putem aștepta la niciun fel de ajutor.

— Stea de Tigru nu părea pus pe război, a încercat secundul să o liniștească, disperat. Când a vorbit, nu părea să-l intereseze decât conducerea noului său clan.

Lidera a izbucnit într-un hohot de râs aspru.

— Dacă tu chiar crezi asta, Inimă de Foc, ești un prost. Stea de Tigru ne va ataca până la căderea frunzelor. Ține minte ce-ți spun! Însă ne va găsi pregătiți. Chit că vom muri cu toții, măcar să luăm cu noi și câțiva războinici din Clanul Umbrelor.

A început să se plimbe iar dintr-o parte în alta, în timp ce secundul o privea îngrozit.

— Dublează patrulele, i-a poruncit ea. Stabilește cine o să păzească tabăra. Trimite războinici care să patruleze granița cu Clanul Umbrelor.

— Nu avem suficienți războinici pentru toate astea, a obiectat el. Toate pisicile sunt obosite după munca de reconstruire a taberei. De abia putem organiza patrulele obișnuite.

— Îmi pui la îndoială ordinele? s-a întors fulgerător către el, mârâind și dezgolindu-și colții. Sau ai de gând să mă trădezi și tu? l-a întrebat îngustându-și ochii.

— Nu, Stea Albastră, nu! Poți să ai încredere în mine.

Inimă de Foc s-a încordat, la gândul că ghearele ascuțite ale lui Stea Albastră l-ar fi putut ataca.

Dintr-odată, bătrâna lideră s-a relaxat.

— Știu, Inimă de Foc. Tu ai fost întotdeauna loial, nu ca ceilalți.

Ca și cum intensitatea furiei ar fi epuizat-o, a șchiopătat cu greu până la așternutul din mușchi.

— Stabilește patrulele, i-a poruncit ea, așezându-se în așternutul moale. Fă-o acum, până

nu ne transformă Clanul Umbrelor pe toți în hrană de ciori.

— Da, Stea Albastră.

Nu avea rost să o mai contrazică. A plecat capul și a ieșit din vizuină. Privirea liderei era din nou fixată asupra unui lucru nevăzut. Inimă de Foc se întreba dacă nu cumva pisica privea în viitor și vedea cum clanul îi era distrus.

CAPITOLUL 3

Inimă de Foc a deschis ochii și a clipit, deranjat de lumina puternică a soarelui. Tot nu se putea obișnui cu felul în care pătrundea acum lumina în vizuina războinicilor, fără umbra oferită de acoperișul de frunze. Căscând, s-a ridicat și s-a scuturat de bucățelele de mușchi ce i se prinseseră în blană.

Lângă el, Furtună de Nisip încă dormea. Blană Pământie și Dungă Neagră erau cuibăriți un pic mai departe. Motanul portocaliu a ieșit în luminiș. Trecuseră trei zile de la Adunare și de la aflarea veștii că Stea de Tigru era lider de clan; încă nu văzuseră niciun semn al atacului de care se temea Stea Albastră. Între timp, Clanul Tunetului continuase să reconstruiască tabăra și, cu toate că încă mai aveau mult de lucru, Inimă de Foc era mulțumit când privea zidurile de ferigă ce creșteau din nou în jurul taberei, iar mărăcinișul era strâns împletit cu crengi, adăpostind reginele și puii lor.

În timp ce se îndrepta spre mormanul de pradă, a văzut că se întorcea patrula de la răsărit, cu Vifor Alb în frunte. Inimă de Foc s-a oprit, așteptând ca războinicul alb să i se alăture.

— Vreo urmă a Clanului Umbrelor?

Vifor Alb a clătinat din cap.

— Niciuna, a mieunat el. Doar marcajele obișnuite de miros. Ar fi însă ceva…

Inimă de Foc a ciulit urechile.

— Ce?

— Nu departe de Pietrele Șerpilor am găsit o fâșie de pământ cu iarba tasată și pene de porumbel împrăștiate peste tot.

— Pene de porumbel? a întrebat Inimă de Foc ca un ecou. Nu am mai văzut un porumbel de zile întregi. Oare vânează alt clan pe teritoriul nostru?

— Nu cred. Toată zona duhnea a câine, i-a răspuns Vifor Alb, încrețindu-și dezgustat botul. Am găsit pe acolo și mizerie de câine.

— A, un câine, a dat Inimă de Foc din coadă, disprețuitor. Știm, oricum, că Două-Picioare își aduc mereu câinii în pădure. Aleargă de colo-colo, fugăresc câteva veverițe și pe urmă Două-Picioare îi duc înapoi acasă.

A tors amuzat.

— Singurul lucru neobișnuit este că probabil de data asta chiar a prins ceva.

Însă, spre surprinderea lui, Vifor Alb părea cât se poate de serios.

— Chiar și așa, cred că ar trebui să avertizezi patrulele să fie atente.

— Bine.

Inimă de Foc îl respecta prea mult pentru a nu-i lua în seamă sfatul, dar s-a gândit că poate câinele era deja departe, închis undeva pe lângă cuibul de Două-Picioare. Câinii erau o pacoste gălăgioasă, iar el avea lucruri mai importante de făcut.

Și-a amintit cât de tare îl îngrijora lipsa prăzii, urmându-l pe Vifor Alb spre grămada de mâncare. Labă Luminoasă, ucenica bătrânului luptător, și Labă de Nor, care făcuseră și ei parte din patrulă, erau deja acolo.

— Ia uite! s-a plâns Labă de Nor văzând că se apropie Inimă de Foc.

A întors un șobolan de câmp cu laba.

— De-abia dacă ai două guri de carne!

— Prada e rară, i-a amintit Inimă de foc, observând că în morman erau doar câteva bucăți de vânat. Animalele care au supraviețuit focului nu sunt prea robuste, căci nu prea au nici ele ce să mănânce.

— Trebuie să ieșim iarăși la vânătoare, a mieunat Labă de Nor, mușcând din șobolanul de câmp. Pornesc imediat ce termin ăsta.

— Poți să vii cu mine, i-a spus secundul, alegându-și o coțofană. Eu am să conduc patrula de mai târziu.

— Nu, nu pot să aștept, a mormăit Labă de Nor cu gura plină. Mi-e o foame de te-aș mânca și pe tine. Labă Luminoasă, vrei să vii cu mine?

Labă Luminoasă, care mânca tacticoasă un șoarece, s-a uitat spre mentorul ei, așteptând permisiunea. Când Vifor Alb a încuviințat din cap, pisica a sărit în picioare.

— Eu sunt gata să pornim.

— Foarte bine, a mieunat Inimă de Foc.

Era un pic deranjat că Labă de Nor nu ceruse voie, ca Labă Luminoasă, însă clanul avea nevoie de pradă, iar ambii ucenici erau buni vânători.

— Să nu vă îndepărtați prea mult de tabără.

— Dar cea mai bună pradă e mai departe, unde n-a ajuns focul, a obiectat Labă de Nor. N-o să pățim nimic, Inimă de Foc, i-a promis el. O să vânăm mai întâi pentru bătrâni.

Înghițind restul de șobolan dintr-o îmbucătură uriașă, a pornit în fugă spre intrarea în tabără, urmat de Labă Luminoasă.

— Să nu vă apropiați de cuibul de Două-Picioare! a strigat Inimă de Foc după ei, amintindu-și că pe vremuri lui Labă de Nor îi plăcea la nebunie să-i viziteze.

Ucenicul plătise scump acea greșeală, când fusese sechestrat într-un cuib de Două-Picioare de pe partea cealaltă a teritoriului Clanului Vântului.

În vreme ce anotimpul frunzelor verzi se încheia, lăsând în locul lui căderea frunzelor și foametea, Inimă de Foc spera că ucenicul său nu avea să se lase tentat de vechile obiceiuri.

— Ucenicii ăștia! a tors Vifor Alb privind cum cele două pisici tinere se îndepărtau. Au fost în patrula de la răsărit și acum pornesc iar. Tare mi-ar plăcea să mai am și eu atâta energie!

A târât o mierlă un pic mai departe de mormanul de pradă și s-a așezat să o mănânce.

În timp ce își termina coțofana, Inimă de Foc o văzu pe Furtună de Nisip venind dinspre vizuina războinicilor. Soarele strălucea în părul ei de un portocaliu deschis, iar motanul îi admira blana vălurită.

— Vrei să mergi la vânătoare cu mine? a întrebat-o când s-a apropiat.

— Păi se pare că avem mare nevoie, i-a răspuns pisica, privind cele câteva bucăți pricăjite care mai rămăseseră. Hai să mergem acum, pot să mănânc după ce prindem ceva.

Secundul s-a uitat în jur, căutând încă o pisică ce li s-ar fi putut alătura, și l-a văzut pe Coadă Lungă îndreptându-se spre vizuina ucenicilor și strigându-l pe Labă Iute.

— Hei, Coadă Lungă! a mieunat el traversând luminișul. Veniți cu noi la vânătoare.

Coadă Lungă a ezitat, ca și cum n-ar fi fost sigur dacă secundul îi dăduse un ordin.

— Voiam să mergem pe terenul de antrenament, i-a explicat el. Labă Iute trebuie să-și exerseze mișcările de apărare.

De data asta, Inimă de Foc s-a asigurat că ordinul îi era bine înțeles:

— Puteți să faceți asta mai târziu. Clanul are nevoie de mâncare.

Războinicul a dat iritat din coadă, dar nu a spus nimic. Labă Iute însă părea entuziasmat, ochii îi străluceau de încântare. Tânărul motan alb-negru crescuse mult, era aproape la fel de mare ca mentorul său; era cel mai matur dintre ucenici și probabil se aștepta să fie numit războinic cât de curând.

„Trebuie să vorbesc cu Stea Albastră despre ceremonia lui de numire“, și-a spus Inimă de

Foc. „La fel și pentru Labă de Nor, Labă Luminoasă și Labă Ascuțită. Clanul are nevoie de mai mulți războinici“.

Lăsându-l pe Vifor Alb la o binemeritată odihnă, Inimă de Foc a condus patrula de vânătoare spre ieșirea din tabără și în susul râpei. Ajuns în vârf, a pornit spre Pietrele Însorite.

Străduindu-se să respecte ordinul lui Stea Albastră despre dublarea patrulelor, poruncise tuturor pisicilor plecate la vânătoare să verifice și granițele, căutând cu atenție mirosul altor clanuri sau orice semn al prezenței unor inamici. În mod special, le avertizase să aibă mare grijă la granița cu Clanul Umbrelor, însă era hotărât să nu neglijeze nici Clanul Râului.

Îl neliniștea relația cu pisicile de dincolo de râu. Pentru că Stea Încovoiată era bătrân, secundul său, Blană de Leopard, avea să dobândească tot mai multă autoritate, iar Inimă de Foc se aștepta să-i ceară ceva în schimbul ajutorului dat în noaptea în care arsese pădurea.

În timp ce Inimă de Foc îi conducea spre râu, a observat că plantele își făceau ușor, ușor apariția, ițindu-se din țărână. Începeau să crească ferigi și lujerii verzi se întindeau pe pământ. Pădurea se vindeca, dar, pe măsură ce se apropia anotimpul căderii frunzelor, creșterea plantelor avea să încetinească. Inimă de Foc se temea că pisicile din clan vor avea parte de o iarnă friguroasă și lipsită de orice confort. Când au ajuns la Pietrele Însorite, Coadă Lungă l-a condus pe Labă Iute spre unul dintre șanțurile aflate între stânci.

— Poți să exersezi aici găsirea după zgomot a șoarecilor și a șobolanilor de câmp. Vezi dacă reușești să prinzi ceva înaintea noastră.

Inimă de Foc i-a privit bucuros. Războinicul tărcat era un mentor conștiincios, iar între el și Labă Iute se crease o legătură puternică.

Secundul a dat înconjurul stâncilor de pe partea dinspre râu, unde continua să existe încă o mare parte din iarbă și frunze. N-a trecut mult până a văzut un șoarece scurmând sub niște fire uscate de iarbă. Când s-a ridicat în două labe, ronțăind o sămânță, motanul a țâșnit, ucigându-l dintr-o mișcare.

— Bună treabă, a mormăit Furtună de Nisip venind spre el.

— Îl vrei tu? a întrebat-o împingându-l spre ea. Tu n-ai mâncat încă.

— Nu, mulțumesc, a mieunat ea înțepată. Pot să-mi prind și singură prada.

A dispărut în umbra unui alun. Inimă de Foc s-a uitat după ea, întrebându-se dacă nu cumva o jignise, iar apoi a început să acopere șoarecele cu pământ, ca să-l poată lua mai târziu.

— Ai face bine să ai grijă cu ea, a mieunat o voce în spatele lui. Dacă nu ești atent, îți scoate imediat ochii.

Secundul s-a întors rapid. Vechiul său prieten Dungă Cenușie stătea la granița cu Clanul Râului, aproape de mal. Pe blana lui stufoasă străluceau picături de apă.

— Dungă Cenușie! a exclamat Inimă de Foc. M-ai speriat!

Motanul cenușiu s-a scuturat zdravăn, împroșcând cu stropi.

— Te-am zărit de pe partea cealaltă a râului, a mieunat el. N-am crezut că o să te văd vreodată vânând pentru Furtună de Nisip. Îți place de ea sau ce?

— Nu știu ce tot vorbești acolo, a protestat Inimă de Foc, făcându-i-se deodată foarte cald, cu blana plină de furnicături. Furtună de Nisip mi-e doar prietenă.

Dungă Cenușie a tors amuzat.

— Sigur, sigur, cum zici tu.

A urcat povârnișul și și-a lipit, afectuos, capul de umărul lui Inimă de Foc.

— Ești tare norocos, să știi. E o pisică extraordinară.

Inimă de Foc a deschis botul, iar apoi l-a închis la loc. Era clar că nu-l putea convinge pe Dungă Cenușie. Și poate că, de fapt, acesta avea dreptate. Poate că Furtună de Nisip îi devenea mai mult decât o simplă prietenă.

— Lasă asta, a mieunat el schimbând subiectul. Spune-mi ce mai faci tu. Ce se mai

întâmplă în Clanul Râului?

Din ochii lui Dungă Cenușie a dispărut orice urmă de amuzament.

— Nu mare lucru. Toată lumea vorbește despre Stea de Tigru.

Pe vremea când Dungă Cenușie făcea parte din Clanul Tunetului, el și Inimă de Foc fuseseră singurele pisici care știau adevărul despre ambiția ucigașă a lui Stea de Tigru, precum și faptul că acesta îl omorâse pe fostul secund, Coadă Roșie.

— Nu știu ce să mai cred, a recunoscut Inimă de Foc. E posibil ca Stea de Tigru să se fi schimbat, acum că a pus laba pe ce își dorea. Nimeni nu contestă că poate fi un lider excelent – e puternic, luptă și vânează bine, știe codul războinicilor pe de rost.

— Dar nicio pisică nu poate avea încredere în el, a mormăit Dungă Cenușie. Ce rost are să știi codul războinicilor pe de rost, dacă îl ignori?

— Nu noi trebuie să avem încredere în el, a subliniat Inimă de Foc. Are un clan nou, iar Mucea a povestit despre un semn ce părea să dezvăluie că spiritele din Clanul Stelelor le vor trimite un mare lider. Clanul Stelelor trebuie să știe că pisicile din Clanul Umbrelor au nevoie de un războinic puternic, care să le pună pe picioare după boală.

Dungă Cenușie nu părea convins.

— Adică l-a trimis Clanul Stelelor? a pufnit el. O s-o cred când or zbura bursucii!

Inimă de Foc era de acord cu prietenul său – era greu să aibă încredere în Stea de Tigru. Înzdrăvenirea noului său clan îl putea ține ocupat un anotimp sau două, dar după aceea… Gândul că neînfricatul războinic avea să conducă un clan puternic l-a cutremurat pe Inimă de Foc de la urechi până în vârful cozii. Nu-i venea să creadă că Stea de Tigru avea să se mulțumească cu o viață molcomă în pădure, respectând drepturile celorlalte trei clanuri. Mai devreme sau mai târziu avea să-și dorească un teritoriu mai mare, iar prima sa țintă urma să fie Clanul Tunetului.

— Dacă aș fi în locul vostru, a mieunat Dungă Cenușie ca un ecou al gândurilor lui, mi-aș păzi cu mare grijă granițele.

— Da, am…

S-a întrerupt pentru că a văzut-o pe Furtună de Nisip venind spre ei, cu un iepure atârnându-i între fălci. A pășit grăbită peste pietricele, lăsându-și prada la picioarele lui Inimă de Foc. Părea mai relaxată, ca și cum trecuse peste momentul neplăcut de mai devreme, și a dat din cap spre războinicul din Clanul Râului.

— Bună, Dungă Cenușie. Ce mai fac puii?

— Sunt bine, mulțumesc, a răspuns el mândru nevoie mare. Vor fi numiți ucenici în curând.

— Ai să fii mentorul unuia dintre ei? l-a întrebat Inimă de Foc.

Spre surpriza lui, Dungă Cenușie nu părea sigur.

— Nu știu. Dacă ar fi după Stea Încovoiată, poate… Dar în ultima vreme el nu mai face mare lucru pentru că în cea mai mare parte a timpului doarme. Blană de Leopard organizează aproape totul, iar ea n-o să mă ierte niciodată pentru moartea lui Gheară Albă. Cred că va da puii în ucenicie altor războinici.

A lăsat capul în jos. Inimă de Foc și-a dat seama că încă se mai simțea vinovat pentru moartea războinicului din Clanul Râului. Acesta își găsise sfârșitul căzând în prăpastie când patrula sa atacase un mic grup de războinici din Clanul Tunetului.

— Îmi pare rău, a mieunat Inimă de Foc, lipindu-se consolator de trupul lui Dungă Cenușie.

— Dar trebuie să înțelegi de ce procedează așa, a intervenit cu blândețe Furtună de Nisip. Blană de Leopard vrea să se asigure că puii vor fi crescuți în spiritul unei loialități totale față de Clanul Râului.

Dungă Cenușie și-a întors capul spre ea, cu blana zburlită.

— Asta aș face și eu! Nu-mi doresc ca puii mei să crească simțindu-se hărțuiți de loialitatea

pentru două clanuri diferite. Știu foarte bine cum e, a adăugat el întristat.

Inimă de Foc suferea odată cu prietenul său. După foc, Dungă Cenușie nu ascunsese cât de nefericit era în noul său clan și era clar că situația nu se îmbunătățise între timp. Inimă de Foc voia să-i spună „Vino acasă“, dar știa că nu avea niciun drept să-i ofere un loc în clan, când Stea Albastră îl refuzase deja.

— Vorbește cu Stea Încovoiată, i-a sugerat el. Întreabă-l despre pui.

— Și încearcă să te înțelegi bine cu Blană de Leopard, a adăugat Furtună de Nisip. N-o lăsa să te prindă trecând granița spre Clanul Tunetului.

Dungă Cenușie a tresărit.

— Poate că ai dreptate. Mai bine mă întorc. Salut, Furtună de Nisip. Salut, Inimă de Foc.

— Încearcă să vii la următoarea Adunare, l-a rugat motanul portocaliu.

Dungă Cenușie a dat din coadă aprobator și a pornit în josul povârnișului. Când se afla la jumătatea coborâșului spre râu, s-a întors și a mieunat:

— Ia stați o clipă! și s-a repezit spre mal.

Preț de câteva clipe a rămas neclintit pe o piatră netedă, cu ochii pierduți în vâltoare.

— Ce-o mai fi făcând acum? a mormăit Furtună de Nisip.

Înainte ca secundul să-i poată răspunde, laba lui Dungă Cenușie a țâșnit. Un pește argintiu a apărut din apă și a căzut pe mal, zvârcolindu-se. Dungă Cenușie l-a ucis cu o singură lovitură de labă și l-a târât în sus până în locul de unde îl urmăreau Inimă de Foc și Furtună de Nisip.

— Uite, a mieunat el lăsându-le peștele la picioare. Probabil aveți puțină pradă după foc. Ar trebui să ajute puțin.

— Mulțumim, a mieunat secundul și a adăugat cu admirație: Foarte tare mișcarea aia!

Dungă Cenușie a tors satisfăcut.

— Labă de Ceață mi-a arătat cum se face.

— O să ne prindă foarte bine, i-a răspuns Furtună de Nisip. Dar dacă Blană de Leopard află că ai hrănit alt clan, n-o să fie prea încântată.

— Blană de Leopard n-are decât să-și fugărească propria coadă, a mârâit Dungă Cenușie. Dacă zice ceva, o să-i aduc aminte cum eu și Inimă de Foc am hrănit Clanul Râului în timpul inundațiilor.

S-a întors și a pornit din nou către râu. Secundul simțea că i se rupe inima privind cum prietenul său se aruncă în apă și înoată viguros spre malul celălalt. Ar fi dat orice ca să-l aibă pe Dungă Cenușie înapoi în Clanul Tunetului, dar trebuia să recunoască – era puțin probabil ca războinicul cenușiu să fie vreodată acceptat înapoi.

Inimă de Foc se chinuia să care peștele alunecos spre tabără, lăsându-i gura apă de la aroma aceea neobișnuită. Când a intrat în tabără, a văzut că mormanul de pradă era deja mai mare. Labă de Nor și Labă Luminoasă se întorseseră și tocmai se pregăteau să pornească din nou, împreună cu Blană de Șoarece și Labă Ascuțită.

— Am hrănit deja bătrânii, Inimă de Foc, a strigat Labă de Nor peste umăr, începând să urce râpa.

— Și pe Blană Fumurie?

— Încă nu!

Inimă de Foc și-a privit nepotul dispărând dincolo de marginea râpei și s-a întors spre mormanul de vânat. Poate că peștele lui Dungă Cenușie avea să o tenteze pe Blană Fumurie, și-a spus el. Bănuia că tânăra pisică-vraci mânca prea puțin; pentru că o jelea pe Colț Galben și pentru că era foarte ocupată, îngrijind pisicile afectate de fum și pe Stea Albastră.

— Ți-e foame, Inimă de Foc? l-a întrebat Furtună de Nisip, lăsând deasupra mormanului prada ei.

Până la urmă hotărâse că avea să mănânce abia la întoarcerea în tabără, iar acum privea mormanul de vânat.

— Putem să mâncăm împreună, dacă vrei.

— Bine.

Parcă trecuse un an de la dimineața aceea în care mâncase o coțofană.

— Vreau doar să-i duc ăsta lui Blană Fumurie.

— Să nu stai mult, a mieunat Furtună de Nisip.

Motanul a înșfăcat peștele și a pornit spre vizuina pisicii-vraci. Înainte de foc, aceasta era despărțită de restul taberei printr-un luxuriant tunel de ferigi. Acum se ițeau doar câteva tulpini întunecate, iar Inimă de Foc vedea crăpătura în stâncă ce servea drept intrare în vizuină.

S-a oprit în fața ei, a lăsat jos prada și a strigat-o:

— Blană Fumurie!

O clipă mai târziu, s-a ivit capul tinerei pisici-vraci.

— Ce e? A, tu erai, Inimă de Foc.

A ieșit din vizuină și a venit lângă el. Avea blana răvășită, iar din ochi îi lipsea obișnuita strălucire vioaie. Părea distrasă, tulburată. Inimă de Foc bănuia că se gândea la Colț Galben.

— Mă bucur că ai venit, a mieunat ea. Trebuie să-ți spun ceva.

— Mănâncă întâi, a rugat-o Inimă de Foc. Uite, Dungă Cenușie a prins un pește pentru noi.

— Mersi, Inimă de Foc, dar e urgent. Clanul Stelelor mi-a trimis un vis azi-noapte.

Felul în care vorbea îl neliniștea pe secund. Tot i se părea ciudat că fosta lui ucenică se transforma într-o adevărată pisică-vraci, trăind fără partener sau pui, întâlnindu-se în secret cu alte pisici-vraci și fiind legată de ele prin relația cu spiritele războinicilor din Clanul Stelelor.

— Despre ce era visul?

Și el avusese asemenea vise, de mai multe ori, fiind avertizat că aveau să se întâmple anumite lucruri. Asta îl ajuta să-și dea seama, mai bine decât alte pisici din clan, ce sentimente aparte, de uimire și evlavie, trăia Blană Fumurie.

— Nu sunt sigură, a clipit confuză pisica. Aveam impresia că sunt în pădure și auzeam cum ceva mare se prăvălea printre copaci, dar nu vedeam ce anume. Și auzeam voci – voci aspre, care vorbeau în altă limbă, nu în pisicească. Dar, cumva, înțelegeam ce spuneau.

Vocea i-a pierit. A rămas cu privirea pierdută în depărtare, cu ochii încețoșați, iar labele din față frământau pământul.

— Ce spuneau? a îndemnat-o Inimă de Foc.

Blană Fumurie s-a cutremurat.

— Era tare ciudat. Strigau „Haită, haită“ și „Să ucidem, să ucidem“.

Inimă de Foc era dezamăgit. Spera că mesajul de la Clanul Stelelor îl va îndruma să rezolve toate problemele – revenirea lui Stea de Tigru, boala lui Stea Albastră, prăpădul făcut de foc.

— Știi ce înseamnă?

Pisica a clătinat din cap, cu o expresie îngrozită, ca și cum s-ar fi aflat în fața unei amenințări teribile, pe care Inimă de Foc nu o vedea.

— Încă nu. Poate că îmi va arăta mai multe Clanul Stelelor după ce merg la Pietrele Înalte. Dar e de rău, Inimă de Foc, sunt sigură.

— Ca și cum n-aveam destule griji, a mormăit el încet.

Apoi a mieunat către Blană Fumurie:

— Nu știu ce-aș putea să fac până nu aflăm mai multe. Am nevoie de ceva concret. Ești sigură că asta e tot ce ți-a spus visul?

Cu ochii albaștri încă măriți de spaimă, Blană Fumurie a încuviințat din cap. Inimă de Foc a încercat să o liniștească, lingând-o pe ureche.

— Nu-ți face griji. Dacă e o avertizare despre Clanul Umbrelor, ne păzim deja. Dar să-mi spui imediat ce afli mai multe.

A tresărit speriat la auzul unui strigăt nervos din spatele lui:

— Cât mai durează, Inimă de Foc?

Întorcând privirea, a văzut că Furtună de Nisip îl aștepta la intrarea în tunelul de ferigi arse.

— Trebuie să plec, i-a spus lui Blană Fumurie.

— Dar…

— O să mă mai gândesc, bine? a întrerupt-o Inimă de Foc, îndemnat de chiorăielile din stomac să i se alăture lui Furtună de Nisip. Aș vrea să îmi dai de știre dacă mai ai și alte vise.

Urechile lui Blană Fumurie au zvâcnit agitate.

— E un mesaj de la Clanul Stelelor, Inimă de Foc, nu o rădăcină care mă zgârie sau o bucată de vânat cu care m-am înecat. Poate să afecteze tot clanul. Trebuie să ne dăm seama ce înseamnă.

— Păi tu te pricepi mai bine decât mine la asta, i-a răspuns Inimă de Foc îndepărtându-se de vizuina ei și aruncând ultimele miorlăieli peste umăr.

În timp ce traversa luminișul împreună cu Furtună de Nisip, s-a gândit câteva momente la semnificația visului. Nu părea să fie despre alt atac din partea vreunui clan, iar motanului nu-i dădea prin gând nicio altă amenințare mai mare. Înfruptându-se din șobolanul de câmp pe care i-l păstrase Furtună de Nisip, a reușit să nu se mai gândească la visul lui Blană Fumurie.

CAPITOLUL 4

Inimă de Foc se străduia să respire normal, iar obrazul îl ustura acolo unde fusese zgâriat de gheare. În timp ce el se ridica cu greu în picioare, Labă Luminoasă a făcut câțiva pași înapoi.

— Nu te-am rănit, nu? l-a întrebat neliniștită ucenica albă cu pete roșcate.

— Nu, sunt în regulă, a gâfâit Inimă de Foc. Vifor Alb te-a învățat mișcarea asta? M-ai luat prin surprindere. Bravo!

Străduindu-se să nu șchiopăteze, a traversat vâlceaua pentru antrenamente spre locul de unde îi urmăreau Labă Iute, Labă Ascuțită și Labă de Nor. Evaluase priceperea de luptători a ucenicilor și reușiseră toți să-i țină piept. Aveau să fie niște războinici formidabili.

— Mă bucur că sunteți cu toții de partea mea. Nu mi-ar conveni să vă întâlnesc în luptă, a mieunat secundul. Am stat de vorbă cu mentorii voștri și ei cred că sunteți pregătiți, așa că am s-o întreb pe Stea Albastră dacă vă putem numi războinici.

Labă Luminoasă, Labă Ascuțită și Labă Iute s-au privit entuziasmați. Labă de Nor încerca să pară nonșalant, dar și în ochii lui se citea bucuria.

— Bine, a continuat el. Să vânați pe drum spre casă și aveți grijă să mănânce bătrânii și reginele. Pe urmă puteți mânca și voi.

— Dacă mai rămâne ceva, a mieunat Labă Iute.

Inimă de Foc i-a aruncat o privire rapidă. Labă Iute prelua uneori mormăielile nemulțumite ale mentorului său, Coadă Lungă, care pe vremuri fusese un aliat apropiat al lui Stea de Tigru, dar de data aceasta se pare că făcuse o glumă. Cele patru pisici tinere au țâșnit dincolo de vâlceaua de antrenamente. Inimă de Foc a auzit-o pe Labă Luminoasă strigându-i lui Labă de Nor:

— Pun pariu că prind mai multă pradă decât tine!

Parcă trecuse o viață de pisică de când fusese el însuși atât de liniștit și lipsit de griji, cugetă Inimă de Foc, pornind după ei, dar mai încet. Sub povara responsabilităților de secund, uneori se simțea chiar mai bătrân decât bătrânii clanului. Clanul Tunetului supraviețuia, reușea să găsească hrană și să reconstruiască tabăra distrusă, dar toți războinicii erau obosiți la culme. Inimă de Foc era în picioare de la răsărit până la apus, iar în fiecare seară mergea la culcare știind că nu terminase tot ce avea de făcut. „Cât vom putea s-o mai ducem așa?“ s-a întrebat el. „La căderea frunzelor va fi mai greu, nu mai ușor.“ Cele câteva frunze rămase în copaci în urma focului începuseră deja să devină aurii și roșiatice. Trecând pe lângă marginea vâlcelei, motanul a simțit un vânticel răcoros ce i-a ciufulit blana, cu toate că soarele era pe cer.

A intrat în tabără în tăcere și a rămas o clipă lângă intrare, uitându-se în jur. Dungă Neagră, care se ocupa de reconstruire, începuse deja să cârpească golurile dintre ramurile ce adăposteau vizuina războinicilor. Împreună cu el munceau Blană Pământie și doi tineri ucenici, Labă de Frunză și Labă de Cenușă.

În partea opusă a taberei a văzut-o pe Blană Fumurie, care mergea spre vizuina bătrânilor, cu botul plin de ierburi.

În mijlocul luminișului, cei doi pui ai lui Floare Aurie se jucau cu puiul lui Coadă Pestriță,

în timp ce reginele îi priveau de la intrarea în vizuina puilor. Blană Albastră era și ea acolo, păzindu-și cu grijă puii, care erau mult prea mici pentru a se juca așa.

Privirea lui Inimă de Foc a poposit asupra lui Mărăciniș, puiul cel mare al lui Floare Aurie. Trupul lui puternic, musculos, și blana închisă la culoare îi erau tulburător de familiare; privind acel pui, nicio pisică nu s-ar fi putut îndoi că Stea de Tigru îi era tată. Gândul acesta îl tulburase întotdeauna pe Inimă de Foc, așa că încerca să îl ignore. Bineînțeles, știa că ar fi trebuit să fie la fel de suspicios și față de sora puiului, Pată Roșcată, dar, cu toate că aveau același tată, micuța pisică nu avusese ghinionul de a-i semăna atât de mult. Secundul știa că era nedrept să-l învinuiască pe Mărăciniș pentru greșelile tatălui său.

Nu putea însă să-și scoată din minte amintirea puiului care atârna de un copac în flăcări, țipând înspăimântat în timp ce Inimă de Foc încerca să ajungă la el. Și nu putea uita că, în timp ce el îl salva pe Mărăciniș, focul o prinsese pe Colț Galben în vizuina ei. Oare o sacrificase pe Colț Galben pentru a salva fiul lui Stea de Tigru?

Dintr-odată, din direcția grupului de pui a răsunat un țipăt ascuțit. Mărăciniș se urcase peste Fulg de Nea și-l țintuia la pământ cu ghearele. Era țipătul puiului alb, bine făcut, care nu încerca deloc să se apere.

Inimă de Foc s-a repezit spre ei, dându-l pe Mărăciniș la o parte de pe victima lui.

— Destul! a mârâit el. Ce-ți imaginezi că faci aici?

Puiul tărcat s-a ridicat în picioare, cu ochii de chihlimbar scăpărând de șoc și indignare.

— Ei bine? a insistat Inimă de Foc.

Mărăciniș s-a scuturat de praf.

— Nu făceam nimic, Inimă de Foc. Doar ne jucam.

— Doar vă jucați? Și-atunci de ce țipa așa puiul lui Coadă Pestriță?

Din ochii lui Mărăciniș a pierit strălucirea, iar puiul a ridicat din umeri:

— De unde să știu eu? El oricum nu se joacă niciodată ca lumea.

— Mărăciniș!

Îl strigase Floare Aurie, venind să stea lângă puiul ei.

— De câte ori să-ți spun? Dacă cineva țipă, îi dai drumul. Și nu mai fi obraznic cu Inimă de Foc. El e secundul.

Mărăciniș s-a uitat la Inimă de Foc și apoi și-a îndepărtat privirea.

— Îmi pare rău, a mormăit el.

— Da, bine, vezi să nu se mai întâmple, s-a repezit la el Inimă de Foc.

Mărăciniș a trecut pe lângă el, mergând spre Fulg de Nea, care încă stătea lipit de pământ. Coadă Pestriță îi lingea viguros blana albă.

— Haide, ridică-te, a mieunat ea. N-ai pățit nimic.

— Da, haide, Fulg de Nea, a mieunat Mărăciniș, lingându-l ușor pe ureche. N-am vrut. Hai să ne jucăm și de data asta poți să fii tu lider de clan.

Sora lui Mărăciniș, Pată Roșcată, stătea un pic mai departe de ei, cu coada așezată peste labele din față.

— Nu e deloc distractiv, a mieunat ea. Niciodată nu se joacă cum trebuie.

— Pată Roșcată! a dojenit-o Floare Aurie, lovind-o ușor cu o labă peste ureche. Nu fi așa răutăcioasă! Nu știu ce v-a apucat pe amândoi azi.

Fulg de Nea stătea tot ghemuit și s-a ridicat doar când mama lui l-a înghiontit cu botul.

— Poate că Blană Fumurie ar trebui să se uite un pic la el, a sfătuit-o secundul pe regină. Să se asigure că nu e rănit.

Coadă Pestriță s-a întors brusc, fixându-l cu privirea.

— Nu e nimic în neregulă cu puiul meu! a mârâit ea. Ce vrei să spui, că n-am grijă de el cum trebuie?

Întorcându-i spatele lui Inimă de Foc, l-a condus pe Fulg de Nea înapoi în vizuina puilor.

— Îl protejează foarte tare, i-a explicat Floare Aurie. Cred că e din cauză că are un singur

pui.

Și-a privit afectuoasă cei doi pui, cuibăriți unul lângă altul pe pământ.

Inimă de Foc s-a așezat lângă ea, simțindu-se prost fiindcă îi vorbise cu atâta asprime lui Mărăciniș.

— Le-ai spus că tatăl lor este acum liderul Clanului Umbrelor?

— Nu, încă nu, a recunoscut ea. Ar începe să se dea mari cu asta, și pe urmă vreo pisică le-ar spune și restul poveștii.

— Mai devreme sau mai târziu tot vor afla.

Preț de câteva clipe, regina portocalie s-a spălat îndârjită pe piept.

— Am văzut cum te uiți la ei, a mieunat ea în cele din urmă. Mai ales la Mărăciniș. Nu e vina lui că arată exact ca Stea de Tigru. Dar și alte pisici îl privesc așa.

Gânditoare, și-a lins laba, trecând-o apoi peste ureche.

— Vreau ca puii mei să crească fericiți, nu simțindu-se vinovați pentru ceva ce s-a întâmplat înainte ca ei să se nască. Poate că acum există o speranță, dacă Stea de Tigru va ajunge un mare lider. Poate că până la urmă vor fi chiar mândri de el.

Inimă de Foc a dat stingher din urechi, neputând să fie la fel de optimist.

— Te respectă amândoi, să știi, a continuat Floare Aurie. Mai ales de când l-ai salvat pe Mărăciniș din foc.

Inimă de Foc nu știa ce să spună. Era cuprins de vinovăție mai mult ca niciodată în legătură cu ostilitatea pe care o simțea față de Mărăciniș, dar, oricât încerca, nu putea să nu vadă în pui trăsăturile tatălui său ucigaș.

— Cred că tu ar trebui să le spui despre Stea de Tigru, a mieunat Floare Aurie, privindu-l lung. În fond, tu ești secundul. Au să primească bine vestea de la tine… Și știu că ai să le spui adevărul.

— Crezi… că ar trebui să le spun acum? s-a bâlbâit motanul.

I se părea că Floare Aurie o spusese ca pe o provocare.

— Nu, nu acum, a răspuns calmă pisica. Când simți tu că ești pregătit să le spui. Și când crezi că sunt ei pregătiți să afle. Dar nu amâna prea mult.

Inimă de Foc a dat din cap.

— Așa voi face, Floare Aurie. Și o să încerc să le explic în așa fel încât să le fie cât mai ușor.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, Mărăciniș a venit la mama lui alergând într-un suflet, urmat îndeaproape de Pată Roșcată.

— Putem merge în vizită la bătrâni? a întrebat-o cu o strălucire în ochi. Ne-a promis Chioara că ne spune niște povești grozave!

Floare Aurie a tors îngăduitoare.

— Sigur că da. Duceți-le ceva din mormanul de pradă, așa e politicos. Și aveți grijă să vă întoarceți până la apus.

— Așa facem! a mieunat Pată Roșcată, repezindu-se în direcția vizuinii bătrânilor și strigând peste umăr: Eu o să-i duc Chioarei un șoarece!

— Ba nu, eu o să-i duc! a țipat Mărăciniș, fugind după ea.

— Ei bine, a mieunat Floare Aurie, întorcându-se spre Inimă de Foc, dacă tu găsești ceva în neregulă la puii ăștia, spune-mi și mie, căci mie îmi par minunați.

S-a ridicat, neavând nevoie de un răspuns, și și-a scuturat pe rând labele înainte de a se retrage în vizuina puilor. Inimă de Foc a privit-o cum se îndepărta. Cumva, reușise să se facă antipatizat de Coadă Pestriță și Floare Aurie; cu toate că Floare Aurie avea încredere în el, era clar că nu putea să-l ierte pentru sentimentele contradictorii față de Mărăciniș, iar el nu vedea cum și le-ar fi putut schimba.

A oftat și s-a ridicat în picioare, dându-și seama că era momentul să trimită patrula de seară. Când pleca de lângă vizuina puilor l-a văzut pe Blană de Ferigă, care se plimba prin preajmă ca și cum ar fi vrut să stea de vorbă cu el.

— S-a întâmplat ceva? l-a întrebat pe tânărul războinic.

— Nu știu. Am văzut ce s-a întâmplat acolo, cu puiul lui Coadă Pestriță și…

— Sper că n-ai să-mi spui c-am fost prea aspru cu Mărăciniș, nu?

— Nu, Inimă de Foc, sigur că nu. Dar… cred că e ceva în neregulă cu Fulg de Nea.

Inimă de Foc știa că motanul maro-auriu nu s-ar fi alarmat degeaba.

— Spune-mi, l-a îndemnat.

— L-am tot urmărit, i-a explicat Blană de Ferigă.

A început să râcâie în pământ cu labele din față, cu o figură jenată.

— Am… am sperat că Stea Albastră m-ar putea alege pe mine să-i fiu mentor și voiam să-l cunosc mai bine. Cred că e ceva în neregulă cu el. Nu se joacă asemenea celorlalți pui. N-are nicio reacție când îi vorbesc pisicile din jur. Inimă de Foc, știi cum sunt puii. Își bagă nasul peste tot… Ei bine, el nu e deloc așa. Cred că Blană Fumurie ar trebui să se uite un pic la el.

— Asta i-am sugerat și eu lui Coadă Pestriță și a fost la un pas să-mi smulgă urechile.

— Cred că ea nu poate recunoaște că e posibil ca puiul ei să aibă ceva.

Inimă de Foc a căzut pe gânduri. Într-adevăr, Fulg de Nea părea lent și reacționa mult mai greu decât ceilalți pui. Ca vârstă, era mai mare decât puii lui Floare Aurie, dar nici pe departe la fel de descurcăreț.

— Stai liniștit, mă ocup eu, a mieunat el. O să stau de vorbă cu Blană Fumurie. Sigur găsește o cale de a se uita un pic la pui fără să o supere pe Coadă Pestriță.

— Mulțumesc, Inimă de Foc, i-a răspuns motanul ușurat.

— Între timp, poți conduce tu patrula de seară? Roagă-le pe Blană de Șoarece și Față Dungată să vină cu tine.

Blană de Ferigă și-a îndreptat imediat spinarea.

— Sigur, Inimă de Foc. Chiar acum mă duc să le caut.

A pornit de-a curmezișul taberei cu coada sus. După ce s-a îndepărtat preț de câteva lungimi de vulpe, Inimă de Foc a strigat după el.

— A, încă ceva, a mieunat el, încântat că putea să dea și vești bune. Când Fulg de Nea e pregătit, am să vorbesc cu Stea Albastră să te lase pe tine să-i fii mentor.

Înainte de a merge la Blană Fumurie, secundul a vizitat-o pe Stea Albastră, pentru a-i povesti despre evaluarea ucenicilor. Lidera clanului ședea în fața vizuinii, pe un petic de pământ încălzit de soare, iar Inimă de Foc a sperat că își mai revenise un pic. Însă ochii ei albaștri erau tare obosiți când a clipit spre el, iar lângă ea se afla o bucată de vânat doar pe jumătate mâncată.

— Da, Inimă de Foc. Cu ce te pot ajuta?

— Am vești bune, Stea Albastră, a mieunat el, străduindu-se să pară cât mai vesel. Astăzi am evaluat cei patru ucenici mai mari. S-au descurcat foarte bine. Cred că e timpul să-i facem războinici.

— Ucenicii mai mari?

Ochii pisicii s-au încețoșat. Era nedumerită.

— Adică Labă de Frunză și… Labă de Fum?

Secundului i-a stat inima în loc. Stea Albastră nu mai știa nici măcar care erau ucenicii!

— Nu, Stea Albastră, a mieunat el răbdător. Labă de Nor, Labă Luminoasă, Labă Iute și Labă Ascuțită.

Stea Albastră s-a foit un pic.

— Da, la ei mă referam, s-a răstit ea. Și zici că vrei să-i facem războinici? Adu-mi… adu-mi aminte cine sunt mentorii lor, te rog.

— Eu sunt mentorul lui Labă de Nor, a început Inimă de Foc, străduindu-se din răsputeri să nu i se citească exasperarea în glas. Ceilalți sunt Coadă Lungă…

— Coadă Lungă, l-a întrerupt Stea Albastră… A, da… Unul dintre prietenii lui Stea de Tigru. De ce i-am dat în grijă un ucenic, când nu putem avea încredere în el?

— Coadă Lungă a decis să rămână în Clanul Tunetului atunci când Stea de Tigru a plecat, i-a amintit el.

Stea Albastră a pufnit.

— Asta nu înseamnă că putem avea încredere în el. Nu putem avea încredere în niciunul. Sunt trădători și-or să antreneze alți trădători. Eu nu am să fac ucenicii lor războinici!

S-a oprit, văzând că Inimă de Foc o privea îngrozit. A adăugat:

— Doar pe al tău îl fac, Inimă de Foc. Doar tu îmi ești credincios. Labă de Nor poate să fie războinic, ceilalți în niciun caz.

Inimă de Foc nu știa ce să spună. Cu toate că pisicile din clan păreau bucuroase că Labă de Nor se întorsese după escapada la Două-Picioare, secundul bănuia că n-ar fi fost încântate dacă ucenicul lui ar fi devenit războinic, iar ceilalți nu. În plus, nu i-ar fi prins bine nici tânărului motan să fie singurul care se bucura de această onoare, pe care ceilalți o meritau la fel de mult.

Inimă de Foc era îngrozit la gândul că încă nu putea numi niciun războinic. Cu toate că aveau nevoie disperată de ei, știa că nu s-ar fi înțeles cu Stea Albastră când era în dispoziția aceea.

— Ăăă… Mulțumesc, Stea Albastră, a mieunat el în cele din urmă, îndepărtându-se încet, cu spatele. Dar poate e mai bine să mai așteptăm un pic. Încă puțin antrenament n-are cum să facă decât bine.

A fugit, lăsând-o pe Stea Albastră să se uite după el cu aceeași privire pierdută.

CAPITOLUL 5

Apunea soarele, aruncând umbre lungi în luminiș, când Inimă de Foc a mers să stea de vorbă cu Blană Fumurie. A găsit-o în vizuina ei, trecând în revistă proviziile de ierburi; s-a așezat chiar la intrare, începând să-i povestească.

— Puiul lui Coadă Pestriță? a mieunat ea când a aflat despre bănuielile lui Blană de Ferigă.

Și-a îngustat ochii.

— Da, înțeleg ce vrea să spună. Am să merg să-l văd.

— Trebuie să ai mare grijă cu Coadă Pestriță, a avertizat-o Inimă de Foc. Când i-am sugerat să te uiți tu un pic la Fulg de Nea, aproape că m-a mușcat de nas.

— Nu mă surprinde, nicio regină nu vrea să creadă că puii ei nu sunt perfecți. Mă ocup eu, Inimă de Foc, nu-ți face griji. Dar nu imediat, a adăugat pisica, aranjând o grămăjoară de fructe de ienupăr. E prea târziu ca să-i mai deranjez în seara asta, iar mâine trebuie să merg la Pietrele Înalte.

— Așa de curând?

Inimă de Foc era surprins, nici nu-și dăduse seama cum trecuseră zilele.

— Mâine seară este lună nouă. Toate pisicile-vraci vor fi acolo. Clanul Stelelor îmi va oferi puterile complete.

Pisica a ezitat, adăugând apoi:

— În mod normal, ar fi trebuit să vină Colț Galben cu mine, să mă prezinte Clanului Stelelor ca fiind o pisică-vraci gata să-mi preiau rolul. Acum va trebui să particip la ceremonie fără ea.

Avea ochii mari și părea, cumva, distantă. Inimă de Foc simțea că se îndepărta de el, intrând pe un tărâm al umbrelor și al viselor, unde el nu o putea urma.

— Trebuie să iei un războinic cu tine, a mieunat el. Ultima oară când Stea Albastră a încercat să meargă la Pietrele Înalte, Clanul Vântului nu a lăsat-o să treacă prin teritoriul lor.

Micuța pisică-vraci l-a privit liniștită.

— Tare aș vrea să văd ce patrulă îndrăznește să oprească o pisică-vraci. Clanul Stelelor n-ar ierta una ca asta.

I s-a schimbat expresia, o sclipire ghidușă apărând în privirea ei.

— Poți să vii cu mine până la Patru Stejari, dacă vrei. Asta presupunând că-ți dă voie Furtună de Nisip.

Inimă de Foc era stânjenit.

— Nu știu ce vrei să spui, a bălmăjit el.

Însă își aducea aminte că plecase la masă cu Furtună de Nisip, în timp ce Blană Fumurie îi povestea despre visul ei; probabil că pisica-vraci simțise că fusese expediată pe nedrept.

— Furtună de Nisip poate să conducă patrula de la răsărit și fără mine, a mieunat el tare. Am să vin cu tine la Patru Stejari.

Dimineața următoare era umedă și cețoasă. Vălătuci de ceață erau înfășurați printre ramuri, pe drumul lor spre Patru Stejari. Norii albi, joși, mustind de umiditate, estompau zgomotul labelor și le umpleau blana cu picături mici de brumă. În tăcerea aceea mormântală, Inimă de Foc a tresărit, auzind deodată strigătul unei păsări aflate deasupra lui.

Aproape că se temea că s-ar fi putut rătăci în pădurea aceea stranie, ce părea necunoscută. Însă când au ajuns la râu și s-au pornit pe urcat spre Patru Stejari, ceața a început să se ridice, iar deasupra râpei au pășit direct în lumina soarelui. Cei patru stejari vânjoși se aflau chiar în fața lor, cu frunzele deja galbene-ruginii. Blană Fumurie a răsuflat zgomotos și s-a scuturat de umezeală.

— Tare bine e! Începusem să cred că va trebui să-mi adulmec drumul până la Pietrele Înalte. Și am mai fost acolo o singură dată, cu Colț Galben.

Și Inimă de Foc se bucura să simtă pe blană căldura soarelui. S-a întins din toate încheieturile și a deschis botul, încercând să guste aerul și să simtă mirosul de pradă. Însă nu a simțit prada, ci mirosul unui alt clan. „Clanul Umbrelor!“ și-a spus el, încordându-se și privind în toate direcțiile. O clipă mai târziu s-a liniștit, văzându-l pe Mucea, pisica-vraci a Clanului Umbrelor, care se îndrepta spre vâlcea, dinspre teritoriul clanului lui, însoțit de o altă pisică. Nu era un războinic pus pe harță. Clanul Stelelor așezase pisicile-vraci mai presus de orice rivalitate între clanuri.

— Se pare că până la urmă nu va trebui să călătorești singură, a mieunat el spre Blană Fumurie.

Au așteptat ca pisicile din Clanul Umbrelor să ajungă lângă ei. În timp ce se apropiau, motanul a recunoscut cealaltă pisică. Era Nouraș, un mic motan dungat care fusese grav afectat din cauza bolii din clanul său. El și un alt războinic, Gât Alb, încercaseră să se refugieze la Clanul Tunetului. Stea Albastră refuzase să-i primească, însă Blană Fumurie îi adăpostise în secret și îi îngrijise până ce s-au simțit suficient de bine pentru a se întoarce pe teritoriul lor.

Gât Alb murise la scurtă vreme după aceea, când Stea de Tigru și pisicile lui vagaboande atacaseră o patrulă a Clanului Tunetului. Un monstru ucisese tânărul motan pe Calea Tunetului, în timp ce încerca să fugă de luptă. Încă zguduit de amintirea acelor momente, Inimă de Foc se bucura că măcar Nouraș era din nou puternic și sănătos.

— Salutare! i-a întâmpinat voios Mucea. Ce bine că ne-am întâlnit, Blană Fumurie! E o zi bună să pornim la drum.

Nouraș a dat respectuos din cap spre Inimă de Foc și a mers să-și lipească nasul de boticul lui Blană Fumurie.

— Mă bucur să te văd din nou în patru labe, a mieunat ea.

— Asta e doar datorită ție, i-a răspuns Nouraș, adăugând mândru: Acum sunt ucenicul lui Mucea.

— Felicitări! a tors Blană Fumurie.

— Și asta tot ție ți se datorează, a continuat Nouraș plin de entuziasm. Când eram bolnavi, tu ai știut exact ce trebuia făcut. Și pe urmă ne-ai dat ierburile vindecătoare pe care să le ducem clanului… Și ne-au vindecat! Vreau să mai fac lucruri din astea.

— Chiar e talentat, a mieunat Mucea. Și a fost mare dovadă de curaj că s-a întors la noi cu ierburile. Îmi pare rău doar că nu s-a întors cu el și Gât Alb.

— Nu? a întrebat secundul, profitând de ocazie pentru a afla cât știau despre soarta motanului.

Nouraș a clătinat trist din cap.

— Nu a vrut să se întoarcă cu mine în tabără. Îi era teamă că avea să se îmbolnăvească din nou, chiar dacă aveam la noi ierburile vindecătoare. I-am găsit trupul lângă Calea Tunetului, câteva zile mai târziu, a mieunat el cu mare durere în suflet.

— Îmi pare rău, i-a răspuns Inimă de Foc.

Se întreba dacă ar fi trebui să-i spună adevărul despre moartea lui Gât Alb, dar a decis că ar fi fost prea dur să-i dezvăluie lui Nouraș că noul lui lider era parțial vinovat pentru moartea prietenului său. Era clar că Gât Alb se alăturase pisicilor vagaboande pentru scurtă vreme și plătise cu viața.

Blană Fumurie și-a lipit botul de șoldul lui Nouraș, încurajându-l. S-a așezat pe iarba

călduță și i-a făcut semn din coadă să se așeze lângă ea, începând să-i pună întrebări despre pregătirea ca vraci.

— Sunteți mai bine acum? l-a întrebat Inimă de Foc precaut pe Mucea.

Ar fi vrut să-l avertizeze în legătură cu Stea de Tigru, dar nu putea spune mare lucru fără a dezvălui ceea ce se întâmplase în Clanul Tunetului.

— Așa s-ar părea, a mieunat pisica-vraci, la fel de precaută. Pentru prima oară după multe luni, ucenicii sunt antrenați cum trebuie, iar noi avem cu toții burțile pline.

— Asta-i foarte bine, i-a răspuns Inimă de Foc, forțându-se să adauge: Și pisicile vagaboande?

Mucea s-a încruntat.

— Nu toate pisicile au fot încântate de venirea lor în clan, a recunoscut el. Și pe mine m-au îngrijorat. Însă până acum n-au creat nicio problemă… și sunt războinici puternici, nimeni nu poate nega asta.

— Poate Stea de Tigru chiar va fi un lider măreț, așa cum a spus semnul prevestitor, a mieunat Inimă de Foc.

Pisica-vraci l-a privit cu mult calm.

— E ciudat că pisicile din Clanul Tunetului au dat afară un motan atât de puternic.

Inimă de Foc a tras adânc aer în piept. S-a gândit că ar trebui, totuși, să-i spună lui Mucea adevărul despre Stea de Tigru.

— E o poveste lungă, a început el.

— Nu, Inimă de Foc, l-a întrerupt Mucea. Nu-ți cer să dezvălui secretele clanului tău.

S-a tras mai aproape de secund, apoi a frământat pământul cu labele din față și s-a așezat pe vine lângă el.

— Indiferent de ceea ce s-a întâmplat în Clanul Tunetului, sunt sigur de un lucru. Clanul Stelelor ni l-a trimis pe Stea de Tigru.

— Te referi la semn?

— De fapt, e vorba de altceva, a răspuns Mucea privindu-l lung. Fostul nostru lider nu a fost acceptat niciodată de către Clanul Stelelor. Când Blană Întunecată a devenit lider, spiritele nu i-au acordat cele nouă vieți.

— Ce?!

Inimă de Foc îl privea uluit. Dacă Blană Întunecată avusese o singură viață, era clar de ce îl doborâse atât de repede boala. Motanul și-a regăsit repede vocea.

— Cum de nu și-a primit cele nouă vieți?

— Asta nu mi-a explicat Clanul Stelelor, a recunoscut Mucea. M-am gândit că putea fi din cauză că încă trăia Coadă Ruptă, iar Clanul Stelelor îl considera pe el liderul. Când am aflat de moartea lui Coadă Ruptă, Blană Întunecată era deja prea slăbit ca să mai facă drumul până la Piatra Lunii, pentru a-și primi cele nouă vieți. Iar de când a apărut Stea de Tigru, am început să cred că poate Clanul Stelelor ni-l pregătise pe el drept lider, de la bun început. Blană Întunecată nu a fost un conducător potrivit.

— Și cu toate acestea clanul l-a acceptat ca lider?

— Clanul nu a știut că nu-și primise cele nouă vieți, a mărturisit Mucea. Blană Întunecată era o pisică nobilă și loială clanului său. Am hotărât să ținem secretă respingerea suferită din partea spiritelor. Ce puteam să facem? Nu era nicio altă pisică demnă de a prelua conducerea. Dacă am fi spus adevărul, clanul ar fi intrat în panică.

Mucea părea ușurat în timp ce povestea. Inimă de Foc își imagina cât de bucuros trebuia să fie, împărtășind în sfârșit secretul cu cineva.

— Pisicile din clan au crezut că boala a fost atât de puternică încât i-a luat toate cele nouă vieți deodată, a continuat Mucea. Erau speriate… foarte speriate. Nu avuseseră niciodată mai mare nevoie de un lider puternic.

„Așa că l-au acceptat pe Stea de Tigru fără să mai pună nimic la îndoială“, a adăugat Inimă

de Foc în gând ceea ce nu rostise pisica-vraci. Dar nu era nevoie ca Mucea să-și exprime îndoielile față de noul său lider.

— A zis ceva Stea de Tigru despre un atac asupra Clanului Tunetului? l-a întrebat șovăitor Inimă de Foc.

Mucea a tors amuzat.

— Chiar te aștepți să-ți răspund? Dacă ar plănui ceva, eu mi-aș trăda clanul spunându-ți. Din câte știu, nu ai de ce să te îngrijorezi, dar tu decizi dacă mă crezi sau nu.

Secundul și-a dat seama că îl credea – cel puțin credea că Mucea nu știa nimic despre posibilele planuri ale lui Stea de Tigru. Dacă pisica-vraci avea dreptate sau nu, asta era cu totul altceva.

— Inimă de Foc!

Era vocea lui Blană Fumurie.

Se ridicase în picioare și privea dincolo de vâlcea, spre câmpul ce se întindea până în depărtare. Era teritoriul Clanului Vântului, pe care pisicile-vraci erau nevoite să-l străbată pentru a ajunge la ceremonia de la Pietrele Înalte.

— Aveți de gând să stați acolo toată ziua, bârfind ca doi bătrânei?

Labele ei frământau nerăbdătoare iarba. Nouraș stătea lângă ea cu capul sus și ochii strălucind de entuziasm.

— Bine, bine, a mieunat Mucea ridicându-se și pornind spre ei. Avem toată ziua la dispoziție. Pietrele Înalte vor fi tot acolo.

Cele patru pisici au mers spre capătul vâlcelei, ajungând la marginea câmpului bătut de vânt. Blană Fumurie și-a lipit botul de nasul lui Inimă de Foc.

— De aici mă descurc, a mieunat ea. Mulțumesc că ai venit cu mine. Mă întorc mâine seară.

— Ai grijă de tine.

Își mai luase odată rămas bun de la Blană Fumurie în locul acela, prima oară când mersese să cunoască misterele de la Piatra Lunii. A fost străbătut de un fior la gândul că pisica avea să coboare prin tunelurile subterane, până la cristalul strălucitor ce o unea cu Clanul Stelelor. Nu a mai spus nimic, a lins-o ușor pe ureche, privind-o cum se îndepărtează șchiopătând, alături de cele două pisici din Clanul Umbrelor.

CAPITOLUL 6

În pădure era întuneric. În noaptea aceea nu strălucea luna și, când a ridicat privirea, Inimă de Foc a văzut pe fundalul cerului doar contururile vagi ale crengilor. Copacii păreau mai înalți decât își amintea, împresurându-l. Mărăcinii și iedera i se încolăceau în jurul labelor.

— Frunză Ruginie! a mieunat el. Unde ești, Frunză Ruginie?

Nu a primit niciun răspuns, se auzea doar clipocitul unei ape, undeva în fața lui. Se temea să pășească înainte, crezând că va găsi doar un gol întunecat sub labe, fiind luat pe sus de valurile negre.

Într-un fel, Inimă de Foc știa că visează.

Se întinsese în vizuina războinicilor sperând că avea s-o întâlnească în vis pe Frunză Ruginie. Când venise în Clanul Tunetului, Frunză Ruginie era pisica-vraci, însă fusese ucisă de unul dintre acoliții lui Coadă Ruptă. Acum i se arăta în vise lui Inimă de Foc, motanul găsind în blânda ei înțelepciune răspunsuri pentru întrebările ce-l frământau.

Însă acum, cu toate că o căuta tot mai disperat prin pădurea întunecată, nu o găsea.

— Frunză Ruginie! a strigat din nou.

Nu era prima oară când ea nu i se arăta în vis. În ultima vreme îi auzea doar vocea și se lupta cu spaima teribilă că spiritul pisicii se îndepărta de el.

— Frunză Ruginie, nu mă părăsi! a implorat-o el.

A fost doborât la pământ din spate. S-a zvârcolit pe jos, încercând să se elibereze. Apoi a simțit mirosul altor pisici și a deschis ochii, dându-și seama că se agita în așternutul lui răvășit, iar Blană Pământie îi dădea câte o labă peste umeri.

— Ce tot ai? a mârâit Blană Pământie. Nu poate nimeni să se odihnească de țipetele tale.

— Lasă-l în pace, a intervenit Furtună de Nisip, clipind somnoroasă în cuibul ei. A fost un vis, nu e vina lui.

— Normal că-i iei apărarea, s-a strâmbat Blană Pământie.

Le-a întors spatele și a ieșit printre ramurile ce atârnau deasupra lor.

Secundul s-a ridicat și a început să-și culeagă bucăți de mușchi de prin blană. Soarele pătrundea printre ramurile arse din acoperiș. Probabil că Vifor Alb pornise deja cu patrula de la răsărit. În bârlog nu mai era niciun alt războinic.

Întunericul din visul său începea să se disipeze, dar încă îl mai urmărea. De ce păruse pădurea atât de neagră și de înfricoșătoare? De ce nu venise la el Frunză Ruginie? De ce nu-i simțise măcar mirosul și nu-i auzise vocea?

— Ești bine? l-a întrebat Furtună de Nisip, cu frumoșii ei ochi verzi plini de îngrijorare.

Inimă de Foc s-a scuturat.

— Sunt bine, hai să mergem la vânătoare.

Era o zi însorită, cu toate că se simțea răcoarea toamnei ce se apropia cu pași repezi. Motanul a observat ușurat că iarba și ferigile creșteau din abundență – pădurea își revenea. Ce bine ar fi fost să mai dureze vremea bună! Plantele ar fi continuat să crească, iar prada s-ar fi întors.

A pornit primul în susul râpei și prin pădure, spre Brazii Înalți. De când luase foc pădurea,

cele mai multe pisici evitau bucata de teritoriu din apropiere de Copacii Tăiați, unde avuseseră loc cele mai grave stricăciuni. Inimă de Foc se întreba dacă aveau vreo șansă să găsească pradă acolo, însă pe măsură ce se apropiau de Brazii Înalți, avea impresia că vor fi dezamăgiți.

Brazii carbonizați erau încă neorânduiți, cu trunchiurile căzute unele peste altele. Cele câteva ramuri rămase se zbăteau neliniștite în vânt. Pământul era negru și nu se auzea nicio pasăre.

— N-are rost să încercăm aici, a mieunat Furtună de Nisip. Hai să mergem spre…

S-a întrerupt la vederea altei pisici, care apăruse printre copaci și pășea neliniștită peste rămășițele din urma focului. Surprins, Inimă de Foc a recunoscut-o pe sora lui, Prințesa.

Ea l-a zărit în aceeași clipă și a pornit în fugă spre el, strigând din răsputeri:

— Inimă de Foc! Inimă de Foc!

— Cine-i asta? a scuipat Furtună de Nisip. O să sperie toată prada de aici până la Patru Stejari.

Înainte ca Inimă de Foc să poată răspunde, sora lui ajunsese deja lângă ei. Torcea frenetic, lipidu-și fața de a lui și lingându-l neîncetat.

— Inimă de Foc, ești bine! a mieunat ea. M-am speriat așa de tare când am văzut focul! M-am gândit că tu și Labă de Nor ați murit.

— Da, păi, sunt bine… a mieunat motanul stingher, lingând-o repede pe cap și dându-se înapoi pentru că știa că Furtună de Nisip îi urmărea. Și Labă de Nor e bine.

Privind-o pe Furtună de Nisip, a văzut o undă de dezgust în expresia ei, iar blana i se înfoia.

— Asta e pisică de casă, a mârâit ea. Duhnește a pisică de casă.

Prințesa a privit-o înspăimântată și s-a tras un pic mai aproape de Inimă de Foc.

— E… e prietenă cu tine, Inimă de Foc? s-a bâlbâit pisica alb-portocalie.

— Da, e Furtună de Nisip. Furtună de Nisip, ea e sora mea, Prințesa, mama lui Labă de Nor.

Pisica din clan s-a îndepărtat cu un pas de ei, lăsându-și blana să se așeze la loc.

— Mama lui Labă de Nor? a repetat ea. Deci încă vă mai întâlniți amândoi cu ea?

A aruncat o privire spre Inimă de Foc, întrebându-se, fără îndoială, cât de mult îi povestise Prințesei despre escapada lui Labă de Nor cu Două-Picioare.

— Labă de Nor se descurcă foarte bine, a mieunat motanul. Nu-i așa? s-a întors el spre Furtună de Nisip, rugând-o din priviri să nu spună nimic rău despre ucenicul nesăbuit.

— Vânează bine, a recunoscut Furtună de Nisip. Și are tot ce-i trebuie ca să ajungă un războinic excelent.

Prințesa nu și-a dat seama câte lucruri lăsase nerostite. Ochii îi străluceau de mândrie și a mieunat:

— Știu că va ajunge un războinic minunat, având-l pe Inimă de Foc drept mentor.

— Dar tot nu mi-ai spus ce cauți aici, a intervenit Inimă de Foc, nerăbdător să schimbe subiectul. Ești tare departe de cuibul tău de la Două-Picioare.

— Vă căutam pe voi. Trebuia să aflu ce s-a întâmplat cu tine și cu Labă de Nor, a explicat Prințesa. Am văzut focul din grădină de la mine și pe urmă, când n-ați mai venit deloc să mă vedeți, m-am gândit…

— Iartă-mă, a mieunat Inimă de Foc. Aș fi venit, dar am fost atât de ocupați de la foc încoace. Trebuie să reconstruim tabăra și nu mai e prea multă pradă în pădure. Iar de când am fost numit secund am și mai multe îndatoriri.

— Acum ești secund?! Al întregului clan? Inimă de Foc, asta-i grozav!

Inimă de Foc se simțea teribil de jenat în timp ce îl privea Prințesa.

Furtună de Nisip a tușit aluziv.

— Trebuie să vânăm, Inimă de Foc…

— Da, ai dreptate. Prințesa, ești foarte curajoasă că ai venit până aici, dar acum trebuie să te întorci. Pădurea poate fi extrem de periculoasă dacă nu ești obișnuită cu ea.

— Da, știu, dar…

Mugetul unui monstru de Două-Picioare a întrerupt-o și, în aceeași clipă, nările lui Inimă de Foc s-au umplut cu duhoarea lui insuportabilă. Mugetul a devenit tot mai puternic și, într-o clipită, monstrul a apărut printre copaci, înaintând pe cărarea desfundată.

Instinctiv, Inimă de Foc și Furtună de Nisip s-au lăsat la pământ sub un trunchi înnegrit de copac, așteptând ca monstrul să treacă. Prințesa ședea în fund, privindu-l curioasă.

— Lasă-te la pământ, a șuierat la ea Furtună de Nisip.

Prințesa părea nedumerită, dar până la urmă a ascultat-o, lipindu-se de pământ lângă Inimă de Foc.

În loc să treacă pe lângă ei, monstrul s-a oprit. Urletul s-a stins dintr-odată. O parte din monstru s-a desfăcut și din burta lui au sărit trei Două-Picioare.

Inimă de Foc a privit-o repede pe Furtună de Nisip și s-a lipit și mai tare de pământ. Poate că Prințesa se simțea în largul ei în preajma acelor Două-Picioare și a monstrului lor, dar după părerea lui erau prea aproape, iar buruienile încă nu erau suficient de înalte ca să-i acopere cum trebuie. Instinctul lui Inimă de Foc era să fugă, însă curiozitatea l-a ținut la pământ.

Două-Picioare purtau blănuri la fel, de un albastru închis. Nu aveau cu ei pui de Două-Picioare sau câini, cu care veneau de obicei în pădure. S-au răspândit printre copacii arși, strigând și lovind cu labele în pământ, ridicând nori de praf și cenușă. Furtună de Nisip a lăsat capul și mai jos, încercând să-și stăpânească un strănut, în timp ce un Două-Picioare trecea la nici o lungime de vulpe de locul unde se ascundeau pisicile.

— Ce fac? a murmurat Inimă de Foc.

— Gonesc toată prada, a șuierat Furtună de Nisip, scuipând praf. Zău, Inimă de Foc, cui îi pasă ce fac Două-Picioare? Oricum sunt toți nebuni.

— Nu știu…

Inimă de Foc simțea că Două-Picioare aveau un scop, chiar dacă el nu înțelegea care era acesta. Felul în care arătau unul către celălalt cu labele și se strigau între ei îl făcea să creadă că înaintau prin pădure cu un scop anume.

Un alt Două-Picioare a trecut pe lângă ei, ținând în mână un băț pe care îl băga prin scorburi și pe sub mormanele de mărăcini arși. Păreau să vâneze, numai că zgomotul făcut era atât de puternic, c-ar fi gonit și un iepure surd.

— Ai idee ce se întâmplă? a întrebat-o el pe Prințesa.

— Nu sunt sigură, i-a răspuns ea. Înțeleg un pic din limba lor, dar astea nu sunt cuvinte pe care să le folosească cei din cuibul meu. Am impresia că ei caută pe cineva, dar nu știu pe cine.

Sub privirea lui Inimă de Foc, unul dintre Două-Picioare a aruncat bățul. Gestul lui trăda frustrarea. A strigat din nou, iar ceilalți Două-Picioare au apărut printre copaci. S-au întors toți trei la monstru și s-au urcat în burta lui. Urletul teribil s-a făcut auzit din nou, iar monstrul s-a pus în mișcare, dispărând printre copaci.

— În sfârșit! a exclamat Furtună de Nisip, lingându-și nervoasă blana pătată de cenușă. Slavă Clanului Stelelor că au plecat!

Inimă de Foc s-a ridicat în picioare, cu privirea fixată asupra punctului în care se făcuse nevăzut monstrul. Sunetul dispăruse, iar duhoarea începea să se estompeze.

— Nu-mi convine deloc, a miorlăit el.

— Ei, haide, Inimă de Foc! l-a apostrofat Furtună de Nisip, venind lângă el și dându-i un mic ghiont. De ce îți bați capul cu Două-Picioare? Ei sunt mereu ciudați și cu asta, basta.

— Nu, cred că *ei știu* ce fac în pădure, chiar dacă nouă ni se pare ciudat, i-a răspuns motanul. De obicei își aduc puii și câinii, dar de data asta n-au făcut-o. Dacă Prințesa are

dreptate și căutau ceva, nu l-au găsit. Aș vrea să știu ce anume căutau. În plus, de obicei nu ne întâlnim cu Două-Picioare în zona asta. Sunt prea aproape de tabăra noastră.

Expresia nerăbdătoare a pisicii s-a îmblânzit, iar ea și-a lipit botul de umărul lui, sperând să-l liniștească.

— Poți să le spui patrulelor să fie precaute, i-a amintit ea.

— Așa e, a dat el din cap gânditor. Așa am să fac.

Luându-și rămas bun de la Prințesa, s-a străduit să alunge din gând neliniștea tot mai accentuată.

În pădure se întâmpla ceva ce el nu înțelegea și avea sentimentul că acel ceva îi punea clanul în pericol.

Luând-o prin colțul Brazilor Înalți, Inimă de Foc și Furtună de Nisip au pornit spre râu și spre Pietrele Însorite. Nu au găsit nicăieri vreo urmă de pradă, căci zgomotul făcut de Două-Picioare gonise orice animal.

— O luăm pe lângă granița cu Clanul Râului spre Patru Stejari, a hotărât Inimă de Foc. Poate găsim acolo ceva vânat.

Însă în vreme ce se apropiau de Pietrele Însorite, Inimă de Foc s-a auzit strigat de o voce cunoscută. Ridicând privirea, l-a văzut pe Dungă Cenușie în vârful celei mai apropiate stânci; războinicul cenușiu a coborât în grabă spre el.

— Inimă de Foc! Speram să dau de tine.

— Mare noroc că nu te-a prins o patrulă, a mârâit Furtună de Nisip. Te simți cam în largul tău pe teritoriul nostru, pentru un războinic din Clanul Râului.

— Haide, Furtună de Nisip, potolește-te, a mieunat motanul, dându-i un ghiont prietenesc. Sunt eu, Dungă Cenușie, mă știi doar!

— Chiar prea bine, i-a replicat Furtună de Nisip și s-a așezat să se spele pe față.

— Ce s-a întâmplat, Dungă Cenușie? l-a întrebat Inimă de Foc, știind că vechiul său prieten nu s-ar fi aventurat pe teritoriul lor fără să aibă un motiv bun.

— Nu știu dacă s-a întâmplat ceva, i-a răspuns războinicul cenușiu. Cel puțin sper că nu. Doar m-am gândit că ar trebui să știi.

— Păi spune odată, a mieunat Furtună de Nisip.

Dungă Cenușie a dat din coadă spre ea.

— Stea Încovoiată a primit ieri o vizită, i-a spus el secundului, cu ochii mijiți. De la Stea de Tigru.

— Poftim? Ce voia? s-a bâlbâit Inimă de Foc.

Dungă Cenușie a clătinat din cap.

— Nu știu. Dar Stea Încovoiată e foarte slăbit. Tot clanul știe că e la ultima viață. Stea de Tigru a stat foarte puțin cu el, însă a vorbit mult cu Blană de Leopard.

Implicarea secundului Clanului Râului a sporit temerile lui Inimă de Foc. Ce aveau să își spună ea și Stea de Tigru? I-a trecut prin minte gândul unei alianțe între Clanul Umbrelor și Clanul Râului, pisicile din Clanul Tunetului fiind prinse la mijloc. Apoi a încercat să se convingă singur că-și făcea inutil griji. N-avea niciun motiv să creadă că cele două pisici complotau.

— Nu e ceva neauzit ca liderii să se viziteze între ei, a subliniat el. Dacă Stea Încovoiată este pe moarte, e posibil ca Stea de Tigru să vrea să-i prezinte un ultim omagiu.

— Poate, a pufnit Dungă Cenușie. Dar atunci de ce a petrecut atât de mult timp cu Blană de Leopard? Am încercat să mă apropii ca să aud ce vorbesc, și l-am auzit pe Stea de Tigru spunând că va mai veni în tabăra noastră.

— Asta-i tot ce-a spus?

— E tot ce-am auzit, a răspuns motanul stânjenit. Pe urmă m-a văzut Blană de Leopard și mi-a zis s-o șterg.

— Poate că Stea de Tigru nu vrea decât s-o cunoască mai bine. În fond, ea va fi lidera clanului după moartea lui Stea Încovoiată.

Auzindu-și numele strigat de altă pisică, s-a întors și a văzut-o pe Labă de Ceață ieșind din râu.

— Of, pentru numele Clanului Stelelor! a exclamat exasperată Furtună de Nisip. O să facem aici o întrunire a Clanului Râului?

— Inimă de Foc! a gâfâit Labă de Ceață, scuturându-și blana.

Furtună de Nisip a sărit înapoi enervată pentru că fusese atinsă pe lăbuțe de câțiva stropi de apă.

— Inimă de Foc, ai văzut-o cumva pe Lac Fumuriu?

— Pe Lac Fumuriu?

Inimă de Foc văzu în fața ochilor chipul bătrânei irascibile pe care Labă de Ceață o credea mama ei. Secundul îi era recunoscător reginei din Clanul Râului pentru că îi spusese adevărul despre cei doi pui din Clanul Tunetului pe care îi crescuse ca pe copiii ei, dar nu o mai văzuse de foarte mult timp.

— Ce să caute Lac Fumuriu aici?

— Nu știu.

Labă de Ceață a urcat povârnișul dinspre râu cu fața schimonosită de îngrijorare.

— Nu o găsesc nicăieri în tabără. În ultima vreme a fost atât de slăbită și debusolată! Mă tem că a ieșit din tabără și nu știe ce face.

— Sigur nu-i aici, i-a răspuns Dungă Cenușie. Nu e suficient de puternică pentru a traversa râul.

— Dar atunci unde s-a dus? a întrebat pisica, aproape plângând. Am căutat-o peste tot pe lângă tabără și nu e. Iar apa râului e mică în perioada asta și nu e prea greu să înoate.

Inimă de Foc a început să calculeze grăbit. Dacă Lac Fumuriu reușise cumva să traverseze râul și pătrunsese pe teritoriul Clanului Tunetului, trebuia găsită cât mai repede cu putință. Tovarășii lui de clan se temeau deja de o invazie. Nu voia să se gândească ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost găsită de o pisică agresivă, precum Dungă Neagră.

— Bine, a mieunat el. Eu o s-o iau pe lângă graniță până la Patru Stejari, să văd dacă e pe acolo. Furtună de Nisip, tu întoarce-te în tabără. Spune-le celorlalți ce s-a întâmplat și avertizează-i să nu o atace pe Lac Fumuriu dacă se întâlnesc cu ea.

Furtună de Nisip a dat ochii peste cap.

— Bine, a mieunat ea ridicându-se în picioare. O să vânez în drum spre casă, în cazul ăsta. Cineva trebuie să prindă și pradă pentru clan.

Cu coada sus, a pornit înțepată printre copaci.

Labă Fumurie a plecat capul recunoscătoare spre Inimă de Foc.

— Mulțumesc, a mieunat ea. Nu am să uit cât mă ajuți. Și dacă trebuie să treci pe teritoriul Clanului Râului ca s-o aduci acasă, spune-le oricăror pisici care te văd că ți-am spus eu să o faci.

Inimă de Foc a înclinat la rândul lui din cap. Nu putea decât să-și imagineze ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost prins pe partea cealaltă a râului de o patrulă condusă de Blană de Leopard.

— Haide, Labă de Ceață, a mieunat încurajator Dungă Cenușie. Înot eu înapoi cu tine. Putem să mai verificăm o dată în tabără.

— Mulțumesc, Dungă Cenușie.

Pisica și-a lipit repede nasul de blana războinicului cenușiu, iar amândouă pisicile au luat-o la goană în josul povârnișului, spre râu.

Dungă Cenușie a întors capul doar pentru o clipă, luându-și rămas bun, apoi s-a aruncat în apă în spatele lui Labă de Ceață. Inimă de Foc i-a privit cum înotau cu spor, apoi a pornit spre Patru Stejari.

A urmat linia graniței, împrospătând marcajele de miros, până a ajuns aproape de Patru Stejari. Nu-i venea să creadă că bătrâna aceea fragilă ar fi putut ajunge atât de departe. Dar apoi, privind în jos spre povârnișul stâncos ce ducea spre râu, a zărit o siluetă cenușie subțirică, șchiopătând încet de-a lungul podului de Două-Picioare ce traversa râul. Era drumul pe care o luau pisicile din Clanul Râului spre Patru Stejari.

„Lac Fumuriu!“

Inimă de Foc a deschis botul să o strige, însă l-a închis repede, fără să scoată vreun sunet. Bătrâna traversase podul și acum se bălăngănea chiar pe lângă malul înalt. Inimă de Foc se temea că dacă s-ar fi auzit strigată de un străin, ar fi căzut. Așa că a început să coboare povârnișul, strecurându-se cu grijă, ascuns de stânci, ca ea să nu-l vadă și să se sperie.

Peste câteva momente s-a liniștit văzând că Lac Fumuriu se îndepărta de râu, încercând să urce povârnișul abrupt ce ducea spre Patru Stejari. Ghearele ei se agățau și zgâriau neputincioase bolovanii, iar Inimă de Foc se întreba unde s-ar fi putut duce bătrâna. Credea că este lună plină și că trebuia să ajungă la Adunare?

Inimă de Foc a deschis din nou botul pentru a o striga, însă a renunțat și de data aceasta, strecurându-se rapid sub cea mai apropiată stâncă. Apăruse altă pisică, ce galopa sigură pe ea dinspre Patru Stejari. Trupul acela vânjos, puternic și blana tărcată închisă la culoare erau inconfundabile.

Era Stea de Tigru!

CAPITOLUL 7

Inimă de Foc a privit pe după piatră. Stea de Tigru o zărise pe Lac Fumuriu și acum se îndrepta spre ea. În timp ce motanul se apropia, bătrâna, surprinsă, a făcut câțiva pași în spate și a căzut. Dar s-a ridicat imediat în picioare și l-a înfruntat pe Stea de Tigru. Liderul Clanului Umbrelor a mers lângă ea și a mieunat ceva, însă Inimă de Foc era prea departe ca să înțeleagă.

Lipindu-și burta de pământ, s-a târât nevăzut spre ei, folosindu-și toate cunoștințele de vânător pentru a nu fi reperat. Din fericire, vântul bătea spre el, așa că era puțin probabil ca Stea de Tigru să-i simtă mirosul. Inimă de Foc nu voia să se întâlnească cu liderul Clanului Umbrelor decât dacă era absolut necesar. Cu puțin noroc, poate că Stea de Tigru era pe drum spre o nouă conversație cu Blană de Leopard și avea să o ajute pe Lac Fumuriu să se întoarcă în tabără.

Inimă de Foc s-a apropiat și mai mult, lipindu-se de pământ, până a ajuns aproape la același nivel cu celelalte două pisici. Dungă Cenușie îi povestise că Stea de Tigru vizitase Clanul Râului chiar cu o zi înainte. De ce s-ar fi întors atât de curând?

— Nu te preface că nu mă cunoști, a auzit Inimă de Foc vocea tremurătoare a lui Lac Fumuriu. Știu eu prea bine cine ești, da, da. Ești Inimă de Stejar.

Inimă de Foc a înlemnit. Inimă de Stejar era numele tatălui lui Labă de Ceață și Blană de Piatră, cel care îi adusese în Clanul Râului când Stea Albastră renunțase la ei. Fusese ucis într-o luptă chiar înainte ca Inimă de Foc să se alăture Clanului Tunetului, dar secundul auzise că Inimă de Stejar i-ar fi semănat un pic lui Stea de Tigru: un motan solid, cu blană închisă la culoare.

Cu mare atenție, Inimă de Foc a ridicat capul, uitându-se pe deasupra stâncii care îl adăpostea. Lac Fumuriu era ghemuită pe un petic de iarbă de lângă stânci. Privea în sus spre Stea de Tigru, care se afla deasupra ei, cu câteva lungimi de vulpe mai sus.

— Nu te-am mai văzut de luni întregi, a continuat bătrâna. Unde te-ai ascuns?

Stea de Tigru a privit-o cu ochii îngustați. La rândul lui, motanul portocaliu aștepta ca el să-i spună bătrânei că-l confunda cu altcineva. I-a stat inima în loc când l-a auzit pe Stea de Tigru miorlăind doar:

— Ei… pe ici, pe colo.

„Ce Clanul Stelelor are de gând să facă?!“ s-a întrebat Inimă de Foc.

— Puteai măcar să vii să mă vizitezi, s-a plâns Lac Fumuriu. Nu vrei să știi ce mai fac puii?

Motanul a ciulit urechile, iar ochii lui de chihlimbar au sclipit de interes.

— Ce pui?

— Ce pui, asta-i întrebare! a izbucnit Lac Fumuriu într-un hohot de râs răgușit. De parcă nu știi! Cei doi pui din Clanul Tunetului de care m-ai rugat să am grijă.

Inimă de Foc a înmărmurit. Lac Fumuriu tocmai deconspirase cel mai mare secret al lui Stea Albastră!

Stea de Tigru s-a încordat, privind-o fix pe Lac Fumuriu, tot corpul trădându-i interesul.

Și-a lăsat capul în față și a mieunat ceva atât de încet, încât Inimă de Foc nu a înțeles nimic.

— Acum mai multe anotimpuri, i-a răspuns Lac Fumuriu cu o expresie nedumerită. Nu-mi spune că ai uitat. Tu… Nu, Inimă de Stejar n-ar fi avut nevoie să mă întrebe așa ceva.

A făcut câțiva pași greoi, apropiindu-se ca să vadă mai bine motanul cenușiu.

— Nu ești Inimă de Stejar! a exclamat ea.

— Lasă asta, a miorlăit mieros Stea de Tigru. Tot poți să-mi povestești. Ce pui din Clanul Tunetului? Cine era mama lor?

Inimă de Foc era suficient de aproape ca să vadă privirea năucă a lui Lac Fumuriu. A înclinat capul într-o parte, uitându-se pierdută la liderul clanului Umbrelor.

— Au fost niște pui tare frumoși, a mieunat ea încet. Și acum au ajuns războinici viteji.

S-a întrerupt când Stea de Tigru și-a înfipt botul în fața ei.

— Zi-mi care erau puii ăia, mortăciune fără minte! i-a poruncit el, pierzându-și răbdarea.

Inimă de Foc a privit cum Lac Fumuriu a făcut un pas înapoi, înfricoșată. I-au alunecat labele și s-a rostogolit pe povârniș, într-un ghem de labe și coadă, aterizând brusc pe una dintre stâncile care se ițeau din buruieni. A rămas acolo, nemișcată.

Spaima și furia îl cutremurau pe Inimă de Foc. În timp ce Stea de Tigru a coborât până la trupul neclintit al bătrânei și l-a mirosit, secundul a sărit în picioare și a început să coboare în fugă povârnișul. Însă înainte ca Inimă de Foc să fi ajuns la el, liderul Clanului Umbrelor s-a întors, fără a-și vedea vechiul inamic, și a pornit în goană spre Patru Stejari și spre teritoriul său. Inimă de Foc a ajuns la Lac Fumuriu și a privit-o lung. Un firicel de sânge se scurgea din căpșorul ei cenușiu, acolo unde se lovise de stâncă. Ochii priveau orbi spre cer. Murise.

Inimă de Foc a plecat capul.

— Rămas bun, Lac Fumuriu, a mieunat el încet. Clanul Stelelor te va primi cu onoruri.

A rămas acolo, suferind în tăcere și dorindu-și să o fi cunoscut mai bine pe bătrână. Limba ei ascuțită și sufletul nobil îi aminteau de Colț Galben; avea să-i fie întotdeauna recunoscător reginei din Clanul Râului pentru că-i împărtășise secretul ei, cu toate că făcea parte din alt clan.

Gândurile triste i-au fost întrerupte de vocile a două pisici, iar când a ridicat privirea i-a văzut pe Labă de Ceață și pe Dungă Cenușie alergând spre el din direcția râului. Labă de Ceață a scos un strigăt disperat când a zărit trupul neînsuflețit al bătrânei și s-a aruncat pe iarbă, lipindu-și botul de blana lui Lac Fumuriu.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Dungă Cenușie.

Într-o clipită, Inimă de Foc a hotărât să nu spună nimic despre Stea de Tigru. Orice referire la liderul Clanului Umbrelor putea provoca dezvăluirea adevărului despre puii lui Stea Albastră, iar Inimă de Foc știa că bătrâna n-ar fi dorit să știe nimeni acel secret. Nici măcar pisicile din clanul ei. A privit trupul cenușiu neînsuflețit și a cerut iertare Clanului Stelelor pentru jumătatea de adevăr pe care avea s-o rostească.

— Am văzut-o pe Lac Fumuriu urcând povârnișul. A alunecat și n-am putut să ajung la ea în timp util. Îmi pare rău.

— Nu e vina ta, Inimă de Foc, și-a ridicat Labă de Ceață privirea albastră și îndurerată. De multă vreme mă temeam că avea să se întâmple așa ceva.

A plecat capul, atingând din nou trupul lui Lac Fumuriu. Inimă de Foc se simțea copleșit de compasiune. Lac Fumuriu îi luase pe Labă de Ceață și Blană de Piatră când Stea Albastră, adevărata lor mamă, renunțase la ei. Ar fi murit fără ea; îi alăptase și îi îngrijise până ce ajunseseră ucenici. Era singura mamă pe care o avuseseră și nicio pisică nu i-ar fi putut îngriji mai bine.

— Haide, Labă de Ceață, și-a împins ușor prietena Dungă Cenușie. Hai s-o ducem în tabără.

— Vă ajut și eu, s-a oferit Inimă de Foc.

Labă de Ceață s-a ridicat.

— Nu, a mieunat ea. M-ai ajutat suficient, Inimă de Foc. Îți mulțumesc, dar asta e ceva ce

trebuie să facă pisicile din clanul ei.

Cu mare grijă, a apucat cu botul ceafa lui Lac Fumuriu. Dungă Cenușie a luat trupul bătrânei și împreună au pornit în josul pantei, spre podul de Două-Picioare. Trupul moale al bătrânei atârna între ei, iar coada i se târa prin praf.

Când au ajuns pe partea cealaltă a râului, Inimă de Foc s-a îndepărtat, pornind spre teritoriul lui și spre tabăra Clanului Tunetului. Mintea îi muncea febril. Stea de Tigru aflase că doi dintre războinicii Clanului Râului proveneau din Clanul Tunetului! Secundul nu-și putea da seama ce avea să facă cu această informație. Dar era sigur că o va folosi într-un fel sau altul, și-l înspăimânta gândul că rezultatul putea fi dezastruos pentru Stea Albastră și pentru întregul Clan al Tunetului.

Pe drum spre casă, Inimă de Foc s-a oprit să vâneze și a ajuns în vârful râpei ținând în bot un iepure. Privind spre intrarea în tabără, a văzut că Floare Aurie își scosese puii în partea de jos a râpei; se alergau unul pe altul, prefăcându-se că o atacă pe Labă Luminoasă, care îi plesnea cu coada și se foia în așa fel încât să nu o poată ajunge.

Când Inimă de Foc a coborât panta și a lăsat iepurele jos, pentru a-i privi un pic, Mărăciniș a țopăit până la el, punându-i la picioare un șoarece.

— Uite, Inimă de Foc! a mieunat el triumfător. L-am prins singur.

— E prima lui pradă, a mieunat mândră Floare Aurie.

Ochii de ambră ai lui Mărăciniș ardeau de entuziasm.

— Mama zice că o să fiu un vânător la fel de bun ca tata, i-a spus el lui Inimă de Foc.

Secundul a simțit un fior neplăcut în pântec. A mijit ochii și i-a aruncat o privire rapidă lui Floare Aurie. Pisica își fixa fiul cu privirea, și Inimă de Foc știa, văzând cum își mișca vârful cozii, că era atentă.

— Inimă de Foc? a insistat puiul nedumerit. Pot să duc șoarecele meu bătrânilor?

Secundul s-a scuturat mânios. Puiul se descurcase foarte bine, prinsese un șoarece cu toate că era atât de tânăr, așa că merita laude. Însă Inimă de Foc revedea întruna imaginea lui Stea de Tigru aplecat deasupra trupului lui Lac Fumuriu; îi era tare greu să nu își descarce nervii pe nevinovatul Mărăciniș.

— Sigur că da, a mieunat el. Și felicitări că l-ai prins! Vezi dacă nu-l vrea Chioara. Poate te alegi cu o poveste în schimbul lui.

Lui Mărăciniș i s-au luminat ochii.

— Bună idee! a strigat el.

A înșfăcat șoarecele și a pornit în fugă spre intrarea în tabără. Sora lui, Pată Roșcată, a dat fuga după el.

Floare Aurie îl privea mânioasă, iar Inimă de Foc știa că văzuse cât de greu îi fusese să-i laude puiul. I-a spus pe un ton rece ca gheața:

— Ți-am mai zis, Inimă de Foc, n-am de gând să le spun nimic rău despre tatăl lor. Suntem loiali clanului… Toți trei.

S-a întors rapid, dându-i cu coada peste față, și a intrat înapoi în tabără.

Inimă de Foc a recuperat iepurele și a intrat și el în tabără, hotărât să-i ducă prada lui Blană Fumurie, ocazie cu care să mai stea de vorbă cu ea despre Mărăciniș. Poate că avea ea vreo idee cum l-ar fi putut aborda. În noaptea de după întâlnirea vracilor, pisica se întorsese foarte târziu; Inimă de Foc știa că era epuizată, dar în ochi încă îi scânteia lumina Pietrei Lunii.

Croindu-și drum prin tunelul de orz sălbatic care începuse să crească la loc, a văzut că Blană Fumurie ședea de vorbă cu Coadă Pestriță, în fața cuibului puilor. Pisica-vraci îl urmărea pe Fulg de Nea, care lovea cu lăbuțele ceva aflat pe pământ la câteva lungimi de coadă de mama sa.

„Bun“ și-a spus Inimă de Foc. „Acum o să aflăm dacă e ceva în neregulă cu Fulg de Nea.“ A mers spre cele două pisici, lăsând iepurele lângă Blană Fumurie.

— Ăsta-i pentru tine. Cum te simți după drum?

Blană Fumurie s-a întors să-l privească. Ochii ei azurii erau liniștiți.

— Sunt bine, a tors ea. Mulțumesc pentru iepure. Tocmai stăteam de vorbă cu Coadă Pestriță despre Fulg de Nea.

— Nu e nimic de vorbit, a mormăit Coadă Pestriță ursuză.

Părea prost dispusă, însă Blană Fumurie căpătase un aer nou, autoritar, iar Inimă de Foc bănuia că pisica mai în vârstă nu îndrăznise să o refuze.

Blană Fumurie a dat din cap.

— Sigur că nu. Doar cheamă-l puțin la tine, te rog.

Coadă Pestriță a pufnit și a început să-l strige:

— Fulg de Nea! Fulg de Nea, vino aici!

În timp ce vorbea, i-a făcut semn și din coadă. Puiul s-a ridicat, lăsând bila de mușchi cu care se juca, și a venit lângă mama lui. Coadă Pestriță s-a aplecat și l-a lins pe ureche.

— Bun, a mieunat Blană Fumurie. Acum, Inimă de Foc, mai îndepărtează-te puțin și cheamă-l la tine, te rog.

A făcut semn spre un loc aflat la câteva lungimi de vulpe distanță. A adăugat, încet de tot:

— Fără să te miști. Cheamă-l doar cu vocea.

Nedumerit, Inimă de Foc a făcut exact ce i s-a cerut. De data aceasta, Fulg de Nea, cu toate că se uita direct la el, nici nu s-a clintit. N-a avut nicio reacție, deși Inimă de Foc l-a strigat de trei sau patru ori.

Câteva pisici, aflate pe drum spre grămada de pradă, s-au oprit să vadă ce se întâmplă. Stea Albastră – trezită de zgomote, bănuia Inimă de Foc – a ieșit din vizuină și s-a așezat la poalele Pietrei Mari, privind. Coadă Tărcată, care tocmai se întorcea în vizuina bătrânilor, s-a oprit lângă Coadă Pestriță și i-a spus ceva. Aceasta a scuipat un răspuns mânios, însă Inimă de Foc era prea departe ca să audă ce-și spuseseră cele două pisici. Coadă Tărcată a ignorat nemulțumirea reginei și s-a așezat lângă Blană Fumurie, privind atentă.

Inimă de Foc l-a tot chemat pe Fulg de Nea, până ce Coadă Pestriță l-a împins de la spate, iar puiul a pornit foarte încântat spre motan.

— Bravo, a mieunat Inimă de Foc, repetând apoi lauda, întrucât puiul îl privea fără vreo expresie pe chip.

Câteva clipe mai târziu, puiul a mieunat „Nicio problemă“, dar miorlăielile sunau atât de straniu, încât Inimă de Foc de-abia l-a înțeles.

L-a condus înapoi la mama sa și la pisica-vraci. Bănuia deja care era problema, așa că nu a fost surprins când Blană Fumurie s-a întors spre Coadă Pestriță și a mieunat:

— Îmi pare rău… Fulg de Nea e surd.

Coadă Pestriță frământa pământul cu labele din față. Pe chipul ei se împleteau mânia și durerea.

— Știu că e surd, a izbucnit ea în cele din urmă. Sunt mama lui! Crezi că nu mi-am dat seama?

— Pisicile albe sunt adeseori surde, a mieunat Coadă Tărcată. Îmi aduc aminte unul dintre primii mei pui…

A oftat.

— Ce s-a întâmplat cu el? a întrebat Inimă de Foc, ușurat că Labă de Nor, care avea blana albă și ochii albaștri, auzea bine.

— Nu se știe, i-a răspuns bătrâna tristă. A dispărut când avea trei luni. Am presupus cu toții că l-a prins o vulpe.

Coadă Pestriță a strâns puiul lângă ea, protectoare.

— Ei bine, pe el n-o să-l prindă o vulpe! a jurat ea. O să am eu grijă de el.

— Sigur că o să ai, a mieunat Stea Albastră, venind spre ei. Dar mă tem că nu va fi niciodată războinic.

Inimă de Foc și-a dat seama că Stea Albastră avea una dintre zilele ei bune. Vocea îi era blândă, dar fermă, iar ochii senini.

— De ce să nu poată fi războinic? a întrebat Coadă Pestriță. În rest n-are nimic. E un pui cuminte și puternic. Se descurcă foarte bine dacă îi indici prin semne ce are de făcut.

— Nu e suficient, i-a răspuns Stea Albastră. Niciun mentor nu-l poate învăța prin semne cum să lupte sau să vâneze. Într-o bătălie, el nu ar auzi comenzile; și cum poate să vâneze pradă, când nu aude nimic, nici măcar zgomotul făcut de labele lui?

Coadă Pestriță a sărit în picioare cu blana înfoiată și, preț de o clipă, Inimă de Foc s-a gândit c-ar fi putut sări pe Stea Albastră. Apoi s-a întors indignată, l-a împins pe Fulg de Nea cu botul până s-a ridicat în picioare și a dispărut cu el în vizuina puilor.

— N-a primit bine vestea, a spus Coadă Tărcată.

— Cum credeai c-o s-o primească? i-a răspuns Blană Fumurie. Îmbătrânește. Acesta ar putea fi ultimul ei pui și tocmai a aflat că nu va deveni niciodată războinic.

— Blană Fumurie, trebuie să stai de vorbă cu ea, i-a poruncit Stea Albastră. Fă-o să înțeleagă că pe primul loc se află nevoile clanului.

— Sigur că da, Stea Albastră, a mieunat Blană Fumurie plecându-și respectuoasă capul. Dar cred c-ar fi mai bine pentru ea să petreacă un pic de timp singură cu puiul, să se acomodeze cu ideea că și restul clanului știe că este surd.

Stea Albastră a mormăit, exprimându-și acordul, și a pornit spre vizuina ei. Inimă de Foc era dezamăgit. Cu ceva vreme în urmă, Stea Albastră ar fi stat ea însăși de vorbă cu Coadă Pestriță, poate chiar s-ar fi gândit la un posibil viitor pe care să-l aibă puiul în clan.

„Unde au dispărut compasiunea și bunătatea ei?“ se întreba Inimă de Foc. I s-a înfiorat blana la gândul că părea că liderei nu îi păsa deloc de puiul surd și de mama lui.

CAPITOLUL 8

Soarele se ridica deasupra copacilor când Inimă de Foc și patrula lui se apropiau de Pietrele Șerpilor, pe partea opusă a teritoriului față de râu. Focul nu ajunsese până aici. Buruienile erau încă verzi și luxuriante, cu toate că începuseră să cadă frunzele.

— Stai așa, a mieunat Inimă de Foc spre Labă Ascuțită, când ucenicul s-a repezit spre stânci. Nu uita că pe aici sunt vipere.

Labă Ascuțită s-a oprit brusc.

— Scuze, Inimă de Foc.

După ce Stea Albastră refuzase să-i numească războinici, secundul se străduia să petreacă ceva timp cu fiecare dintre ucenici, luând cel puțin câte unul în patrule și încercând să le arate că erau prețuiți de către clan.

Mutra acră a lui Labă Iute dăduse de înțeles că nu-i convenea deloc amânarea, însă Labă Ascuțită nu părea deranjat de faptul că trebuia să mai aștepte un pic statutul de războinic.

Blană de Șoarece, mentorul lui Labă Ascuțită, a venit spre el.

— Spune-mi ce adulmeci.

Labă Ascuțită stătea cu capul sus și cu fălcile deschise, sorbind aerul.

— Șoarece! a mieunat el imediat, lingându-se pe bot.

— Da, dar acum nu vânăm, i-a amintit Blană de Șoarece. Ce altceva?

— Calea Tunetului, acolo, spuse el făcând un semn cu coada. Și câine.

Inimă de Foc, care lipăia apă dintr-o gropiță din pământ, a ciulit urechile. Adulmecând cu grijă aerul, și-a dat seama că Labă Ascuțită avea dreptate. Se simțea un miros puternic de câine și era proaspăt.

— E tare ciudat, a comentat el.

În afara cazului în care Două-Picioare se treziseră foarte devreme, mirosul ar fi trebuit să fie vechi. Cel puțin de aseară.

Și-a amintit raportul lui Vifor Alb, care găsise buruieni rupte și pene de porumbel în apropierea Pietrelor Șerpilor. Atunci adulmecase mirosul de câine, dar n-ar fi trebuit să țină atât de mult.

— Mai bine ne-am uita peste tot, a mieunat el.

Poruncindu-i lui Labă Ascuțită să nu plece de lângă mentorul său, Inimă de Foc a trimis celelalte pisici printre copaci, în timp ce el se apropia târâș de stânci. Înainte să ajungă la ele, l-a chemat înapoi Blană de Șoarece.

— Vino să te uiți la asta!

Ocolind un tufiș de mărăcini, Inimă de Foc i s-a alăturat războinicei maronii, privind în jos, într-un luminiș cu panta abruptă. Pe fund se afla o băltoacă de apă verzuie, în care pluteau frunze uscate. Mirosul înțepător de ferigă zdrobită a ajuns imediat la nasul secundului, însă era mult depășit de duhoarea de câine. Peste tot erau împrăștiate pene de porumbel și smocuri de blană de la un iepure sau o veveriță. Un pic mai jos pe pantă, Labă Ascuțită a mirosit o grămăjoară de murdărie de câine și s-a tras înapoi dezgustat.

Inimă de Foc s-a străduit să analizeze fiecare detaliu al scenei. Două-Picioare nu stăteau de obicei atât de mult în pădure încât să lase atâtea urme, făcând buruienile una cu pământul

și împrăștiind resturi de pradă până ce toată pădurea ajunsese să miroasă ca o vizuină de vulpe. Văzând totul cu ochii lui, și-a dat seama că ceva era în neregulă, nu încăpea îndoială.

— Ce crezi? l-a întrebat Blană de Șoarece.

— Nu știu, i-a răspuns el, ezitând să-și exprime îngrijorarea. Arată ca și cum în pădure ar fi un câine liber, fără Două-Picioare.

„Oare asta căutau Două-Picioare?“ s-a întrebat el, amintindu-și deodată de cei trei Două-Picioare care veniseră în monstru, când vâna la Brazii Înalți împreună cu Furtună de Nisip. Dar asta se întâmplase foarte departe, pe cealaltă latură a teritoriului Clanului Tunetului.

— Și ce facem? s-a băgat și Labă Ascuțită, cu o expresie neobișnuit de serioasă.

— Am să-i povestesc totul lui Stea Albastră, a hotărât Inimă de Foc. Dacă e un câine care hoinărește prin teritoriul nostru, trebuie să facem ceva în legătură cu asta. Poate reușim cumva să-l îndreptăm în altă direcție.

Era clar că acel câine vânase din prada și așa rară a Clanului Tunetului, iar secundul nici nu voia să se gândească ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi întâlnit față în față cu vreun membru al clanului.

În timp ce se îndepărtau de luminiș, întorcându-se spre tabără, Inimă de Foc simțea că pădurea devenise, în mod ciudat, ostilă. Cunoștea fiecare copac, fiecare piatră, și cu toate acestea era ceva în adâncurile ei – nu un miros sau un sunet, ci mai curând un ecou de-abia auzit – ce el nu înțelegea. Era doar un câine? Sau se adeveriseră temerile lui Stea Albastră? Le pregătiseră spiritele un dezastru îngrozitor?

Patrula ajunsese aproape de tabără când motanul portocaliu a simțit din spate mirosul unor pisici din Clanul Tunetului. Întorcându-se, i-a văzut pe Vifor Alb, Labă Luminoasă și Labă de Nor croindu-și drum prin funingine și crengi rupte. Cu toții aduceau pradă.

— Ați avut succes la vânătoare? i-a întrebat când l-au ajuns din urmă.

Vifor Alb a lăsat la pământ iepurele pe care îl căra.

— N-a fost rea. Dar a trebuit să mergem tocmai până la Patru Stejari ca să găsim vânat.

— Chiar și așa, arată bine, grăsuni, a mieunat Inimă de Foc aprobator. Bravo, a adăugat el către Labă Luminoasă și Labă de Nor, care târau fiecare câte o veveriță.

— Am văzut ceva despre care cred că ar trebui să știi, a mieunat Vifor Alb. Hai să ne întoarcem în tabără.

Bătrânul războinic alb și-a ridicat din nou iepurele și a rămas în urma lui Inimă de Foc, care i-a condus pe panta ce ducea spre tabără. Odată ce au lăsat vânatul în morman și secundul a trimis ucenicii să hrănească bătrânii, Inimă de Foc și-a ales o bucată și s-a așezat să o mănânce lângă Vifor Alb. Blană de Șoarece și-a ales o mierlă și a venit lângă ei.

— Deci ce ați văzut? a întrebat Inimă de Foc, după ce și-a mai ostoit un pic foamea cu câteva guri de șobolan de câmp.

A văzut că Vifor Alb se întunecă la față și a bănuit ce avea să spună.

— Și mai multe resturi de pradă împrăștiate, a mieunat Vifor Alb. Smocuri de blană de iepure. Iarăși am simțit miros de câine. De data asta era aproape de Patru Stejari, lângă granița cu Clanul Râului.

— Miros proaspăt?

— Cred că de ieri.

Secundul a dat din cap, cu labele înfiorate de neliniște. Nu încăpea îndoială, câinele hălăduise mult mai departe decât crezuse el la început. Înfulecând ultima gură de șobolan, i-a povestit lui Vifor Alb ce descoperise patrula sa din dimineața aceea.

— Duhnea peste tot oribil, a intervenit și Blană de Șoarece, luându-și ochii de la mâncare și ridicând pivirea. E un câine pe teritoriul nostru, nu? Și ne omoară prada.

— Da, așa cred, a răspuns secundul întorcându-se spre războinicul alb. Când mi-ai povestit prima oară despre mirosul pe care l-ai găsit, am sperat că acel câine avea să plece până la urmă, luat acasă de Două-Picioare. Dar e clar că nu s-a întâmplat așa.

— Va trebui să scăpăm cumva de el, a mieunat Vifor Alb sumbru.

— Știu. Am să-i povestesc lui Stea Albastră. Probabil că va vrea să țină o adunare a clanului.

Părăsindu-i pe Vifor Alb și Blană de Șoarece, Inimă de Foc a pornit de-a curmezișul taberei, spre Piatra Mare. Pe măsură ce se apropia prânzul, viața clanului se desfășura liniștită în jurul lui. Labă de Cenușă și Labă Iute se luaseră la trântă în fața vizuinii ucenicilor. Aproape de vizuina războinicilor, Blană de Zăpadă și Față Dungată se spălau una pe alta, cu niște figuri foarte adormite – stătuseră de pază în noaptea aceea. În mijlocul luminișului, Coadă Pestriță îi făcea semne din coadă și labe puiului ei, în timp ce Blană de Ferigă îi privea. Inima secundului a fost străpunsă de spaimă, la gândul haosului ce s-ar fi creat dacă tabăra ar fi fost descoperită de câine.

Aproape că ajunsese la vizuina liderei când Blană de Ferigă s-a ridicat și a venit spre el.

— Inimă de Foc, putem să stăm un pic de vorbă?

Motanul s-a oprit.

— Da, dar repede. Trebuie să merg la Stea Albastră.

— E vorba de Coadă Pestriță, i-a explicat Blană de Ferigă. Sunt îngrijorat în legătură cu ea. Crede că Fulg de Nea ar trebui făcut ucenic și încearcă să-l antreneze chiar ea. Speră ca Stea Albastră să-l facă războinic dacă va vedea că puiul reușește să învețe.

Uitându-se cu mai mare atenție la mamă și la pui, secundul și-a dat seama că nu se jucau… Cel puțin Coadă Pestriță nu se juca. Îi arăta puiului poziția de pândă. Fulg de Nea se distra de minune, făcând tumbe și năvălind peste mama lui cu lăbuțele, însă nu reușea deloc să-i imite mișcările.

Inimă de Foc îi privea cu tot mai multă tristețe.

— S-ar putea să fie mai bine așa, a rostit el oftând. Dacă își va da seama singură că Fulg de Nea nu învață, poate va accepta mai ușor faptul că micuțul nu o să fie niciodată războinic.

— Poate, i-a răspuns motanul fără să pară întru totul convins. Aș vrea să-i mai supraveghez un pic, oricum, și să văd dacă pot să-i ajut cu ceva.

Inimă de Foc l-a privit mulțumit. Cu toate că Blană de Ferigă era războinic de doar câteva luni, avea aerul serios al unui motan înțelept. Era pregătit să primească un ucenic, iar secundul era sigur că avea să fie un mentor bun, răbdător și responsabil. Însă nu pentru Fulg de Nea. Puiul surd nu putea avea niciodată un mentor, nu putea călători la Adunări și nici nu putea trăi satisfacția imensă de a lupta pentru clanul său.

Însă, câtă vreme nu era niciun pui care să aibă nevoie de mentor în clipa aceea, nu avea de ce să-l împiedice să se intereseze de Fulg de Nea.

— Bine, cu condiția să nu-ți afecteze îndatoririle de războinic, a mieunat Inimă de Foc. Dacă îți vine vreo idee, dă-mi de știre. Am să mai vorbesc eu cu Blană Fumurie.

— Mulțumesc, i-a răspuns motanul.

S-a așezat jos, cu labele sub piept și a continuat să-i privească pe Coadă Pestriță și puiul ei.

Inimă de Foc a ezitat; îi părea rău de puiul surd și de mama lui, dar și de Blană de Ferigă, ale cărui speranțe de a deveni mentor mai aveau încă de așteptat. Apoi a pornit din nou în căutarea lui Stea Albastră. Conducătoarea clanului ședea întinsă pe așternutul din colțul îndepărtat al vizuinii ei. Razele soarelui nu ajungeau până acolo, iar ea părea o umbră cenușie. Însă rămășițele unei veverițe erau semn că mâncase, iar când a intrat Inimă de Foc, pisica tocmai se spăla pe spate. Inimă de Foc s-a simțit încurajat de aceste semne ale unui tabiet obișnuit.

A zgâriat un pic pământul cu ghearele, ca să-i atragă atenția, iar când pisica s-a întors spre el, a rostit:

— Stea Albastră, pot să intru? Trebuie să-ți raportez ceva.

— Nimic de bine, presupun, a mieunat Stea Albastră pe un ton acru.

Inimă de Foc a tresărit auzind-o, iar ea s-a mai îmbunat un pic.

— Bine, Inimă de Foc, intră și spune-mi ce te frământă.

— Credem că în pădure se află un câine liber.

I-a descris prima situație, în care Vifor Alb descoperise prada împrăștiată pe lângă Pietrele Șerpilor, apoi ce văzuse patrula lui în dimineața aceea și resturile de iepure pe care le găsise Vifor Alb în apropiere de Patru Stejari.

Stea Albastră a tăcut, cu privirea fixată pe perete, până când Inimă de Foc și-a terminat povestirea. Apoi s-a întors brusc spre el.

— Lângă Patru Stejari? Unde anume?

— Aproape de granița cu Clanul Râului, așa mi-a povestit Vifor Alb.

Stea Albastră a mârâit lung, înfigându-și ghearele în pământul vizuinii.

— Da, înțeleg! A scuipat ea. Clanul Vântului a vânat pe teritoriul nostru.

Inimă de Foc se holba la ea.

— Îmi pare rău, Stea Albastră. Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Atunci ești un neghiob! a mârâit ea.

A părut apoi să se calmeze brusc.

— Nu, Inimă de Foc, tu ești un războinic bun, nobil. Nu e vina ta că nici nu poți concepe trădarea altora.

„Ce tot spune?“ se întreba el. „A uitat că eu am fost cel care i-a spus despre Stea de Tigru?“

Simțea că o ia razna văzând că Stea Albastră avea o zi proastă. Ochii îi sticleau și avea blana înfoiată, ca și cum s-ar fi aflat în fața ei un batalion de pisici inamice. Poate, în confuzia ce o cuprinsese, chiar credea că așa este.

— Dar, Stea Albastră, peste tot unde am găsit rămășițe de pradă, am simțit miros de câine. N-avem niciun motiv să credem că ar fi implicate alte clanuri.

— Minte de șoarece! a șuierat ea, dând din coada lungă. Câinii nu se comportă așa. Ei vin aici cu Două-Picioare și tot cu Două-Picioare pleacă înapoi. Cine a mai auzit de un câine care să cutreiere singur pădurea?

— Doar pentru că nu s-a mai întâmplat până acum, nu înseamnă că nu se poate întâmpla, a mieunat Inimă de Foc disperat. De ce crezi că e de vină Clanul Vântului?

— Tu ești orb? l-a întrebat ea, sufocându-se de furie. Războinicii Clanului Vântului au vânat iepuri, iar iepurii probabil că au sărit pe teritoriul Clanului Râului, aproape de Patru Stejari. Acolo fâșia de teritoriu a Clanului Râului e foarte îngustă. Pisicile din Clanul Vântului și-au urmărit prada peste graniță, ajungând pe teritoriul Clanului Tunetului, unde au prins-o și au ucis-o.

Labele ei au început din nou să frământe pământul.

— Ei bine, Clanul Vântului ar face bine să se păzească!

Secundului i s-a strâns inima. Probabil că Stea Albastră avea de gând să atace Clanul Vântului. „Nu mai facem față altor probleme!“ și-a spus el cuprins de disperare. A văzut brusc o imagine: Stea de Tigru mergând să se întâlnească cu Stea Încovoiată și cu Blană de Leopard. Când exista posibilitatea unei alianțe între Clanul Râului și Clanul Umbrelor, ultimul lucru de care aveau nevoie era un război cu Clanul Vântului.

— Poate că ai dreptate, Stea Albastră, a recunoscut el cu diplomație, dar nu putem învinui Clanul Vântului fără să avem vreo dovadă. Ar fi putut fi și Clanul Râului, nu?

— Prostii! Pisicile din Clanul Râului nu ar încălca niciodată o graniță în căutarea prăzii. Ele știu mult mai bine codul războinicilor. Ai uitat cum ne-au ajutat în timpul focului? Am fi murit cu toții sau ne-am fi înecat, dacă n-ar fi fost Clanul Râului.

„Da, iar Blană de Leopard n-o să ne lase s-o uităm prea curând.“ Probabil că pisicile din Clanul Râului ar fi considerat câțiva iepuri doar începutul achitării datoriei lor.

Inimă de Foc a scuturat din cap, încercând să-și limpezească gândurile. N-avea niciun rost să încerce să arunce vina pe Clanul Râului. Știa foarte bine ce mirosuri adulmecase. Un câine fusese vinovat pentru rămășițele de pradă împrăștiate peste tot, iar el trebuia s-o facă pe Stea

Albastră să înțeleagă acest lucru.

— Stea Albastră, chiar cred…

Lidera l-a oprit cu o mișcare nervoasă din coadă.

— Nu! Chiar tu, Inimă de Foc, mi-ai povestit după ultima Adunare că Stea Înaltă l-a primit cu brațele deschise pe Stea de Tigru, ca lider al Clanului Umbrelor.

— Nu am spus că l-a primit cu brațele deschise! a protestat motanul, însă ea deja nu-l mai asculta.

— Ai uitat cum m-au oprit din drum războinicii din Clanul Vântului atunci când mergeam spre Pietrele Înalte? Și cum v-au atacat când îl aduceai pe Labă de Nor acasă? N-au niciun strop de recunoștință pentru tot ce-a făcut Clanul Tunetului pentru ei, când tu și Dungă Cenușie i-ați adus acasă din exil! Stea Înaltă complotează cu Clanul Stelelor împotriva mea! S-a aliat cu cel mai mare dușman al meu, iar acum el și războinicii lui îmi invadează teritoriul. A dezonorat titlul de războinic, a…

Ochii îi erau cuprinși parcă de febră, iar vocea i s-a stins într-o tuse sufocantă, că de-abia mai putea să vorbească.

Speriat de-a dreptul, Inimă de Foc a început să meargă cu spatele spre ieșirea din vizuină.

— Stea Albastră, te rog, liniștește-te, a implorat-o el. Ai fost bolnavă, discuția asta îți face rău. Mă duc s-o aduc pe Blană Fumurie.

Însă înainte să iasă, a auzit din luminiș un urlet îngrozitor. Mai multe pisici își uneau vocile într-un strigăt de spaimă. Inimă de Foc s-a întors și a ieșit în fugă.

Mijlocul luminișului era pustiu, scăldat în lumina soarelui, acolo unde în mod normal era acoperit de frunze. Pisicile se ghemuiseră pe margine, la adăpostul îngust al zidurilor de ferigă arsă. Inimă de Foc le-a zărit pe Floare Aurie și Blană Albastră împingându-și puii în vizuină. Blană de Ferigă îi conducea pe bătrâni în vizuina lor, rugându-i să se grăbească.

Pisicile de pe marginea luminișului priveau spre cer, cu ochii mijiți de spaimă. Ridicând privirea, Inimă de Foc a auzit bătaia de aripi și a văzut un uliu care dădea târcoale deasupra copacilor, cârâitul lui umplând văzduhul. În același timp, și-a dat seama că una dintre pisici nu se adăpostise. Fulg de Nea încă făcea tumbe și se juca în mijlocul spațiului descoperit.

— Fulg de Nea! a urlat Coadă Pestriță disperată.

Tocmai ieșea din spatele cuibului puilor, unde mergeau reginele să-și lase mizeria, și a țâșnit spre pui imediat ce și-a dat seama ce se întâmplă. În aceeași clipă, uliul s-a aruncat în jos, spre luminiș. Fulg de Nea a țipat când ghearele necruțătoare i s-au înfipt în spinare. Aripile uriașe fâlfâiau. Inimă de Foc a pornit în fugă, dar Coadă Pestriță a fost mai rapidă. În timp ce uliul se ridica, ea a sărit și a prins puiul între labe.

Preț de câteva clipe chinuitoare, ambele pisici atârnau în ghearele uliului. Inimă de Foc s-a aruncat în aer, dar erau prea sus. Apoi uliul a dat drumul puiului dintr-o gheară și a zgâriat-o pe față pe Coadă Pestriță.

Pisica și-a pierdut echilibrul și s-a prăbușit, căzând ca o piatră pe pământ. Ușurat de povara ei, uliul s-a ridicat repede la înălțimea copacilor și a zburat spre Patru Stejari. Țipetele înspăimântate ale lui Fulg de Nea s-au pierdut în văzduh.

— Nu!

Coadă Pestriță a lăsat capul pe spate, scoțând un urlet de durere.

— Puiul meu! Vai, puiul meu!

Blană de Ferigă a trecut ca o săgeată pe lângă Inimă de Foc, sărind peste zidul taberei într-un loc în care reconstrucția de-abia dacă începuse, și a dispărut în pădure. Cu toate că secundul știa că era o urmărire fără speranță, s-a întors și s-a adresat primei pisici pe care a văzut-o.

— Labă Iute, du-te cu el!

Labă Iute a deschis botul ca să protesteze, conștient că nu avea niciun rost să urmărească uliul, însă l-a închis la loc și a pornit după Blană de Ferigă. Celelalte pisici, rămase

înmărmurite, au început treptat să se apropie de mijlocul luminișului, adunându-se în jurul lui Coadă Pestriță.

— Nu a auzit, a murmurat Furtună de Nisip, lipindu-și nasul de obrazul secundului. N-a auzit croncănitul uliului și nu ne-a auzit nici pe noi, când am încercat să-l avertizăm.

— E vina mea! bocea Coadă Pestriță. L-am lăsat singur… și acum nu mai e. Mai bine mă lua pe mine uliul!

Furtună de Nisip s-a dus mai aproape de regina dungată, lipindu-se de trupul ei, apoi a venit și Blană Fumurie, care a lins-o ușor pe urechi.

— Haide la mine în vizuină, a mieunat ea cu blândețe. O să avem grijă de tine. Nu ești singură.

Dar Coadă Pestriță refuza să fie consolată.

— Nu mai este și eu sunt vinovată, scâncea ea.

— Nu ești tu vinovată, a mieunat Stea Albastră.

Inimă de Foc s-a întors văzând că lidera se apropia de ei. Pisica cenușie, cu umerii largi, părea hotărâtă și puternică. Arăta mai curând ca un războinic decât toate celelalte pisici zdrobite de tragedia pierderii lui Fulg de Nea.

— Nu e vina ta. Cine a mai auzit ca un uliu să îndrăznească să coboare și să ia un pui din mijlocul taberei, cu atâtea pisici în preajmă? Este un semn de la Clanul Stelelor. Nu mai pot refuza să văd adevărul.

Stea Albastră a privit în jur, spre clanul care o privea cu uluire, și a spus cu vocea tremurându-i de mânie:

— Clanul Stelelor a declarat război Clanului Tunetului!

CAPITOLUL 9

Sub privirile îngrozite ale pisicilor, Stea Albastră s-a întors și a plecat spre vizuina ei. Inimă de Foc a pornit după ea, iar aceasta s-a răstit la el fără să întoarcă măcar capul:

— Lasă-mă în pace!

Se simțea atâta venin în vocea ei, încât motanul s-a oprit pe loc.

„Și ce-aș putea să fac acum?“ s-a întrebat el. Vedea clar că pisicile din clan erau la un pas de a intra într-o panică incontrolabilă. Șocul produs de atacul uliului și interpretarea oferită de Stea Albastră îi transformaseră pe toți în niște pisoi terifiați. Lui Inimă de Foc îi tremurau labele, dar a luptat împotriva spaimei și a sărit pe Piatra Mare.

— Ascultați-mă! Adunați-vă, veniți cu toții.

Încet-încet, pisicile au început să-i dea ascultare, strângându-se unele într-altele la poalele pietrei. Câteva priveau temătoare cerul, ca și cum s-ar fi așteptat ca uliul să se întoarcă. Inimă de Foc a remarcat că Labă de Frunză se lipise de Blană Pământie, iar Coadă Lungă se făcuse una cu pământul, de parcă se aștepta ca spiritele din Clanul Stelelor să-i potopească cu foc în clipa aceea.

Apoi l-a zărit pe Labă de Nor. Ucenicul se uita în jur nedumerit.

— Ce-i cu toată agitația asta? a mieunat el spre Labă Luminoasă. Toată lumea știe că treaba cu Clanul Stelelor e o poveste de adormit puii. N-au cum să ne facă rău.

Labă Luminoasă s-a întors spre el cu o privire uluită.

— Labă de Nor, nu e adevărat!

— Ei, haide! a atins-o afectuos cu coada. Doar nu crezi toate aiurelile alea, nu?

Și-a demonstrat indiferența așezându-se liniștit și începând să-și spele tacticos lăbuțele.

Privindu-l, Inimă de Foc își simțea sângele înghețat de o spaimă copleșitoare. Știa de mult timp că Labă de Nor nu respecta codul războinicilor, dar nu-și dăduse seama că ucenicul lui nu credea deloc în Clanul Stelelor.

Pe partea cealaltă a luminișului, Blană Fumurie și Față Dungată o conduceau cu blândețe pe Coadă Pestriță spre vizuina pisicii-vraci. Blană Fumurie s-a oprit, a mieunat repede ceva spre Față Dungată, și apoi s-a întors șchiopătând spre Piatra Mare.

— Inimă de Foc, cred că vei avea nevoie de mine, a mieunat ea. Dar grăbește-te. Trebuie să merg să am grijă de Coadă Pestriță.

Secundul a înclinat din cap.

— Pisici din Clanul Tunetului, a început el cu o voce puternică, am fost martorii unei scene dureroase. Nimeni nu poate nega asta. Dar trebuie să avem grijă ce semnificație vom da acestei tragedii. Blană Fumurie, are dreptate Stea Albastră? Ne-au părăsit spiritele din Clanul Stelelor?

Blană Fumurie a vorbit răspicat de unde se afla, la poalele pietrei.

— Nu, a mieunat ea. Clanul Stelelor nu mi-a arătat niciun semn în sensul ăsta. De când a ars tabăra, suntem mai expuși pericolelor. Nu e deloc surprinzător că uliul și-a putut vedea prada.

— Deci este doar un accident că l-am pierdut pe Fulg de Nea? a insistat el.

— Da, e un accident, a repetat Blană Fumurie. Nu are nimic de-a face cu Clanul Stelelor.

Inimă de Foc a văzut că pisicile încep să se liniștească și și-a dat seama că siguranța cu care vorbise Blană Fumurie le calmase. Încă păreau șocate și îndurerate de dispariția lui Fulg de Nea, dar privirile copleșite de acea panică irațională dispăruseră.

Cu un sentiment de ușurare, secundul a fost copleșit de îngrijorarea că, pe măsură ce lucrurile reveneau la normal, pisicile aveau să se întrebe cum se putuse înșela atât de tare Stea Albastră și cum fusese în stare să declare război străbunilor din Clanul Stelelor.

— Mulțumesc, Blană Fumurie.

Pisica-vraci a făcut un semn din coadă și a șchiopătat grăbită spre vizuina ei.

Inimă de Foc a făcut încă un pas pe Piatra Mare, privind figurile pisicilor de sub el.

— Trebuie să vă mai spun ceva.

Nu era sigur că făcea bine anunțându-i, mai ales după ce Stea Albastră insistase că pisicile din Clanul Vântului erau vinovate pentru iepurii morți, dar era în joc siguranța clanului, așa că nu putea păstra tăcerea.

— Credem că pe teritoriul Clanului Tunetului se află un câine în libertate. Nu l-am văzut, dar i-am simțit mirosul la Pietrele Șerpilor și pe lângă Patru Stejari.

Din rândul pisicilor s-a ridicat un murmur, iar Furtună de Nisip a strigat:

— Dar câinii de la ferma de dincolo de teritoriul Clanului Vântului? Poate e unul dintre ăia.

— Poate, a recunoscut Inimă de Foc, amintindu-și cum bestiile acelea îi fugăriseră pe el și pe Furtună de Nisip când îl căutau pe Labă de Nor. În orice caz, până pleacă trebuie să fim deosebit de atenți. Ucenicii nu ies din tabără fără un războinic. Și toate pisicile care ies din tabără au o îndatorire suplimentară. Căutați urmele acestui câine – miros, urme de labe, rămășițe de pradă…

— Și murdărie, a adăugat Blană de Șoarece. Mizerabilii nu și-o îngroapă niciodată.

— Exact, a mieunat Inimă de Foc. Dacă dați peste așa ceva, anunțați-mă imediat. Trebuie să aflăm unde și-a făcut vizuină câinele ăsta.

În timp ce dădea ordinele, se străduia din răsputeri să nu lase să se vadă cât de înspăimântat era. Nu reușea să scape de sentimentul că pădurea îl urmărea, ascunzând undeva printre copaci un inamic ucigaș. Cel puțin amenințarea lui Stea de Tigru era o teamă clară, față de un inamic cunoscut. Altceva era cu acest câine ascuns, nevăzut și imprevizibil.

Lăsând pisicile să meargă la treburile lor, Inimă de Foc a sărit de pe Piatra Mare și a pornit spre vizuina lui Blană Fumurie. Pe drum l-a văzut pe Blană de Ferigă intrând în tabără șchiopătând, urmat de Labă Iute. Blana războinicului roșcat era ruptă acolo unde trecuse forțat prin mărăcini și peste buruieni, în urmărirea uliului. La vederea capului său plecat și a expresiei dezolate, Inimă de Foc și-a dat seama imediat de deznodământ, însă a așteptat ca Blană de Ferigă să vină să-i dea raportul.

— Îmi pare rău, Inimă de Foc. Am încercat să ținem pasul, dar l-am pierdut.

— Ați făcut tot ce v-a stat în putință, l-a consolat Inimă de Foc, lipindu-și capul de umărul tânărului războinic. Era o speranță tare slabă.

— A fost de la bun început o risipă de timp și de efort, a mârâit Labă Iute, însă în ochi i se citea frustrarea de a nu fi reușit să salveze puiul.

— Unde-i Coadă Pestriță? a întrebat Blană de Ferigă.

— Cu Blană Fumurie. Acum mă duceam să văd ce face. Voi doi mâncați ceva și pe urmă odihniți-vă.

A așteptat să se asigure că cele două pisici l-au ascultat, iar apoi și-a continuat drumul spre vizuina lui Blană Fumurie. Furtună de Nisip l-a urmat. Când au ajuns în fața vizuinii pisicii-vraci, au găsit-o acolo pe Coadă Pestriță. Era întinsă pe jos, iar Față Dungată stătea ghemuită lângă ea, lingând-o ușor.

Blană Fumurie a ieșit prin gaura din piatră, ținând în bot o frunză împăturită, pe care a lăsat-o jos în fața lui Coadă Pestriță.

— Sunt semințe de mac, a mieunat ea. Mănâncă-le, Coadă Pestriță, te vor ajuta să dormi.

La început, Inimă de Foc a avut impresia că regina nu o auzise; însă apoi s-a ridicat pe jumătate, a întors capul și a început să lingă încet semințele de pe frunză.

— N-o să mai fac alți pui, a mieunat ea cu vocea dogită. Am să merg de acum să mă alătur bătrânilor.

— Și te vor primi cu bucurie, a murmurat Furtună de Nisip, așezându-se lângă ea.

Capul pisicii se lăsa ușor în jos, pe măsură ce-și făceau efectul semințele de mac.

Inimă de Foc a privit-o admirativ pe Furtună de Nisip; era o războinică pricepută căreia îi simțise din plin limba ascuțită, însă avea și o latură blândă.

A fost smuls din gândurile sale când a auzit-o pe Blană Fumurie dregându-și glasul; fără ca el să vadă, pisica-vraci venise și se așezase lângă el. Judecând după privirea pe care i-o arunca, motanul și-a dat seama că i se adresase deja și acum aștepta un răspuns.

— Scuze, ce-ai zis?

— Dacă nu ești prea ocupat ca să asculți, a mieunat Blană Fumurie cu asprime, îți spuneam că o s-o țin în noaptea asta aici pe Coadă Pestriță.

— Bună idee, mulțumesc.

Și-a dat seama că pisica-vraci fusese cu Coadă Pestriță când el povestise clanului despre câinele liber.

— Trebuie să-ți mai spun ceva și aș vrea să încerci să afli ce se întâmplă cu Stea Albastră.

— Da? Ce s-a întâmplat?

Vorbind încet, ca să nu-l audă Furtună de Nisip, i-a povestit despre urmele de câine pe care le găsiseră în pădure și despre faptul că Stea Albastră era convinsă că fusese de vină Clanul Vântului, care le invadase teritoriul ca să fure pradă.

— E atât de pierdută, a încheiat el. Trebuie să fie pierdută, dacă a declarat război Clanului Stelelor. Și în câteva nopți are loc o Adunare. Ce se întâmplă dacă începe să acuze Clanul Vântului de față cu toate pisicile?

— Stai puțin, a mieunat Blană Fumurie. Vorbești despre lidera clanului tău. Ar trebui să-i respecți părerile, chiar dacă nu ești de acord cu ele.

— Nu e vorba că nu sunt de acord! a protestat Inimă de Foc. Pur și simplu nu există nicio dovadă care să susțină ideile ei.

Ridicase vocea, iar Furtună de Nisip, care stătea lângă Coadă Pestriță, a ciulit urechile, așa că motanul a coborât din nou tonul.

— Stea Albastră a fost un mare lider. Toată lumea știe asta. Dar acum… Nu pot să am încredere în judecata ei, Blană Fumurie. Nu când vorbește fără niciun fel de logică.

— Tot ar trebui să încerci s-o înțelegi. Să ai măcar un pic de empatie. Merită asta din partea tuturor pisicilor.

Câteva clipe, Inimă de Foc a fost indignat că Blană Fumurie, care îi fusese pe vremuri ucenică, i se adresa așa. Nu ea fusese nevoită să justifice deciziile lui Stea Albastră și să se chinuiască să-i ascundă confuzia, pentru ca propriul clan să mai aibă încredere în ea. Asta nepunând la socoteală că fusese nevoit să inventeze scuze față de celelalte clanuri, pentru ca acestea să nu afle despre punctul vulnerabil din sânul Clanului Tunetului.

— Crezi că n-am încercat? s-a răstit el. Dacă dau dovadă de mai multă empatie decât atât, îmi cade toată blana.

— Mie îmi pare că blana ta arată foarte bine.

— Uite ce e, a făcut secundul un ultim efort de a-și înăbuși nervii. Stea Albastră a lipsit de la ultima Adunare. Dacă nu se duce nici la următoarea, toate pisicile din pădure vor ști că e ceva în neregulă. Nu poți să-i dai ceva ca să fie un pic mai rezonabilă?

— O să încerc. Dar și ierburile mele au o limită. Și-a revenit după răul provocat de foc, să știi. Problemele astea au început cu mult înainte, când a aflat despre Stea de Tigru. E bătrână și obosită și simte că pierde toate lucrurile în care a crezut odinioară, până și Clanul Stelelor.

— Mai ales Clanul Stelelor, a subliniat el. Și dacă…

S-a oprit văzând că Furtună de Nisip se ridicase de lângă Coadă Pestriță și venea spre el.

— Ați terminat de vorbit secrete? a mieunat ea pe un ton ciudat.

A făcut semn din coadă spre regina adormită și a adăugat:

— A adormit. Ți-o las în grijă, Blană Fumurie.

— Îți mulțumesc pentru ajutor, Furtună de Nisip.

Ambele pisici fuseseră cât se poate de politicoase, însă, cumva, Inimă de Foc simțea că nu le-ar fi luat mult să scoată ghearele. Se întreba de ce, însă a hotărât că nu avea timp să-și facă griji și în legătură cu certurile lor caraghioase.

— Atunci mergem să mâncăm, a mieunat motanul.

— Și pe urmă trebuie să te odihnești, i-a spus Furtună de Nisip. Ești în picioare încă de la răsărit.

L-a împins ușor cu botul, îndrumându-l spre luminișul din mijlocul taberei. A apucat să facă doar câțiva pași, când a auzit-o pe Blană Fumurie:

— Trimite un pic de vânat pentru mine și pentru Coadă Pestriță. Dacă ai timp, vreau să zic.

— Sigur că da. Sigur că am timp.

Inimă de Foc era uluit de tensiunea dintre ei.

— Imediat trimit.

— Bun.

Blană Fumurie a plecat capul politicoasă, iar Inimă de Foc a simțit că privirea ei albastră l-a urmărit până în luminiș.

CAPITOLUL 10

Stelele din Blana Argintie străluceau pe cerul senin, iar luna plină urcase deja în regatul ei înalt. Inimă de Foc s-a ghemuit la marginea pantei ce cobora spre Patru Stejari. Sub copacii impozanți, pământul era acoperit cu frunze căzute ce sclipeau sub primul strat de brumă al toamnei. Siluetele întunecate ale pisicilor se mișcau în lumina palidă.

De data aceasta, Stea Albastră ținuse neapărat să își conducă ea clanul la Adunare. Inimă de Foc nu-și putea da seama dacă era un lucru bun sau nu. Într-adevăr, nu mai trebuia să inventeze scuze pentru ea, dar era și îngrijorat de ce ar fi putut să spună.

Pe măsură ce apăreau probleme pentru Clanul Tunetului, era din ce în ce mai dificil să se prezinte puternici în fața clanurilor rivale, iar spaima l-a străpuns și mai adânc atunci când și-a dat seama că nu se mai putea încrede în judecata liderei lor.

S-a îndreptat spre ea, în așa fel încât să nu-l audă Labă de Nor și Blană de Șoarece, care se aflau lângă el.

— Stea Albastră, a murmurat el… Ce ai de gând să…

Ca și cum nu l-ar fi auzit, pisica a făcut semn din coadă, iar pisicile din Clanul Tunetului au sărit în picioare și, luând-o la goană printre tufișuri, au coborât în vâlcea. Inimă de Foc nu avea ce să facă, trebuia s-o urmeze. Înainte de a pleca din tabără, refuzase să vorbească despre Adunare, iar acum pierduse ultima șansă de a discuta cu ea.

În vâlcea se aflau mai puține pisici decât se așteptase Inimă de Foc și și-a dat seama că toate făceau parte din Clanul Vântului și din Clanul Umbrelor. I-a zărit pe Stea Înaltă și Stea de Tigru, care ședeau unul lângă altul la poalele Pietrei Înalte. Stea Albastră a trecut pe lângă ei, cu coada ridicată de parcă ar fi înaintat spre un inamic. Fără să le recunoască prezența măcar cu o mișcare de mustață, a sărit pe Piatra Înaltă și a rămas acolo, cu blana gri-albăstruie strălucind în lumina lunii.

Inimă de Foc a tras aer în piept și a încercat să calmeze temerile ce începeau să-l copleșească. Stea Albastră se convinsese deja singură că Stea Înaltă era inamicul ei; iar faptul că stătea de vorbă între patru ochi cu Stea de Tigru, trădătorul de care Stea Albastră se temea cel mai mult, cu siguranță îi confirmase că avea dreptate.

Secundul a văzut că Stea Înaltă se apleacă spre Stea de Tigru și miaună ceva; Stea de Tigru a dat din coadă disprețuitor. Inimă de Foc se întreba dacă ar fi trebuit să meargă mai aproape de ei și să tragă cu urechea, însă înainte de a apuca să se miște, a simțit un ghiont prietenesc în umăr. S-a întors și l-a văzut pe Mustăcioară, un războinic din Clanul Vântului.

— Salutare, a mieunat Mustăcioară. Îl mai ții minte?

A împins înainte un motan tânăr, tărcat, cu urechile ciulite de entuziasm.

— Este puiul lui Floarea Zorilor, i-a explicat Mustăcioară. Acum îmi este ucenic, îl cheamă Labă de Orz. Nu-i așa că a crescut mult?

— Puiul lui Floarea Zorilor, bineînțeles! Te-am văzut la ultima Adunare.

Lui Inimă de Foc nu-i venea să creadă că acel ucenic bine făcut era boțul de blană pe care îl cărase peste Calea Tunetului când el și Dungă Cenușie aduseseră acasă Clanul Vântului, din exil.

— Mi-a povestit mama despre tine, Inimă de Foc, a mieunat timid Labă de Orz. Cum m-ai

cărat și tot restul.

— Ei bine, tare mă bucur că nu trebuie să te car și acum, i-a răspuns motanul portocaliu. Dacă mai crești mult, o să poți intra în Clanul Leilor!

Labă de Orz a tors fericit. Inimă de Foc era conștient că îl lega o prietenie afectuoasă de pisicile acelea, prietenie care supraviețuise disputelor și neînțelegerilor ce avuseseră loc între timp, după acea călătorie.

— Ar trebui să începem Adunarea, a continuat Mustăcioară. Dar nu e nici urmă de pisică din Clanul Râului.

De-abia a terminat de rostit aceste cuvinte, că s-au auzit niște foșnituri în tufișurile din partea cealaltă a vâlcelei. Și-a făcut apariția un grup de pisici din Clanul Râului, mergând unele lângă altele până în mijloc. Prima dintre ele era Blană de Leopard, care le conducea mândră

— Unde e Stea Încovoiată? s-a întrebat Mustăcioară cu voce tare.

— Am auzit că-i bolnav, a mieunat Inimă de Foc, dându-și seama că nu era surprins că Blană de Leopard ținea locul liderului.

Din câte îi spusese Dungă Cenușie, lângă râu, cu o jumătate de lună înainte, era puțin probabil ca liderul Clanului Râului să poată participa la Adunare.

Blană de Leopard a mers direct spre Piatra Înaltă, lângă care ședeau Stea Înaltă și Stea de Tigru. Și-a plecat capul politicoasă și s-a așezat alături de ei.

Inimă de Foc era prea departe ca să audă ce-și spuneau, iar o clipă mai târziu a fost distras de silueta cunoscută a unui războinic cenușiu, care venea spre el din partea cealaltă a vâlcelei.

— Dungă Cenușie! l-a întâmpinat Inimă de Foc. Credeam că nu ai voie să vii la Adunări.

— Nu aveam, i-a răspuns Dungă Cenușie, lipindu-și nasul de al prietenului său. Dar Blană de Piatră mi-a spus că o să am ocazia de a-mi dovedi loialitatea.

— Blană de Piatră? l-a îngânat Inimă de Foc.

Observase că amândoi puii lui Stea Albastră, Blană de Piatră și Labă de Ceață, se numărau printre pisicile care o însoțeau pe Blană de Leopard.

— Ce legătură are asta cu Blană de Piatră?

— Blană de Piatră e noul nostru secund, a mieunat Dungă Cenușie și apoi s-a încruntat. Ah, stai, voi nu știți. Stea Încovoiată a murit acum două nopți. Stea de Leopard este acum lidera noastră.

Inimă de Foc a rămas tăcut o vreme, amintindu-și de bătrânul motan demn, care ajutase Clanul Tunetului în timpul focului. Vestea morții lui Stea Încovoiată nu l-a surprins, dar tot simțea o împunsătură de neliniște. Stea de Leopard avea să fie un lider puternic, eficient pentru Clanul Râului, însă nu se împăca deloc cu Clanul Tunetului.

— A început deja să reorganizeze clanul, cu toate că de-abia a trecut o zi de când a fost la Piatra Lunii, pentru a vorbi cu Clanul Stelelor, s-a strâmbat Dungă Cenușie. Supraveghează antrenamentele ucenicilor, poruncește organizarea mai multor patrule și…

S-a oprit, frământând cu labele pământul din fața lui.

— Dungă Cenușie! Ce s-a întâmplat? l-a întrebat alarmat Inimă de Foc, văzând că prietenul lui era deosebit de agitat.

Dungă Cenușie a ridicat ochii plini de teamă spre prietenul său.

— Trebuie să-ți spun ceva, Inimă de Foc.

S-a uitat repede în jur, pentru a se asigura că nu îl asculta nicio pisică din Clanul Râului.

— Încă de când a izbucnit focul, Stea de Leopard plănuiește să ia înapoi Pietrele Însorite.

— Nu cred… Nu cred c-ar trebui să-mi spui asta, s-a bâlbâit Inimă de Foc, privindu-și uluit prietenul.

Pietrele Însorite erau un teritoriu îndelung disputat de cele două clanuri, aflându-se chiar la granița dintre ele. Inimă de Stejar și fostul secund al Clanului Tunetului, Coadă Roșie,

muriseră în urma unor lupte pentru ele. Faptul că Dungă Cenușie îi povestise lui Inimă de Foc despre intențiile noii lidere a clanului său reprezenta o trădare și o încălcare gravă a codului războinicilor.

— Știu, Inimă de Foc.

Dungă Cenușie nu-l putea privi în ochi, iar vocea îi tremura – era conștient de gravitatea gestului pe care îl făcea.

— Am încercat să fiu loial Clanului Râului, nimeni nu s-ar fi putut strădui mai mult!

A ridicat tonul, disperat, însă cu un efort imens a reușit să se controleze, mieunând mai încet.

— Dar nu pot să stau deoparte și să văd cum Stea de Leopard plănuiește să atace Clanul Tunetului. Dacă se ajunge la o luptă, nu știu ce am să mă fac.

Inimă de Foc a venit mai aproape de el, încercând să-l consoleze. Știuse dintotdeauna, încă de când prietenul său traversase definitiv râul, că mai devreme sau mai târziu avea să se confrunte cu durerea de a trebui să lupte împotriva clanului în care se născuse. Se părea că ziua aceea se apropia cu pași repezi.

— Și când va avea loc acest atac?

Dungă Cenușie a scuturat din cap.

— N-am idee. Chiar dacă Stea de Leopard ar lua decizia, cu siguranță nu mi-ar spune mie. Eu știu de acest plan doar din ceea ce vorbeau ceilalți războinici. Dar pot încerca să aflu mai multe, dacă vrei.

Preț de o clipă, Inimă de Foc a fost entuziasmat la gândul că ar fi putut avea un spion în sânul Clanului Râului. Apoi și-a dat seama la ce risc teribil ar fi fost expus prietenul său. Nu-l putea pune într-un asemenea pericol. Și nici nu putea contribui la suferința provocată de faptul că nu știa cui să-i fie loial. În afara cazului în care Clanul Tunetului ar fi atacat primul, fără să aștepte lovitura lui Stea de Leopard – lucru pe care Inimă de Foc nu voia să-l facă –, trebuia să facă față acestei amenințări dacă urmau să se confrunte cu ea.

— Nu, e prea periculos, i-a răspuns Inimă de Foc. Îți sunt recunoscător pentru avertizare, dar gândește-te ce ar face Stea de Leopard dacă ar afla. Și așa nu te prea place. Am să poruncesc tuturor patrulelor să verifice Pietrele Însorite, ca să descopere mirosul Clanului Râului, și am să mă asigur că marcajele noastre de miros sunt mereu puternice.

Un strigăt din vârful Pietrei Înalte l-a întrerupt. S-a întors și a văzut că ceilalți trei lideri se urcaseră lângă Stea Albastră, însă aceasta refuza în continuare să-l privească pe Stea de Tigru. Se pregăteau să înceapă întâlnirea. Când s-a așternut tăcerea, Stea de Tigru a înclinat capul către Stea de Leopard, semn că putea vorbi prima. Pisica aurie a mers spre vârful stâncii și a privit în jos.

— Fostul nostru lider, Stea Încovoiată, s-a alăturat Clanului Stelelor, a anunțat ea. A fost un lider nobil și tot clanul îi jelește moartea. Acum sunt eu conducătoarea clanului, iar Blană de Piatră îmi este secund. Aseară am călătorit la Pietrele Înalte și am primit cele nouă vieți de la Clanul Stelelor.

— Felicitări, a miorlăit Stea de Tigru.

Stea Înaltă a rostit:

— Absența lui Stea Încovoiată va fi simțită de toate clanurile. Dar fie ca spiritele din Clanul Stelelor să ajute Clanul Râului să prospere sub conducerea ta.

Stea de Leopard le-a mulțumit amândurora și s-a uitat, în așteptare, la Stea Albastră. Însă lidera Clanului Tunetului privea către vâlcea. Pe figură avea zugrăvită o expresie mândră, iar când Inimă de Foc i-a urmărit privirea, a constatat că ea se uita la Blană de Piatră. Admirația și emoția cu care își privea fiul l-a șocat pe secund, iar inima i-a stat în loc atunci când și-a amintit că Stea de Tigru știa că, pe vremuri, doi pui din Clanul Tunetului fuseseră duși în Clanul Râului. Inimă de Foc a observat că privirea lui Stea de Tigru era ațintită asupra lui Stea Albastră, iar motanul cenușiu părea gânditor. Oare când avea să-și dea seama cine era mama

lor?

— Mai am o veste, a mieunat Stea de Leopard, hotărând că așteptase suficient ca Stea Albastră să vorbească. Una dintre bătrânele noastre, Lac Fumuriu, a murit.

Inimă de Foc a ciulit urechile. Se întreba ce îi spuseseră Labă de Ceață și Dungă Cenușie despre moartea bătrânei, precum și dacă el își lăsase mirosul pe trupul ei neînsuflețit. Stea de Leopard ar fi putut folosi acest lucru drept pretext pentru a acuza Clanul Tunetului că ucisese pisica, dându-le astfel un motiv să atace.

Însă când Stea de Leopard a continuat, ea a spus doar:

— A fost o războinică vitează și mama multor pui.

S-a oprit o clipă, aruncând o privire afectuoasă spre Labă de Ceață și Blană de Piatră.

— Clanul ei o jelește, a încheiat ea.

Inimă de Foc s-a relaxat, dar s-a încordat din nou când a văzut că Stea de Tigru pășea în față. Oare liderul Clanului Umbrelor avea să dezvăluie ceea ce știa despre doi dintre puii lui Lac Fumuriu?

Spre ușurarea lui, Stea de Tigru n-a pomenit nimic despre secret. A anunțat că puii din Clanul Umbrelor fuseseră făcuți ucenici, precum și că se născuse o generație nouă de pui – detalii care subliniau faptul că deja clanul lor începea să-și redobândească puterea, însă nimic ce-ar fi sugerat ostilitate față de alte clanuri.

Inimă de Foc s-a simțit din nou însuflețit de speranță. Poate că, într-adevăr, nu trebuia să se mai îngrijoreze în legătură cu Stea de Tigru. Ar fi fost o mare ușurare să-l poată lăsa la o parte și să se concentreze asupra amenințării ascunse a câinelui din pădure. Apoi Inimă de Foc și-a amintit felul brutal în care se purtase acesta cu Lac Fumuriu, împingând-o spre moarte, și toate îngrijorările au revenit.

Când Stea de Tigru a terminat de vorbit, Stea Înaltă a încercat să îi ia locul, însă Stea Albastră s-a aruncat în fața liderului din Clanul Vântului.

— Eu vorbesc acum, a mârâit ea, privindu-l fioros.

A mers până în partea din față a pietrei.

— Pisici din toate clanurile, a început ea cu vocea plină de o mânie rece, vă anunț că a avut loc un furt. Războinicii din Clanul Vântului au vânat pe teritoriul Clanului Tunetului.

Secundului i s-a strâns inima în timp ce un urlet înfocat a izbucnit de sub Piatra Înaltă. Pisicile din Clanul Vântului au sărit în picioare, negând furioase acuzațiile aduse de lidera Clanului Tunetului.

Labă de Nor și-a croit drum pe lângă doi războinici vânjoși și a venit în grabă lângă Inimă de Foc, cu o privire plină de uimire și agitație.

— Clanul Vântului!? a mieunat el. Ce tot vorbește?

— Taci din gură! s-a răstit secundul.

S-a uitat repede spre Mustăcioară, temându-se că auzise izbucnirea lui Labă de Nor, însă războinicul dungat era în picioare, strigând și el indignat către Stea Albastră.

— Dovedește-o! s-a răstit el cu blana zbârlită. Dovedește că pisicile din Clanul Vântului au furat măcar un șoarece!

— Am dovezi, a răspuns Stea Albastră cu un foc rece arzând în priviri. Patrulele noastre au găsit rămășițe de iepure împrăștiate nu departe de aici.

— Asta numești tu dovadă? a rostit Stea Înaltă, pășind în față până când a ajuns nas în nas cu Stea Albastră. Mi-ai văzut pisicile pe teritoriul tău? Au găsit patrulele tale mirosul Clanului Vântului?

— Nu trebuie să văd sau să miros hoții ca să știu ce au făcut, i-a replicat lidera. Toate pisicile știu că doar Clanul Vântului vânează iepuri.

Inimă de Foc s-a încordat, scoțând ghearele din instinct.

— Asta e o grămadă de murdărie de șoarece! a insistat Stea Înaltă.

Blana lui alb cu negru era înfoiată, iar de sub buze i se iteau colții.

— Și Clanul Vântului a pierdut pradă. Și noi am găsit pe teritoriul nostru rămășițe de iepure. Iar în anotimpul acesta sunt mult mai puțini iepuri decât de obicei. Stea Albastră, te acuz că ți-ai lăsat războinicii să vâneze pe teritoriul nostru și că acum lansezi acuzații false, ca să ascunzi furtul!

— Asta pare mult mai probabil, a intervenit Stea de Tigru, cu ochii de chihlimbar strălucitori. Toate pisicile știu că pe teritoriul Clanului Tunetului e foarte puțină pradă de când cu focul. Clanul tău e înfometat, Stea Albastră, iar *unii* dintre războinicii tăi cunosc foarte bine teritoriul Clanului Vântului.

Inimă de Foc simțea că privirea liderului Clanului Umbrelor poposise asupra sa și știa că se referea la el și la Dungă Cenușie.

Stea Albastră s-a întors fulgerător spre el.

— Tăcere! a șuierat ea. Să nu te apropii de mine sau de clanul meu. Asta nu te privește pe tine.

— Privește toate pisicile din pădure, i-a răspuns Stea de Tigru calm. Adunarea trebuie să fie un moment de pace. Dacă mâniem Clanul Stelelor, vom avea cu toții de suferit.

— Clanul Stelelor! a scuipat Stea Albastră. Clanul Stelelor ne-a abandonat și am să mă lupt și cu ei, dacă trebuie. Nu mă interesează decât să-mi hrănesc clanul, și nu am să stau deoparte în timp ce alte pisici ne fură prada.

Discursul ei a fost aproape mascat de expresiile de groază ale pisicilor uluite. Inimă de Foc s-a uitat spre cer, întrebându-se dacă spiritele din Clanul Stelelor aveau să-și manifeste furia trimițând un nor care să acopere luna și să pună capăt Adunării, așa cum făcuseră în trecut. Dar cerul a rămas senin. Oare însemna că spiritele acceptaseră declarația de război a lui Stea Albastră?

Dungă Cenușie l-a împuns ușor.

— Ce-a pățit Stea Albastră? Chiar vrea să provoace un conflict cu Clanul Vântului? Și ce e nebunia asta despre lupta cu Clanul Stelelor?

— Nu știu ce vrea să facă, a mormăit Inimă de Foc.

— Eu cred că are dreptate în legătură cu iepurii. Și cui îi pasă ce spune o tradiție stupidă despre menținerea păcii la Adunări? a mieunat Labă de Nor. Hai să fim serioși, Clanul Stelelor a fost inventat de vreun lider ca să sperie celelalte pisici și să i se supună.

Inimă de Foc i-a aruncat ucenicului o privire dezaprobatoare, dar nu era momentul să discute despre atitudinea lui față de străbunii războinici. Îi bătea inima de parcă era pe cale să se arunce într-o bătălie. Nu mai putea să ascundă de celelalte clanuri rătăcirea lui Stea Albastră și vulnerabilitatea Clanului Tunetului. Stea Înaltă era înfoiat de mânie. Stea de Leopard nu intervenise încă, dar avea expresia unei pisici care se pregătea să înfigă colții într-o bucată suculentă de pradă.

Când s-a mai liniștit rumoarea din vâlcea, a vorbit Stea Înaltă.

— Stea Albastră, îți jur pe Clanul Stelelor că nicio pisică din Clanul Vântului nu a vânat pe teritoriul vostru. Dar dacă insiști să ne luptăm, noi vom fi pregătiți.

S-a retras de la marginea stâncii și s-a întors cu spatele spre Stea Albastră, refuzând să se mai apere.

Înainte ca Stea Albastră să riposteze, a pășit în față Stea de Leopard.

— Focul a fost o mare nenorocire, a mieunat ea. Toate pisicile din pădure știu asta, dar nu a avut de suferit doar clanul vostru. Pădurea voastră va crește înapoi, la fel de bogată în pradă. Însă Două-Picioare ne-au invadat teritoriul și nu dau niciun semn că s-ar pregăti să plece. Iarna trecută râul a fost otrăvit, iar pisicile care au mâncat din pește s-au îmbolnăvit. Cine poate garanta că nu se va întâmpla același lucru? Nu pot să vorbesc în numele Clanului Vântului, dar cu siguranță Clanul Râului are mai mare nevoie de teritoriu de vânătoare decât Clanul Tunetului.

Câteva pisici din Clanul Râului au strigat a încuviințare, iar blana lui Inimă de Foc s-a

zbârlit de teamă. A aruncat o privire spre Dungă Cenușie, amintindu-și avertizarea prietenului său în legătură cu Pietrele Însorite. Noua lideră a Clanului Râului voia să-și extindă teritoriul, iar logic era să o ia peste râu, spre Clanul Tunetului. Defileul o despărțea de teritoriul Clanului Vântului, iar la toate celelalte granițe era înconjurată de ferme de Două-Picioare.

Dar Stea Albastră nu a înțeles amenințarea voalată. Când lidera Clanului Râului a tăcut, Stea Albastră a plecat capul politicoasă.

— Ai dreptate, Stea de Leopard, a mieunat ea. Clanul Râului a trecut prin momente dificile. Dar pisicile tale sunt atât de puternice și de nobile, încât știu că veți supraviețui.

Stea de Leopard părea uluită – așa cum era și normal, se gândea Inimă de Foc. Pe vremuri, Stea Albastră ar fi sesizat imediat amenințarea din cuvintele ei.

Stea de Tigru a făcut un pas spre lidera Clanului Tunetului.

— Gândește-te bine înainte să amenințI Clanul Vântului, Stea Albastră, a avertizat-o el. Nu va fi niciodată pace în pădure dacă…

Stea Albastră a mârâit la el dezgolindu-și colții, cu blana înfoiată de mânie.

— Să nu-mi vorbești tu despre pace! a șuierat ea. Ți-am zis să nu te bagi. Asta dacă nu cumva te aliezi cu hoțul ăla.

Inimă de Foc a văzut cum Stea Înaltă se apropie de Stea Albastră și și-a dat seama că liderul Clanului Vântului de-abia se abținea să-i sară la beregată.

— Dacă ții morțiș să ne luptăm, Stea Albastră, așa vom face, a mârâit el.

Fără să mai aștepte un răspuns, a sărit de pe stâncă.

Stea de Tigru și Stea de Leopard s-au privit între ei și l-au urmat, lăsând-o singură pe Stea Albastră. Secundul s-a uitat din nou către cer, nevenindu-i să creadă că spiritele nu dăduseră niciun semn c-ar fi văzut ostilitatea din acea Adunare. Oare însemna că voiau să fie război între clanuri?

În timp ce Stea Albastră cobora de pe Piatra Înaltă, motanul s-a uitat repede în jur după ceilalți războinici din Clanul Tunetului.

— Labă de Nor, i-a poruncit grăbit, adună cât mai mulți războinici de-ai noștri și trimite-i la poalele Pietrei Înalte. Stea Albastră va avea nevoie de o escortă.

Ucenicul a dat din cap și s-a făcut nevăzut în mulțime. Inimă de Foc l-a văzut pe Blană de Piatră croindu-și drum printre pisici spre Dungă Cenușie.

— Ești gata? a mieunat secundul Clanului Râului. Stea de Leopard vrea să plecăm imediat.

— Am pornit, a mieunat Dungă Cenușie sărind în picioare. Rămas bun, Inimă de Foc, a adăugat el cu vocea tremurătoare.

— Rămas bun, i-a răspuns el.

Voia să-i spună atât de multe, dar trebuia să accepte din nou faptul că prietenul său făcea parte din alt clan și că era posibil ca data următoare când se vor vedea să fie într-o luptă.

Înainte ca cele două pisici să se îndepărteze, a încercat cu disperare să găsească vorbele potrivite pentru Blană de Piatră.

— Felicitări, a bălmăjit în cele din urmă. M-am bucurat să aud că Stea de Leopard te-a numit secund. Clanul Tunetului nu caută necazuri, să știi.

Blană de Piatră l-a privit în ochi.

— Nici eu nu le caut, a mieunat el. Dar uneori necazurile te găsesc, orice ar fi.

Inimă de Foc i-a urmărit îndreptându-se spre marginea vâlcelei și a remarcat, tresărind, că mai era o pisică ce-l fixa cu privirea pe secundul Clanului Râului. Stea de Tigru!

Motanul se întreba ce însemna acea privire gânditoare a inamicului său. Oare liderul Clanului Umbrelor își analiza viitorul aliat? Sau bănuia, poate, că motanul acela era unul dintre puii despre care îi povestise Lac Fumuriu, pui veniți din Clanul Tunetului? În fond, se știa foarte bine că Blană de Piatră și Labă de Ceață fuseseră crescuți de Lac Fumuriu. N-avea să treacă multă vreme până când Stea de Tigru își va da seama cine era mama lor adevărată.

Blană de Piatră și Labă de Ceață semănau foarte mult cu Stea Albastră.

Inimă de Foc era atât de absorbit încât abia după câteva momente și-a dat seama că pisica ce ședea lângă Stea de Tigru era Dungă Neagră. Era normal ca vechiul prieten al lui Stea de Tigru să îi vorbească în timpul unei Adunări, dar tot nu-i convenea. Nu putea fi sigur de loialitatea lui Dungă Neagră.

Sărind în picioare, a pornit spre ei. Când s-a apropiat, l-a auzit pe Stea de Tigru întrebând:

— Puii mei sunt bine?

— Foarte bine, i-a răspuns afectuos războinicul din Clanul Tunetului. Sunt tot mai mari și mai puternici, în special Mărăciniș!

— Dungă Neagră! l-a întrerupt Inimă de Foc. Adunarea s-a încheiat, în caz că n-ai observat. Stea Albastră vrea să plecăm în curând.

— Nu-ți ieși din fire, Inimă de Foc, i-a răspuns insolent motanul. Acuma vin.

— Du-te, Dungă Neagră, nu trebuie să-ți faci secundul să aștepte, a mieunat Stea de Tigru.

A dat din cap spre Inimă de Foc, cu o expresie perfect neutră.

Inimă de Foc a străbătut vâlceaua și i s-a alăturat lui Stea Albastră, urmat îndeaproape de Dungă Neagră. Ceilalți războinici erau deja adunați în jurul ei, protejând-o de privirile și mârâielile pisicilor din Clanul Vântului. În ochii liderei se citea încă sfidarea, iar secundul și-a dat seama, îndurerat, că războiul era inevitabil.

CAPITOLUL 11

Soarele se ridica deasupra copacilor când Inimă de Foc a ieșit din vizuina războinicilor. Scuturând o frunză uscată prinsă în blana lui, a tras adânc aerul răcoros în piept și și-a întins labele din față.

După Adunarea din noaptea anterioară, aproape că era surprins să vadă că viața din tabără decurgea în mod normal: Labă de Cenușă și Labă de Nor întăreau zidul extern cu rămurele; Floare Aurie și Blană Albastră își urmăreau puii în fața vizuinii, iar Labă Luminoasă se juca cu ei; Vifor Alb tocmai intra în luminiș cu fălcile pline de vânat. Inimă de Foc simțea tensiunea din aer, însă deocamdată temerile sale despre un posibil atac nu se adeveriseră.

S-a uitat în jur după Furtună de Nisip, care condusese patrula de la răsărit, dar nu părea să se fi întors. Nu se numărase printre pisicile care participaseră la Adunare, iar Inimă de Foc își dorea cu disperare să-i povestească ce se întâmplase.

— Inimă de Foc!

Era vocea lui Stea Albastră. Întorcându-se, Inimă de Foc a văzut-o venind, sigură pe ea, dinspre vizuină.

— Da, Stea Albastră, ce este?

Pisica i-a făcut un semn din cap.

— Vino la mine în vizuină. Trebuie să stăm de vorbă.

Urmând-o, secundul a observat că pășea smucit și îi tresălta întruna coada. Arăta ca o pisică gata să se arunce în luptă, însă nu se afla niciun inamic în jur.

Ajungând la vizuina ei, pisica cenușiu-albăstruie s-a așezat pe așternutul de mușchi, privindu-l în ochi pe Inimă de Foc.

— L-ai auzit aseară pe ipocritul ăla de Stea Înaltă, a șuierat ea. A refuzat să recunoască faptul că pisicile lui ne-au furat prada. Ne rămâne un singur lucru de făcut. Trebuie să atacăm!

Inimă de Foc o privea cu botul căscat.

— Dar, Stea Albastră, nu putem! Clanul nostru e mult prea slăbit!

Se gândea cu amărăciune la faptul că ar fi putut avea încă patru războinici dacă Stea Albastră nu ar fi refuzat să avanseze ucenicii. Dar nu îndrăznea să îi spună asta.

— Nu ne permitem ca războinicii să ne fie răniți sau chiar uciși.

Stea Albastră l-a privit cu o ostilitate cruntă.

— Vrei să spui că acum Clanul Tunetului e prea slab ca să se apere?

— Să ne apărăm e cu totul altceva decât să lansăm un atac, a mieunat disperat secundul. În plus, nu avem nicio dovadă concretă că pisicile din Clanul Vântului au furat…

Stea Albastră a scos colții. Cu blana zburlită, s-a ridicat în picioare și a făcut un pas amenințător spre Inimă de Foc.

— Pui la îndoială decizia mea? a mârâit ea.

Cu mare efort, secundul a rămas nemișcat.

— Nu vreau vărsare de sânge fără rost, i-a răspuns el calm. Toate semnele ne arată că undeva în pădure e un câine liber, iar acesta a vânat iepurii.

— Și eu îți spun că nu umblă singuri câinii! Vin și pleacă împreună cu Două-Picioare.

— Și-atunci de unde a venit mirosul de câine?

— Tăcere!

Stea Albastră s-a repezit cu o labă, aproape lovindu-l peste nas. Motanul s-a străduit să nu se miște.

— Pornim în seara asta, iar în zori atacăm Clanul Vântului.

Secundul se simțea neputincios. Era o onoare pentru orice războinic să lupte pentru clanul său, însă nu se mai confruntase niciodată cu o bătălie atât de nedreaptă. Nu voia să verse sângele pisicilor din Clanul Tunetului sau din Clanul Vântului fără niciun motiv.

— M-ai auzit, Inimă de Foc? Tu ești cel care va alege războinicii. Le vei da ordinele și trebuie să fie gata până la apusul lunii.

Ochii ei erau asemenea unor făclii albastre; Inimă de Foc simțea că l-ar fi transformat în cenușă, așa cum focul distrusese pădurea.

— Da, Stea Albastră, dar…

— Îți e teamă de Clanul Vântului? a scuipat bătrâna conducătoare. Sau ești atât de obișnuit să te umilești în fața Clanului Stelelor, încât nu îi poți sfida nici măcar pentru a apăra drepturile clanului tău?

A mers până la un perete al vizuinii, apoi s-a întors în grabă, aruncându-și botul spre secund.

— Mă dezamăgești – tocmai tu, dintre toți războinicii mei. Cum aș putea să cred că vei lupta din tot sufletul, când îmi pui astfel la îndoială ordinele? a șuierat ea. Nu-mi dai de ales, Inimă de Foc. Voi conduce chiar eu atacul ăsta.

Obiecțiile au început să alerge prin mintea lui Inimă de Foc. Stea Albastră îmbătrânea, își pierduse din putere; își trăia ultima viață; nu mai gândea limpede. Dar văzând-o atât de furioasă, nu a putut rosti nimic, așa că a plecat capul respectuos.

— Cum dorești, Stea Albastră.

— Atunci du-te și fă ce ți-am poruncit, i-a răspuns urmărindu-l cu privirea înflăcărată în timp ce ieșea din vizuină. O să vii cu noi, dar ține minte că sunt cu ochii pe tine, a mârâit după el.

Ajuns în luminiș, Inimă de Foc tremura ca și cum tocmai ar fi ieșit dintr-o apă rece ca gheața. Era îndatorirea lui să aleagă războinicii pentru atacul asupra Clanului Vântului și să le spună ce poruncise Stea Albastră, ca să poată fi pregătiți de plecare la apusul lunii. Însă fiecare fir de blană de pe trupul său se împotrivea. Un câine furase iepurii, nu Clanul Vântului. Nu putea fi dorința spiritelor din Clanul Stelelor ca ei să atace un clan nevinovat! Stea Albastră se înșela, pur și simplu.

S-a trezit că labele îl purtau spre vizuina lui Blană Fumurie. Poate că ea ar fi avut măcar un sfat pentru el. Înțelepciunea pisicii-vraci și legătura ei specială cu Clanul Stelelor o puteau ajuta să vadă mai clar viitorul. Însă când a ajuns în micul luminiș din fața vizuinii ei și a strigat-o, n-a primit niciun răspuns. Inimă de Foc a băgat capul prin crăpătura din stâncă și a văzut că era goală, cu excepția grămezilor de ierburi aliniate pe lângă unul dintre pereți.

În timp ce ieșea din tunelul de ferigă, neștiind ce să facă, l-a văzut pe Labă Ascuțită, care trecea cu botul plin de mușchi pentru așternutul bătrânilor. Ucenicul și-a lăsat jos povara și a mieunat:

— Blană Fumurie e la cules de ierburi, Inimă de Foc.

— Unde?

Dacă era prin apropiere de tabără, s-ar fi putut duce după ea. Însă Labă Ascuțită a ridicat din umeri.

— Nu știu, îmi pare rău, a răspuns el ridicând mușchiul și continuându-și drumul.

Inimă de Foc a rămas neclintit câteva clipe, copleșit de teamă și confuzie. Nu putea cere sfatul niciunei alte pisici, pentru că un secund nu trebuia niciodată să pună la îndoială

ordinele liderului său. Nu putea nici măcar să vorbească cu Furtună de Nisip, pentru că ea era obligată de codul războinicilor să i se supună conducătoarei. Mai avea o singură speranță.

A pornit încet spre vizuina războinicilor și s-a întâlnit cu Față Dungată, care tocmai ieșea.

— O să încerc să mai recuperez puțin somn, a mieunat el ca răspuns pentru privirea ei întrebătoare. Vreau să pot merge în patrula de seară.

Nu-l lăsa inima să-i spună care era, de fapt, planul pentru seara aceea.

Pisica l-a privit înduioșată.

— Adevărul este că pari tare obosit, a mieunat ea. Muncești prea mult, Inimă de Foc.

L-a lins ușor pe ureche și apoi și-a continuat drumul spre mormanul de pradă. Motanul era ușurat că nu era nicio pisică în vizuină și că nu trebuia să mai răspundă altor întrebări, în timp ce se cuibărea în așternutul de mușchi și ferigi. Dacă ar fi putut să adoarmă cât de puțin, poate că s-ar fi întâlnit cu Frunză Ruginie și ar fi rugat-o să-l ajute.

Apoi și-a amintit ultimul său vis, în care o căutase prin întuneric, prin pădurea înspăimântătoare, și nu o găsise.

— Vai, Frunză Ruginie, vino acum, a murmurat el. Am nevoie de tine. Trebuie să aflu ce vrea Clanul Stelelor să fac.

Inimă de Foc se afla la granița teritoriului Clanului Vântului și privea câmpul golaș. O adiere puternică unduia firele de iarbă, răscolindu-i și lui blana. Lumina era stranie, nu se vedeau orizontul și nici pământul din spatele lui Inimă de Foc. S-a uitat în urmă, așteptându-se să vadă Patru Stejari, cu toate că nu-și amintea să fi călătorit prin pădure, însă nu era nimic în afara acelei ciudate lumini gălbui.

— Frunză Ruginie? a mieunat el ezitant.

Nu a primit niciun răspuns, dar i s-a părut că simte o urmă a mirosului dulceag care îi anunța întotdeauna prezența. A rămas nemișcat, cu botul în sus și fălcile deschise, ca să se poată bucura cât mai mult de acea mireasmă iubită.

— Frunză Ruginie! Vino, te rog… Am atâta nevoie de tine!

S-a simțit brusc învăluit de căldură. O voce blândă i-a șoptit:

— Sunt aici, Inimă de Foc.

Simțea că Frunză Ruginie era undeva în spatele lui și că dacă ar fi întors capul ar fi putut să o vadă. Însă nu se putea mișca. Era ca și cum l-ar fi țintuit niște imense fălci înghețate, forțându-l să privească spre câmpul bătut de vânt.

Nemișcat, Inimă de Foc a început să își dea seama că Frunză Ruginie nu era singură. Mai era un miros, dureros de cunoscut.

— Colț Galben? Tu ești?

O răsuflare ușoară i-a răscolit blana și i s-a părut că aude torsul răgușit al bătrânei pisici-vraci.

— Oh, Colț Galben! Mi-a fost așa dor de tine. Ești bine? Ai văzut ce bine se descurcă Blană Fumurie?

Vorbele curgeau nestăvilite, izvorâte din bucuria de a se întâlni cu vechea lui prietenă, însă nu a primit niciun răspuns. Cu toate acestea, i se părea că torsul se auzea și mai puternic.

Apoi vocea lui Frunză Ruginie i-a șoptit ușor la ureche:

— Te-am adus aici cu un scop, Inimă de Foc. Privește locul acesta, adu-ți aminte de el. Este locul în care nu va avea loc o luptă și nu va fi vărsat sânge.

— Atunci spune-mi cum să împiedic lupta, a implorat-o Inimă de Foc, știind că se referea la atacul plănuit de Stea Albastră împotriva Clanului Vântului.

Însă nu s-a mai auzit nimic, doar un oftat slab care în cele din urmă a devenit una cu vântul. Fălcile nevăzute care îl țintuiseră l-au eliberat, iar el s-a întors grăbit, însă Frunză Ruginie și Colț Galben dispăruseră. A tras adânc aer în piept, disperat să simtă și ultimul strop de miros, însă nu mai era nimic.

— Frunză Ruginie! s-a jelit el. Colț Galben! Nu plecați!

Lumina a început să se schimbe, transformându-se în razele de soare ale unei dimineți obișnuite de toamnă, iar în locul câmpului, Inimă de Foc a văzut deasupra lui împletitura aspră de ramuri – acoperișul ars al vizuinii războinicilor.

— Inimă de Foc?

Se auzea o voce îngrijorată, de undeva de foarte aproape. A întors capul și a văzut-o pe Furtună de Nisip. I-a lins ușor blana de lângă ureche.

— Da… Da, sunt bine, i-a răspuns el ridicându-se cu greu în fund și scuturând din urechi pentru a scăpa de bucățelele de mușchi. A fost un vis, atâta tot.

— Te-am căutat, a continuat Furtună de Nisip. Nu am găsit nimic ciudat în timpul patrulei de dimineață. Blană de Șoarece mi-a spus ce s-a întâmplat la Adunare. Și în grămada de vânat aproape că nu mai e nimic. M-am gândit că am putea merge la vânătoare.

— Nu pot acum, Furtună de Nisip. Am multe de făcut. Dar poți face tu o patrulă, ar fi tare bine.

Pisica l-a privit lung, din ochii ei dispărând orice urmă de blândețe.

— Bine, dacă ești prea ocupat.

Părea ofensată, dar Inimă de Foc nu știa cum să-i explice.

— O să îi iau pe Față Dungată și Blană de Ferigă, a mai spus ea, ridicându-se și ieșind din vizuină fără să-l privească.

Inimă de Foc și-a lins laba, spălându-se cu ea pe față și agățându-se de amintirea visului său. „Nu va avea loc o luptă, nu va fi vărsat sânge“, și-a repetat el. Oare Frunză Ruginie încerca să-i spună că, într-un fel sau altul, Clanul Stelelor avea să oprească bătălia? Sau că de el depindea ca sângele pisicilor să nu fie vărsat?

Inimă de Foc era tentat să lase totul în labele Clanului Stelelor. Ce putea să facă el, când liderul clanului său îi ordonase deja ceva? Însă dacă i se supunea lui Stea Albastră, nu ar fi însemnat că încălca voința Clanului Stelelor? Chiar mai mult, și-ar fi încălcat propriul instinct legat de ceea ce era bine pentru clanul său?

Inimă de Foc luă o hotărâre. Indiferent ce trebuia să facă, Clanul Tunetului nu avea să se lupte cu Clanul Vântului.

CAPITOLUL 12

Inimă de Foc a ieșit grăbit din tabără, sperând că nu au să-l vadă celelalte pisici, întrebându-l unde merge. Potrivit codului războinicilor, era obligatoriu ca ordinele unui conducător de clan să fie îndeplinite. Până în situația aceea, Inimă de Foc respectase întotdeauna acea regulă. Nu-și imaginase niciodată că va veni vremea în care nu i se va supune lui Stea Albastră, însă acum se afla în situația de a-i încălca ordinele, în caz contrar clanul putând fi distrus. Singura modalitate de a evita bătălia era ca Stea Albastră și Stea Înaltă să se întâlnească și să analizeze dovezile furtului de pradă de pe teritoriul amândurora. Odată ce Stea Albastră înțelegea că pisicile din Clanul Vântului sufereau la fel de mult ca cele din Clanul Tunetului, Inimă de Foc era sigur că ar fi renunțat la ideea luptei.

Nu știa ce i-ar fi făcut Stea Albastră după aceea, dacă își dădea seama că mersese la Stea Înaltă fără permisiunea ei. Spera că în cele din urmă avea să își dea seama că o făcuse pentru binele clanului.

La intrarea în tunelul de orz sălbatic, secundul a aruncat o ultimă privire prin tabără. A urmărit-o un pic pe Labă Luminoasă, care, în fața vizuinii ucenicilor, exersa de una singură poziția de pândă. Se strecura ușor, cu burta lipită de pământ, spre o frunză uscată, pe care în cele din urmă sărea cu tot corpul, prinzând-o între labele întinse.

— Bravo! i-a strigat Inimă de Foc.

Cu ochii strălucitori, ambițioasa Labă Luminoasă a ridicat mândră privirea.

— Mulțumesc, Inimă de Foc!

Secundul a salutat-o plecând capul, apoi s-a întors și a ieșit prin tunelul de orz. Acea scurtă întâlnire îl făcuse și mai hotărât, pentru că tânăra și entuziasta ucenică reprezenta tot ce era mai important în clan. Inimă de Foc știa că nu-l putea lăsa să fie distrus.

Până s-a ridicat soarele pe cer, motanul era deja aproape de pârâul aflat pe drumul spre Patru Stejari. S-a oprit preț de o clipă să se odihnească. Fiind agitat și emoționat, nu apucase să mănânce înainte să plece din tabără, iar când a văzut ceva mișcând printre buruieni, și-a adus aminte cât îi era de foame. S-a așezat imediat în poziția de pândă, dar și-a dat seama imediat că sunetele nu erau făcute de pradă. A întrezărit o blană întunecată familiară și a simțit mirosul de pisici din Clanul Tunetului.

Nedumerit, s-a lipit de pământ în spatele unui tufiș de ferigi. Nu ordonase trimiterea unei patrule în direcția aceasta, ce căutau aici pisici din clanul lui? Apoi a văzut printre buruieni silueta lui Dungă Neagră, care mieuna peste umăr: — Veniți după mine. Haideți, țineți pasul!

Printre ferigi și-au făcut apariția două siluete micuțe. Ochii lui Inimă de Foc s-au mărit de uimire, recunoscând cei doi pui ai lui Floare Aurie. Mărăciniș țopăia de zor, luptându-se cu o frunză uscată, în vreme ce Pată Roșcată venea după ei un pic mai încet.

— Am obosit. Mă dor lăbuțele, s-a plâns ea.

— Cum se poate, doar ești o pisică așa puternică!? a mieunat Dungă Neagră. Nu fi caraghioasă. Ajungem imediat.

„Unde ajungeți imediat?“ s-a întrebat Inimă de Foc alarmat. „Ce cauți aici și unde duci puii?“ S-ar fi așteptat să o vadă și pe Floare Aurie, căci puii ei nu se mai aventuraseră niciodată atât de departe de vizuină. Însă ea nu a apărut.

Mărăciniș a tropăit până lângă sora lui și a îmboldit-o ușor.

— Haide… o să fie grozav! a îndemnat-o el.

S-au grăbit amândoi să-l prindă din urmă pe Dungă Neagră, ajungând la un loc unde apa era mică, și au trecut pârâul. Au țipat ușor, de teamă și plăcere, când apa li se învolbura în jurul labelor. Odată ajunși pe partea cealaltă, Dungă Neagră s-a îndepărtat de drumul ce ducea la Patru Stejari, luând-o pe o cărare mult mai îngustă, care se unduia printre copaci. Inimă de Foc s-a cutremurat de indignare. Știa exact unde ducea cărarea aceea. Dungă Neagră îi ducea pe cei doi pui spre granița cu Clanul Umbrelor.

Inimă de Foc a trebuit să aștepte ca cele trei pisici să urce panta de dincolo de râu, înainte să îndrăznească să iasă dintre ferigi și să-i urmărească. Până i-a ajuns din urmă, se apropiau deja de graniță. Duhoarea puternică a Clanului Umbrelor a ajuns până la Inimă de Foc, iar el a văzut că puii se opresc și adulmecă aerul.

— Câh, ce pute așa? s-a smiorcăit Pată Roșcată.

— E o vulpe? a întrebat Mărăciniș.

— Nu, e mirosul Clanului Umbrelor, i-a răspuns Dungă Neagră. Haideți, aproape am ajuns.

I-a condus precaută peste graniță, iar mica pisică a început să se plângă, nemulțumită că mirosul acela oribil i se prindea de lăbuțe.

Din ce în ce mai furios, Inimă de Foc s-a strecurat la adăpostul unui tufiș de păducel de pe partea Clanului Tunetului, putând să-i urmărească fără a fi văzut.

La câțiva pași mai încolo, Dungă Neagră s-a oprit. Puii s-au tolănit pe iarbă, epuizați, însă o clipă mai târziu au sărit în picioare când s-a mișcat un tufiș de ferigă și și-a făcut apariția altă pisică.

Noul venit era Stea de Tigru. Inimă de Foc a înlemnit, deși nu se putea spune că era surprins. Bănuise că Dungă Neagră voia să intre din nou în grațiile lui, aducându-i pisoii în vizită. Însă apariția atât de promptă a liderului Clanului Umbrelor purta o semnificație mai sumbră: întâlnirea fusese pregătită cu grijă dinainte.

Inimă de Foc se întreba dacă Floare Aurie știa despre toate acestea. Nu venise cu puii, poate nici nu știa că îi luase Dungă Neagră. Poate își imagina că dispăruseră. „Trebuie să fie înnebunită de spaimă“, și-a spus el. S-a încordat, gata să sară și să-i ceară socoteală lui Dungă Neagră, însă a rămas în ascunziș, forțându-se să se concentreze pe ceea ce se întâmpla în fața lui.

Stea de Tigru a pășit în față, cu mușchii unduindu-se sub blana bogată, până când s-a aflat față în față cu puii lui. Câteva momente, i-a inspectat cu grijă, apoi a plecat capul, lipindu-și nasul de al lor: întâi de al lui Mărăciniș și apoi de al lui Pată Roșcată. Cu toate că nu mai văzuseră niciodată o pisică atât de mare, puii stăteau curajoși în fața lui, înfruntându-i privirea fără să clipească.

— Știți cine sunt eu?

— Dungă Neagră ne-a zis că ne duce să ne întâlnim cu tata, i-a răspuns Mărăciniș.

— Tu ești tata? a adăugat Pată Roșcată. Miroși un pic ca noi.

Stea de Tigru a încuviințat din cap.

— Da, eu sunt.

Puii s-au privit uluiți, în timp ce Dungă Neagră le spunea:

— El e Stea de Tigru, liderul Clanului Umbrelor.

Puii au făcut ochii mari, iar Mărăciniș l-a întrebat cu răsuflarea tăiată: — Uau! Chiar ești lider de clan?

Când Stea de Tigru a aprobat ușor din cap, Pată Roșcată a miorlăit entuziasmată: — Nu putem să venim să stăm la tine în clan? Cred că ai o vizuină tare frumoasă.

Motanul a clătinat din cap.

— Locul vostru este deocamdată alături de mama voastră. Dar asta nu înseamnă că nu

sunt mândru de voi.

Apoi a mieunat către Dungă Neagră:

— Par niște pui sănătoși, puternici. Când vor fi numiți ucenici?

— Cam într-o lună. Din păcate, eu am deja un ucenic, altfel aș fi putut fi chiar eu mentorul unuia dintre ei.

Inimă de Foc și-a înfipt ghearele în pământ, străbătut de un fior de mânie. „Eu și Stea Albastră hotărâm cine vor fi mentorii, nu tu, Dungă Neagră!“ Aproape că a șuierat cuvintele cu voce tare. „Iar tu ai fi ultima pisică pe care am alege-o“, a continuat el.

Stea de Tigru și-a întors privirea spre pui.

— Știți să vânați? Știți să luptați? Vreți să fiți războinici buni?

Amândoi puii au dat serioși din cap.

— Eu am să fiu cel mai bun războinic din clan!

Pată Roșcată a refuzat să se lase mai prejos:

— Și eu o să fiu cea mai bună la vânătoare!

— Foarte bine, foarte bine, le-a răspuns motanul, lingându-i pe cap pe fiecare.

Inimă de Foc s-a gândit la Dungă Cenușie și la faptul că prietenul lui părăsise clanul în care se născuse pentru a fi lângă puii săi. Oare era posibil ca Stea de Tigru să fi suferit la fel de mult din cauză că era despărțit de Mărăciniș și Pată Roșcată?

Apoi a rămas înmărmurit când l-a auzit pe Mărăciniș întrebând:

— Dar, Stea de Tigru, tu de ce ești liderul Clanului Umbrelor, dacă mama face parte din Clanul Tunetului?

— N-au aflat? l-a întrebat pe Dungă Neagră.

Războinicul a clătinat din cap.

— Ei bine, a continuat Stea de Tigru, întorcându-se spre pui. E o poveste lungă. Așezați-vă și am să v-o spun.

Inimă de Foc și-a dat seama că acesta era momentul în care trebuia să-l întrerupă. În niciun caz nu ar fi vrut ca Stea de Tigru să le spună vreo poveste trunchiată despre felul în care părăsise Clanul Tunetului. Un lucru era sigur: n-ar fi recunoscut niciodată că era un asasin și un trădător.

Ridicându-se în picioare, secundul a ieșit din ascunziș.

— Ziua bună, Stea de Tigru, a mieunat el. Ești cam departe de tabăra ta. Și tu la fel, Dungă Cenușie.

A adăugat pe un ton aspru:

— Ce cauți aici cu puii ăștia?

Venind spre ei, a observat satisfăcut că cei doi motani erau uluiți de apariția lui. Îl priveau cu boturile căscate, în timp ce puii țopăiau încântați să-l întâmpine.

— El e tatăl nostru, l-a anunțat voioasă Pată Roșcată. Am venit tocmai din tabără să ne întâlnim cu el.

— De ce nu ne-a zis nimeni că tata e lider de clan? a adăugat Mărăciniș.

Secundul nu voia să răspundă acestei întrebări. L-a înfruntat, în schimb, cu ochii îngustați, pe Dungă Neagră: — Ei bine?

— De unde ai știut că suntem aici? a mârâit Dungă Neagră.

— V-am văzut trecând pârâul. Făceați gălăgie cât să treziți toată pădurea.

— Inimă de Foc, l-a salutat Stea de Tigru, plecând capul, un gest politicos ca de la conducătorul unui clan către secundul altuia.

În vocea lui nu se ghicea nicio urmă de ostilitate.

— Învinuiește-mă pe mine, nu pe Dungă Neagră. Am vrut să-mi văd puii. Nu mi-ai interzice așa ceva, nu?

— Toate bune și frumoase, i-a răspuns secundul, luat prin surprindere. Dar Dungă Neagră nu ar fi trebuit să-i ia fără să ceară voie. E periculos ca niște pui să hălăduiască atât de departe

de tabără.

„Mai ales când e un câine liber prin pădure“, a adăugat în gând.

— Nu hălăduiesc, a subliniat Dungă Neagră.

— Și dacă i-ar fi atacat un uliu? Încă mai sunt părți din pădure care nu sunt bine acoperite de frunziș. Ai uitat de Fulg de Nea?

Unul dintre pui a început să scâncească, iar Inimă de Foc s-a oprit. Nu voia să-i sperie.

— Du-i înapoi în tabără, Dungă Neagră. Te rog să faci asta acum!

Dungă Neagră a aruncat o privire spre Stea de Tigru și apoi le-a spus puilor: — Haideți. Inimă de Foc ne-a poruncit ceva și noi trebuie să ne supunem.

Cei doi pui s-au îndepărtat de tatăl lor și l-au urmat pe Dungă Neagră, care a pornit spre tabără.

— Înainte să plecați, luați-vă rămas bun de la tatăl vostru, le-a spus Inimă de Foc, străduindu-se să le vorbească pe un ton prietenos. Îl veți revedea când ajungeți ucenici și veți putea merge la Adunări.

Puii s-au întors să miaune rămas-bun.

— Rămas-bun, le-a răspuns Stea de Tigru. Fiți conștiincioși, iar eu o să fiu mândru de voi.

El și Inimă de Foc stăteau unul lângă altul, privind cum Dungă Neagră conduce puii în josul povârnișului, spre pârâu. După ce au trecut apa și au dispărut în buruienile de pe partea cealaltă, Stea de Tigru a mieunat: — Ai grijă de puii ăștia, Inimă de Foc. O să fiu cu ochii pe ei.

Inima secundului bătea nebunește. Când dăduse în vileag trădarea războinicului, Stea de Tigru amenințase că are să-l ucidă.

Acum se aflau din nou între patru ochi și nimeni nu-l putea ajuta pe Inimă de Foc dacă liderul Clanului Umbrelor l-ar fi atacat. S-a încordat, însă Stea de Tigru nu a făcut nicio mișcare spre el.

— Am să mă asigur că sunt bine îngrijiți, a mieunat Inimă de Foc în cele din urmă. Nu mă îndoiesc că vor fi loiali clanului lor. Clanul Tunetului are grijă de toți puii săi.

— Zău? și-a îngustat Stea de Tigru ochii. Mă bucur să aflu asta.

Stea de Tigru știa despre cei doi pui pe care îi crescuse Lac Fumuriu, și-a amintit Inimă de Foc tresărind. Se aștepta ca motanul să îl provoace pe această temă. Însă nu a făcut-o, cu toate că expresia lui pătrunzătoare îi dădea fiori lui Inimă de Foc. Era ca și cum știa foarte bine că secundul i-ar fi putut spune mai multe.

În schimb, Stea de Tigru a plecat din nou capul și a mieunat:

— Ne vedem la următoarea Adunare. Acum trebuie să mă întorc la clanul meu.

S-a întors cu spatele și a pornit.

Motanul portocaliu s-a asigurat întâi că liderul Clanului Umbrelor plecase, într-adevăr, și abia apoi s-a întors și el, luând-o de-a lungul graniței spre Patru Stejari. Oricât i-ar fi displăcut să recunoască, își dădea seama că gestul lui Dungă Neagră de a lua puii din vizuina lor nu era atât de grav.

În cele din urmă, Inimă de Foc tot ar fi trebuit să le spună că tatăl lor era conducătorul Clanului Umbrelor. Iar însuși Stea de Tigru se comportase mult mai rezervat decât și-ar fi imaginat vreodată Inimă de Foc.

A gonit hotărât orice gând legat de lucrul acesta. Timpul trecea cu repeziciune. Secundul știa că trebuia să stea de vorbă cu Stea Înaltă înainte de apus, găsind altă modalitate de a rezolva problema prăzii furate.

CAPITOLUL 13

Inimă de Foc sărea de la o tufă de orz sălbatic la alta, traversând câmpul ce ducea spre tabăra Clanului Vântului. Fugea cu burta lipită de brazde, încercând să rămână nevăzut și jinduind după buruienile înalte de pe teritoriul lui. Ultima oară când le vizitase tabăra, pe vremea în care Clanul Tunetului ajutase Clanul Vântului în lupta împotriva celorlalte două clanuri, nu avusese de ce să se ascundă. Acum nu îndrăznea să se arate până nu ajungea chiar la Stea Înaltă sau cel puțin până nu se întâlnea cu vreuna dintre pisicile pe care le considera prietene – dacă îi mai era vreuna prietenă după acea Adunare dezastruoasă. Pisicile din Clanul Vântului îl mai atacaseră pe teritoriul lor; acum ar fi fost, cu siguranță, și mai agresive.

Era înconjurat de mirosul Clanului Vântului, dar până acum nu văzuse nicio pisică. Soarele aproape că traversase deja întregul cer. Motanul portocaliu încerca să nu se gândească la asta. Se simțea cuprins de panică când își aducea aminte cât de puțin timp mai era până ce Stea Albastră avea să pornească atacul.

Trecea unul dintre pâraiele mici ce brăzdau câmpia, sărind de pe piatră pe piatră, când a simțit un miros mai puternic de pisici din Clanul Vântului, precum și mireasma de iepure. Burta a început să-i chiorăie dojenitor, dar a trebuit să o ignore. Era imposibil să se înfrupte acum din prada de pe teritoriul lor și, oricum, probabil undeva în apropiere se afla o patrulă de vânătoare. Ascunzându-se într-o tufă de ferigi de la marginea apei, a încercat să-și dea seama de unde venea mirosul.

Tocmai se apropiau de el trei pisici. În fruntea patrulei era vechiul său prieten, Mustăcioară, iar Inimă de Foc s-a simțit tare bucuros. Labă de Orz își însoțea mentorul și amândoi cărau câte un iepure. Însă, spre disperarea lui Inimă de Foc, a treia pisică era Gheară de Nămol, războinicul cu blana întunecată ce o oprise pe Stea Albastră atunci când încercase să traverseze teritoriul lor, mergând la Pietrele Înalte. Nu l-ar fi lăsat în niciun caz să stea de vorbă cu Stea Înaltă.

Dar se pare că norocul – sau bunăvoința Clanului Stelelor – era de partea lui Inimă de Foc. Cu boturile pline de pradă, nu simțeau mirosul de pisică din Clanul Tunetului, așa că au trecut liniștite pe lângă el, la doar câteva lungimi de coadă. Apoi Labă de Orz, care se chinuia să târască un iepure aproape cât el de mare, s-a oprit o clipă ca să-l apuce mai bine, și a rămas în urmă.

Asta era șansa lui Inimă de Foc.

— Labă de Orz!

Motanul tânăr a ridicat capul, ciulind urechile.

— Aici, în ferigi.

Labă de Orz s-a întors, făcând ochii mari când a văzut capul lui Inimă de Foc ițindu-se dintre frunze. A deschis botul, dar Inimă de Foc i-a făcut semn să nu scoată niciun sunet.

— Uite, Labă de Orz, te rog să-i spui lui Mustăcioară că sunt aici, dar fără să afle Gheară de Nămol, da?

Ucenicul a ezitat, cu o expresie tulburată. Inimă de Foc a adăugat grăbit:

— Trebuie să stau de vorbă cu el. E important pentru amândouă clanurile. *Trebuie* să ai

încredere în mine.

Disperarea din vocea lui l-a impresionat pe Labă de Orz, care a mai rămas o clipă pe gânduri și apoi a plecat ușor capul.

— Bine, Inimă de Foc. Așteaptă-mă aici.

Și-a luat din nou iepurele în bot și s-a grăbit să prindă din urmă ceilalți doi motani. Inimă de Foc s-a ascuns și mai adânc în ferigi și s-a ghemuit acolo, în așteptare. N-a trecut multă vreme până ce a auzit că se apropia de ascunzătoarea lui o pisică, șoptind:

— Inimă de Foc? Tu ești?

Spre ușurarea lui, Inimă de Foc a recunoscut vocea lui Mustăcioară. A scos cu grijă capul din adăpost și apoi s-a ridicat liniștit, văzând că prietenul său era singur.

— Slavă Clanului Stelelor! Credeam că n-o să vii.

— Sper că e ceva important, Inimă de Foc, a mieunat Mustăcioară.

Îl privea aspru pe secund, mai puțin prietenos decât de obicei.

— Mi-a luat o groază de timp să scap de Gheară de Nămol. Dacă ar ști că ești pe teritoriul nostru, te-ar face imediat hrană pentru ciori… Și o știi foarte bine.

S-a apropiat de Inimă de Foc.

— Risc multe pentru tine, a mârâit el. Sper că e ceva important.

— Este, crede-mă. Am venit să vă spun ceva, trebuie să stau de vorbă cu Stea Înaltă. E important.

Mustăcioară îl privea lung, iar el se temea că avea să-l refuze, ba chiar să-l atace și să-l gonească de pe teritoriul Clanului Vântului.

Apoi Mustăcioară a început să vorbească, iar secundul și-a dat seama bucuros că nu mai era la fel de aspru, semn că înțelesese parcă importanța rugăminții sale.

— Dar despre ce e vorba? Stea Înaltă e în stare să mă jupoaie dacă aduc în tabără o pisică din Clanul Tunetului fără să am un motiv bun.

— Nu pot să-ți spun, Mustăcioară. Nu pot să spun nimănui în afară de Stea Înaltă. Dar crede-mă, este spre binele celor două clanuri.

Mustăcioară a ezitat din nou.

— Nu aș face asta pentru nimeni în afară de tine, Inimă de Foc, a mieunat el în cele din urmă.

S-a întors pe loc, l-a chemat cu un semn din coadă și a pornit grăbit de-a curmezișul câmpiei.

Inimă de Foc a luat-o la goană după el. Mustăcioară s-a oprit în vârful povârnișului, de unde se vedea tabăra Clanului Vântului. Razele soarelui ce apunea aruncau umbre lungi asupra tufișurilor de orz sălbatic de pe marginea vâlcelei. În timp ce Inimă de Foc și Mustăcioară stăteau acolo, a trecut pe lângă ei o patrulă. Inimă de Foc era conștient de privirile pe care i le aruncau, de faptul că se uitau la el cu o curiozitate amestecată cu dușmănie.

— Haide, a mieunat Mustăcioară.

L-a condus printre tulpinile aspre de orz până ce au ajuns într-un luminiș nisipos din mijlocul tufișurilor.

Intrând printr-o gaură îngustă din tufiș, Inimă de Foc l-a văzut pe Stea Înaltă, care ședea pe o latură a luminișului, lângă un morman de pradă. Câțiva războinici din Clanul Vântului erau adunați în jurul lui. Primul care a ridicat privirea a fost secundul clanului, Șchiopul; i-a făcut un semn liderului, mieunându-i repede ceva la ureche.

Stea Înaltă s-a ridicat și a venit spre locul în care se opriseră Inimă de Foc și Mustăcioară. Șchiopul îi era alături, iar alte pisici îi urmau îndeaproape. Inimă de Foc l-a recunoscut pe Față de Copac, pisica-vraci a Clanului Vântului, și pe Gheară de Nămol, ce mârâia dezvelindu-și dinții.

— Ei bine, Mustăcioară.

Vocea lui Stea Înaltă era calmă, nu trăda niciun sentiment.

— De ce l-ai adus pe Inimă de Foc aici?

Mustăcioară a plecat capul.

— Spune că trebuie să stea de vorbă cu tine.

— Și asta înseamnă că poate să se plimbe cum vrea prin tabăra noastră? a scuipat Gheară de Nămol. E dintr-un clan inamic!

Stea Înaltă a dat din coadă, făcându-i semn să tacă. Îl privea pe Inimă de Foc în ochi.

— Sunt aici, a mieunat el simplu. Vorbește.

Inimă de Foc a privit în jur. Mulțimea adunată era tot mai mare, pe măsură ce pisicile din Clanul Vântului aflau de prezența unui intrus și veneau să vadă ce se întâmplă.

— Ce am eu de spus nu este pentru urechile tuturor pisicilor, Stea Înaltă, s-a bâlbâit el.

I s-a părut o clipă că l-a auzit pe Stea Înaltă mârâind înfundat, însă liderul a încuviințat din cap.

— Prea bine. Să mergem în vizuina mea. Șchiopule, vino cu noi… și tu la fel, Mustăcioară.

Întorcându-se, a pornit cu coada sus spre piatra din capătul îndepărtat al luminișului, iar cei doi războinici îl conduceau pe Inimă de Foc în urma sa.

Vizuina liderului Clanului Vântului era adăpostită sub o proeminență a stâncii, separată de tabăra principală. Stea Înaltă a intrat și s-a așezat comod într-un cuib din buruieni, cu fața spre Inimă de Foc.

— Ei bine?

În vizuină se lăsa întunericul și Inimă de Foc nu vedea, dar simțea motanii care îl păzeau. Atmosfera era tensionată. Păreau că așteaptă orice pretext ca să îl atace. În timpul călătoriei spre tabăra lor se gândise mult la ce avea să spună, însă tot nu era sigur că-l putea convinge pe Stea Înaltă că exista o modalitate de a evita atacul plănuit de Stea Albastră.

— Știi că Stea Albastră este supărată de dispariția prăzii, a început Inimă de Foc.

Blana de pe umerii liderului a început imediat să se înfoaie.

— Clanul Vântului *nu* a furat pradă de la Clanul Tunetului! s-a răstit el.

— Și noi am găsit rămășițe împrăștiate, a intervenit Șchiopul, înaintând cu greu până lângă el și împingându-și botul în fața lui Inimă de Foc. Sunteți siguri că nu a furat Clanul Tunetului de la noi?

Inimă de Foc s-a străduit să rămână nemișcat.

— Nu! Eu nu cred că hrana a fost furată de o pisică. Din niciun clan!

— Atunci ce s-a întâmplat cu prada? l-a întrebat Mustăcioară.

— Cred că în pădure locuiește un câine. L-am mirosit și i-am găsit și murdăria.

— Un câine! a repetat Mustăcioară ca un ecou, mijind ochii gânditor. Cum adică, liber, a fugit de la Două-Picioare?

— Sunt sigur, a mieunat Inimă de Foc.

— E posibil… i-a răspuns Stea Înaltă.

Spre ușurarea lui Inimă de Foc, blana de pe umerii liderului se așezase la loc.

— E adevărat că în ultima vreme am simțit miros de câine pe teritoriul nostru, dar, pe de altă parte, ei vin mereu pe aici cu Două-Picioare.

După o clipă de gândire, a continuat și mai convins:

— Da, ar putea fi un câine cel care ucide iepuri. Mă voi asigura că patrulele noastre sunt atente.

— Dar nu ai bătut tot drumul până aici doar ca să ne spui asta, a mieunat Șchiopul. Ce te frământă, Inimă de Foc?

Secundul a răsuflat adânc. Nu voia să o trădeze pe Stea Albastră, dezvăluindu-i planul în fața lui Stea Înaltă. Dar trebuia să-i dea de înțeles liderului Clanului Vântului că lupta putea fi evitată dacă ar fi stat de vorbă cu Stea Albastră despre prada furată.

— Nu reușesc să o conving pe Stea Albastră în legătură cu câinele ăsta, le-a explicat el. Se

simte amenințată de Clanul Vântului și, mai devreme sau mai târziu, se va ajunge la o luptă, dacă nu facem ceva.

Nu le putea spune războinicilor din Clanul Vântului cât de curând ar fi avut loc lupta dacă nu cădeau de acord.

— Vor fi rănite sau chiar vor muri multe pisici, fără niciun rost.

— Și ce-ai vrea să fac eu? l-a întrebat țâfnos Stea Înaltă. Este lidera ta, Inimă de Foc. Asta e problema ta.

Inimă de Foc a îndrăznit să pășească mai aproape de liderul Clanului Vântului.

— Am venit să te rog să te întâlnești cu Stea Albastră. Dacă ați sta de vorbă între patru ochi, poate am reuși să păstrăm pacea.

— Adică Stea Albastră vrea o întâlnire? a întrebat neîncrezător Șchiopul. Ultima oară când am văzut-o, părea gata să ne sară la beregată.

— Nu e ideea lui Stea Albastră… E ideea mea, a mărturisit Inimă de Foc.

Cele trei pisici din Clanul Vântului îl priveau uimite. În cele din urmă, Mustăcioară a fost cel care a rupt tăcerea.

— Asta înseamnă că acționezi pe la spatele liderei tale?

— Este pentru binele ambelor clanuri, a insistat el.

Într-un fel, se aștepta să fie gonit din tabăra lor, dar, spre bucuria lui, Stea Înaltă căzuse pe gânduri.

— Cu siguranță prefer să ajungem la o înțelegere, nu să ne luptăm, a mieunat liderul. Dar cum am putea stabili o asemenea întâlnire? Crezi că va fi dispusă să ne asculte, știind că tu ai vorbit mai întâi cu noi, fără a o anunța?

Nu a mai așteptat ca Inimă de Foc să-i răspundă, a continuat:

— Poate că ar fi mai bine dacă aș trimite un mesager care să o invite la o întâlnire la Patru Stejari, dar îmi poți garanta că acel mesager ar putea trece în siguranță prin teritoriul Clanului Tunetului?

Inimă de Foc nu a răspuns nimic, iar tăcerea lui era un răspuns.

— Îmi pare rău, Inimă de Foc, a ridicat Stea Înaltă din umeri. Nu am să risc viața unuia dintre războinicii mei. Dacă Stea Albastră hotărăște că e dispusă să stea de vorbă, știe unde să ne găsească. Mustăcioară, condu-l pe Inimă de Foc înapoi la Patru Stejari.

— Stai! a protestat Inimă de Foc.

Tocmai îi venise o idee… Sau poate că îi fusese trimisă de Clanul Stelelor.

— Știu ce putem face.

Ochii lui Stea Înaltă străluceau în întunericul tot mai dens.

— Ce?

— Îl știți pe motanul Labă Neagră? Este o pisică singuratică, care trăiește la o fermă de lângă teritoriul vostru, în apropiere de Pietrele Înalte. Ne-a adăpostit atunci când vă aduceam acasă, mai știți?

— Îl știu eu, a mieunat Mustăcioară. E un motan cumsecade, chiar dacă nu e războinic. Ce e cu el?

Inimă de Foc s-a întors spre el entuziasmat.

— Ar putea să transmită el mesajul vostru. Stea Albastră i-a acordat drept de trecere pe teritoriul Clanului Tunetului, fiindcă pe vremuri a făcut parte din clan.

Stea Înaltă s-a foit în cuibul său de buruieni.

— Cred c-ar putea să meargă. Tu ce zici, Șchiopule?

Dinspre secund s-a auzit un mormăit reticent, dar aprobator.

— Atunci pornește! l-a rugat Inimă de Foc pe Mustăcioară, dându-și seama că intra în criză de timp. Pornește acum. Spune-i s-o roage pe Stea Albastră să se întâlnească cu Stea Înaltă la răsărit, la Patru Stejari!

Abia dacă mai era timp ca Mustăcioară să-l găsească pe Labă Neagră și ca Labă Neagră să

ducă mesajul până în tabăra Clanului Tunetului, înainte ca Stea Albastră să pornească la atac. Inimă de Foc se ruga Clanului Stelelor ca Mustăcioară să-l găsească repede pe Labă Neagră la ferma de Două-Picioare.

Mustăcioară și-a privit liderul, iar acesta a încuviințat din cap. Războinicul maroniu s-a întors imediat și a dispărut în întunericul din afara vizuinii.

Stea Înaltă îl privea pe Inimă de Foc cu ochii îngustați.

— Oare de ce cred că mai este ceva ce nu-mi spui?

Spre ușurarea lui Inimă de Foc, nu a mai insistat.

— E timpul să pornești, a continuat liderul. Șchiopule, condu-l în afara teritoriului nostru. Și Inimă de Foc… Am să vin la Patru Stejari la răsărit, dar asta e tot ce pot face. Dacă Stea Albastră vrea pace, trebuie să vină și ea.

— Patru Stejari, la răsărit, a repetat Inimă de Foc, urmându-l pe secund și ieșind din vizuină.

A ajuns destul de repede înapoi la Patru Stejari și pe teritoriul clanului său. Nu mai mâncase de dinainte de Adunare; îl durea stomacul de foame și începea să simtă o slăbiciune în labe, așa că s-a oprit să vâneze.

Ajuns la pârâu, a ascultat cu atenție și a auzit zgomotul făcut de un șobolan de câmp prin stuful de la marginea apei. Ridicând capul pentru a adulmeca și mai bine, a găsit animalul folosindu-și mai mult mirosul decât privirea. A sărit și ghearele i s-au înfipt în pradă. Înfulecând, simțea că prinde din nou putere. A pornit spre tabără în și mai mare grabă. Luna se ridicase deasupra copacilor până a ajuns el în râpă, iar secundul și-a adus aminte că avea termen până la apusul lunii să aleagă războinicii pentru atacul plănuit de Stea Albastră. Se simțea din nou optimist. Stea Înaltă fusese de acord să negocieze; cu siguranță, Stea Albastră avea să-și dea seama că era inutil războiul cu Clanul Vântului.

Ajunsese aproape de intrarea în luminiș, când s-a auzit strigat. S-a întors și a văzut că Vifor Alb cobora și el râpa, în fruntea patrulei de seară. Îl însoțeau Labă Luminoasă, Labă de Nor și Blană de Zăpadă.

— E liniște? l-a întrebat pe războinicul alb atunci când s-a apropiat de el.

— Liniște ca într-un cuib de nou-născuți, i-a răspuns el. Niciun semn de vreun câine. Poate că până la urmă l-au găsit Două-Picioare.

— Poate, a mieunat Inimă de Foc.

A hotărât brusc să-i spună lui Vifor Alb unde fusese. Voia ca măcar încă un războinic să împărtășească speranța că nu vor merge la război.

— De fapt, Vifor Alb, aș fi vrut să stăm un pic de vorbă. Ai o clipă?

— Sigur că da, dacă nu te deranjează că mănânc în timp ce te ascult.

Vifor Alb i-a trimis pe cei doi ucenici să-și aleagă pradă; tinerii au mers la mormanul cu vânat și s-au luat la harță în glumă pentru o coțofană. Blană de Zăpadă a pornit spre vizuina războinicilor cu un șobolan de câmp, iar Vifor Alb și-a ales o veveriță și a dus-o într-un colț liniștit, lângă tufa de urzici care începuse să crească la loc.

Inimă de Foc l-a urmat.

— Vifor Alb, azi dimineață m-a chemat Stea Albastră la ea…

I-a istorisit toată povestea, de la convingerea obsesivă a lui Stea Albastră că pisicile din Clanul Vântului le furau pradă și ordinul ei de a le ataca până la decizia lui de a solicita o întrevedere cu liderul Clanului Vântului.

— Poftim? l-a întrebat Vifor Alb uluit. Ai vorbit cu ei pe la spatele lui Stea Albastră?

Vocea i s-a stins, iar motanul a clătinat din cap.

Inimă de Foc a intrat imediat în defensivă.

— Ce altceva puteam să fac?

— Puteai să-mi ceri părerea, i-a răspuns Vifor Alb, cu blana zburlită de mânie. Sau puteai să ceri părerea celorlalți războinici cu experiență! Te puteam ajuta să găsești o soluție.

— Îmi pare rău, a răspuns el în timp ce inima îi bătea gata să-i sară din piept. N-am vrut să creez probleme și pentru altcineva. Am făcut cum am crezut mai bine.

Tocmai din cauza codului războinicilor acționase singur. Știuse că n-ar fi putut cere niciunei alte pisici să sfideze ordinele lui Stea Albastră.

Vifor Alb a căzut pe gânduri.

— Cred că trebuie să le spunem și celorlalți războinici, a mieunat el în cele din urmă. Trebuie să fie pregătiți să pornească la atac cu Stea Albastră, în caz că Labă Neagră nu ajunge aici la timp. Și chiar dacă Stea Albastră acceptă să se întâlnească cu Stea Înaltă, poate va dori să fie însoțită de o patrulă. Pun pariu pe o lună de patrule de răsărit că Stea Înaltă bănuiește că e ceva în neregulă. Nu putem fi siguri că nu va pregăti o ambuscadă.

Inimă de Foc a dat din cap respectuos.

— Ai dreptate, Vifor Alb. Am încredere în ei, dar e mai bine să fim pregătiți.

— Am să găsesc eu câțiva ucenici care să păzească tabăra, a mieunat Vifor Alb. Tu adună războinicii.

Inimă de Foc a alergat pe partea cealaltă a luminișului, spre vizuina războinicilor. Cei mai mulți dintre ei erau deja acolo, cuibăriți în așternuturi, adânciți în somn. Inimă de Foc a împuns-o pe Furtună de Nisip cu o labă, trezind-o. A clipit buimacă.

— Ce e?

— Trezește-i pe ceilalți, te rog. Eu și Vifor Alb trebuie să vă spunem ceva important.

Furtună de Nisip s-a ridicat cu greu în picioare.

— Cum adică ceva important? E miezul nopții!

Inimă de Foc a ieșit din vizuină fără să-i răspundă, pornind în căutarea celorlalți războinici. Pe Față Dungată a găsit-o în vizită la regine, în cuibul puilor, iar Blană de Șoarece tocmai intra în tabără, cu fălcile pline de vânat, după o patrulă de noapte. Secundul s-a întrebat dacă n-ar fi fost cazul s-o cheme și pe Blană Fumurie, însă a hotărât c-ar fi mai bine să-i explice situația între patru ochi.

Când s-a întors în bârlogul războinicilor, toate celelalte pisici se treziseră. O clipă mai târziu, a apărut și Vifor Alb, care s-a așezat lângă Inimă de Foc.

— Ce-i cu toată agitația asta? a întrebat Dungă Neagră ursuz, scuturându-și o bucată de mușchi din ureche. Ar face bine să fie important.

Inimă de Foc își simțea stomacul încleștat în ghearele emoțiilor, neștiind cum aveau să reacționeze tovarășii săi de clan când vor afla ce făcuse. Vifor Alb a dat ușor din cap, încurajându-l să vorbească.

Trăgând aer în piept, Inimă de Foc a început. Le-a explicat planul de atac al lui Stea Albastră și cum încercase să găsească o soluție pentru pace. Tovarășii de clan îl ascultau într-o tăcere mormântală, uluită. Motanul era cât se poate de conștient de faptul că ochii le erau ațintiți asupra lui, strălucitori în lumina lunii ce pătrundea prin găurile din acoperiș. Simțea mai ales privirea verzuie a lui Furtună de Nisip, care se așezase spre exteriorul adunării, însă nu avea curaj s-o privească direct. Spera din toată inima ca războinicii să înțeleagă că procedase astfel mânat de conștiință, încercând să evite o luptă și să salveze vieți.

— Așa că Stea Înaltă a acceptat să se întâlnească cu Stea Albastră la Patru Stejari, a încheiat el. Labă Neagră trebuie să apară în orice moment ca să-i spună despre întâlnire.

Era pregătit pentru o izbucnire din partea războinicilor, însă nimeni nu știa ce să spună. Se uitau unii la alții consternați.

În cele din urmă a mieunat Blană de Șoarece:

— Vifor Alb, tu ești de acord cu ceea ce a făcut Inimă de Foc?

Motanul portocaliu aștepta cu ochii ațintiți pe propriile labe. Avea nevoie cu disperare de susținerea lui Vifor Alb, pentru că ceilalți războinici îl respectau, dar știa că înțeleptul Vifor Alb nu era pe deplin de acord cu comportamentul său, oricât de bine intenționat fusese.

— Eu nu aș fi făcut ce a făcut el, a vorbit Vifor Alb cu autoritatea sa calmă. Dar cred că are

dreptate să nu dorească un atac asupra Clanului Vântului. Nu cred că ne-au furat ei prada. În pădure e un câine liber, l-am simțit eu însumi.

— Și eu l-am simțit, pe lângă Pietrele Șerpilor, a confirmat Blană de Șoarece.

— Și la Patru Stejari, a mieunat și Blană de Ferigă. Nu putem învinovăți Clanul Vântului pentru asta.

— Dar ne ceri să ținem secrete față de Stea Albastră! a izbucnit Furtună de Nisip, ridicându-se în picioare.

Inimă de Foc a fost nevoit în cele din urmă să îi înfrunte privirea verzuie și s-a înfiorat de uluire. Nu se așteptase ca ea să fie prima pisică ce îi critica decizia.

— Îmi pare rău, a mieunat el, nu m-am gândit la o altă variantă.

— Era de așteptat din partea unui pisoi de casă, a mârâit Dungă Neagră. Ai habar ce înseamnă codul războinicilor?

— Știu foarte bine ce înseamnă, s-a apărat Inimă de Foc. Tocmai datorită loialității mele față de clan nu am vrut să intrăm în această bătălie inutilă. Respect Clanul Stelelor la fel de mult ca oricare dintre voi. Nu cred că spiritele doresc să pornim la război în seara asta.

Dungă Neagră a dat din urechi disprețuitor, însă nu a mai spus nimic. Inimă de Foc s-a uitat în jur, întrebându-se dacă va reuși să câștige sprijinul războinicilor. Când Stea Albastră avea să-și piardă ultima viață și să se alăture Clanului Stelelor, era posibil ca el să preia conducerea clanului; iar dacă nu le inspira loialitate și respect, nu putea să fie un bun conducător.

— Important este că pisicile din Clanul Vântului nu ne-au greșit cu nimic, a continuat el disperat. Și avem destule pe cap cu reconstruirea taberei și cu organizarea multor patrule, fără să mai purtăm și un război periculos, inutil. Cum vom aduna destulă mâncare și cum ne vom pregăti pentru iarnă, dacă războinicii noștri vor fi răniți sau chiar uciși?

— Are dreptate, a intervenit Față Dungată, iar ceilalți s-au întors către ea. Puii noștri pot fi prinși în mijlocul luptei. Nu putem risca să pățească ceva, pentru o luptă fără niciun rost.

Blană de Zăpadă s-a declarat de acord, însă ceilalți războinici tot mai murmurau între ei. Inimă de Foc s-a gândit din nou la Furtună de Nisip și la tulburarea din privirea ei. Înțelegea cât de greu îi era, prinsă între loialitatea față de Stea Albastră și prietenia față de el. Își dorea mai mult ca orice să se lipească de trupul ei cald și să uite de tot, îngropându-și nasul în mireasma dulce a blănii pisicii. Dar trebuia să stea în fața războinicilor lui, așteptând verdictul: dacă aveau să-l sprijine sau nu.

— Și ce vrei să facem? a mieunat în cele din urmă Coadă Lungă.

— Am nevoie de un grup de războinici pregătiți să meargă cu Stea Albastră la Patru Stejari, a răspuns Inimă de Foc. Dacă nu ajunge Labă Neagră sau dacă Stea Albastră nu e de acord să negocieze, ne va duce la luptă. Și dacă se întâmplă asta…

Vocea i s-a stins. A înghițit în sec.

— Da, atunci ce facem? a întrebat Furtună de Nisip. Vrei să nu respectăm un ordin direct de la Stea Albastră? Să ne întoarcem și să fugim? Blană Pământie, spune-i și tu că asta-i o idee de minte de șoarece!

Urechile lui Blană Pământie s-au ciulit a surprindere. Inimă de Foc știa foarte bine că o parte din antipatia motanului față de el se explica prin faptul că Furtună de Nisip îl prefera acum pe el. S-a pregătit sufletește pentru alte critici, însă Blană Pământie a mieunat șovăitor:

— Nu știu ce să zic, Furtună de Nisip. Inimă de Foc are dreptate, nu e momentul să începem un război și, în plus, nimeni nu poate crede cu adevărat că pisicile din Clanul Vântului ne fură prada. Dacă Stea Albastră chiar crede asta… ei bine…

S-a oprit, frământând pământul cu labele din față, nedumerit.

— E de înțeles că Stea Albastră nu are încredere în Clanul Vântului, a intervenit Inimă de Foc, apărându-și din instinct conducătoarea. Nu mai are încredere în ei de când au împiedicat-o să ajungă la Pietrele Înalte. Iar până acum nu a mai fost niciun câine liber în

pădure. Însă nu există nicio dovadă că pisicile din Clanul Vântului ne-ar fi vânat iepurii, pe când dovezi că i-a vânat un câine există o mulțime.

— Deci ce propui să facem dacă se ajunge la o luptă, Inimă de Foc? l-a întrebat și Blană de Șoarece. Să ne întoarcem în tabără, după ce ne ordonă Stea Albastră să atacăm?

— Nu. Stea Înaltă părea dispus să se întâlnească cu Stea Albastră pentru a menține pacea, iar dacă avem noroc o să fie însoțit doar de vreo doi războinici. Nu se va ajunge la luptă.

— Ăsta e un *dacă* foarte mare, a mieunat Blană de Șoarece, dând din coadă cu scepticism. Dacă cei din Clanul Vântului presupun același lucru și pregătesc o ambuscadă? O să ajungem hrană pentru ciori.

Inimă de Foc a tresărit – pisica tocmai dăduse glas îndoielilor lui Vifor Alb cu privire la încrederea pe care i-o puteau acorda lui Stea Înaltă.

— Eu nu merg! a anunțat tare Coadă Lungă. Să ne facă harcea-parcea Clanul Vântului? Doar n-am minte de șoarece!

Blană Pământie, care ședea lângă el, a întors capul, privindu-l cu un dispreț ucigător.

— Nu, dar ești un laș.

— Nu-s laș! a protestat Coadă Lungă cu o voce ascuțită. Sunt loial Clanului Tunetului!

— Bine, Coadă Lungă, a intervenit Inimă de Foc. N-avem nevoie să vină toți războinicii. Poți rămâne să păzești tabăra. Iar asta e valabil și pentru ceilalți. Dacă nu vreți să luați parte la ce se va întâmpla, rămâneți aici.

A așteptat încordat să primească un răspuns din partea războinicilor, privindu-le atent fețele îngrijorate în lumina difuză din vizuină.

— Eu merg, a mieunat Vifor Alb în cele din urmă. Cred că putem avea încredere că Stea Înaltă nu va ataca, câtă vreme există o alternativă.

Inimă de Foc l-a privit recunoscător, iar ceilalți războinici au ezitat, vorbind între ei în șoaptă sau foindu-se stingheri pe așternuturile din mușchi.

— Și eu merg, a spus Blană de Ferigă, emoționat că se pronunța înaintea altor războinici mai experimentați.

— Și eu, a mieunat Blană Pământie, dând din coadă spre Inimă de Foc. Dar dacă ne atacă cei din Clanul Vântului, să știți că eu am să lupt. Nu mă las sfâșiat pentru nimeni!

I s-au alăturat și ceilalți războinici. Spre surprinderea lui Inimă de Foc, Dungă Neagră a vrut să meargă, în vreme ce Blană de Șoarece a refuzat.

— Îmi pare rău, Inimă de Foc, a mieunat ea. Cred că ai dreptate, dar nu asta e cel mai important. Codul războinicilor nu e ceva ce respecți doar când ai tu chef. Nu cred că aș putea să nu-mi ascult lidera dacă mi-ar ordona să atac.

— Ei bine, *eu* o să merg, a spus Față Dungată. Nu vreau să-mi văd puii sfâșiați într-o luptă pe care nu trebuie să o purtăm.

— Și eu merg, a mieunat Blană de Zăpadă, privind în jur la toți războinicii. Nu ne educăm puii să lupte în războaie nedrepte.

În cele din urmă, Inimă de Foc a trebuit să ajungă și la Furtună de Nisip, care până atunci nu spusese nimic. Nici nu-și putea imagina ce ar fi făcut dacă pisica ar fi refuzat să-l sprijine.

— Furtună de Nisip? a mieunat el șovăitor.

Ședea cu capul în jos, ocolind privirea secundului. A mormăit:

— Am să merg cu tine, Inimă de Foc. Știu că ai dreptate în legătură cu câinii… Dar tot nu suport gândul de a o minți pe Stea Albastră.

Inimă de Foc s-a dus lângă ea și a lins-o repede pe ureche, voind să-i mulțumească, însă ea și-a tras repede capul fără a se uita la el.

— Cum facem cu ucenicii? a întrebat Dungă Neagră. Vrei să vină cu noi? Labă de Frunză e prea tânără pentru așa ceva.

— Așa este, a mieunat grăbit Blană Pământie.

În ciuda tensiunii teribile, Inimă de Foc aproape că a tors amuzat, auzind cum Blană

Pământie își trădase slăbiciunea pentru frumușica ucenică a lui Dungă Neagră.

— Și eu aș prefera să nu o implic pe Labă Luminoasă, a mieunat Vifor Alb.

— Dar nu o să i se pară ciudat lui Stea Albastră dacă nu luăm niciun ucenic? a întrebat Blană de Ferigă.

— Asta e o întrebare bună, a dat Inimă de Foc din cap spre tânărul războinic. Bine, îi vom lua pe Labă Iute și Labă de Nor. Dar asta numai dacă Stea Albastră vrea să ia atât de mulți războinici cu ea. Și le explicăm ce se întâmplă abia după ce plecăm. Altfel o să afle toată tabăra.

Secundul și-a dat seama că avea de partea lui mai mulți războinici decât avea nevoie. Dacă Labă Neagră ajungea în tabără în timp util și Stea Albastră era de acord să discute cu Stea Înaltă, ar fi părut ciudat ca o întreagă patrulă de luptă să se ofere să meargă cu ea. În plus, nu voia să lase tabăra vulnerabilă în fața vreunui atac, mai ales acum.

— Ce-ar fi dacă Blană de Zăpadă și Blană de Ferigă ar rămâne aici, să păzească tabăra? Vă sunt recunoscător pentru sprijin, dar va fi nevoie de voi aici.

Blană de Ferigă și Blană de Zăpadă s-au privit și apoi au încuviințat din cap.

— Acum ceilalți ar face bine să se odihnească, a continuat el. Pornim la apusul lunii.

A privit cum războinicii se așezau în așternuturi, însă nu li s-a alăturat. Știa că n-ar fi reușit să doarmă și voia să-i povestească lui Blană Fumurie ce se întâmpla, înainte să afle de la altă pisică. Dacă nu ar fi crezut în sfatul primit de la Frunză Ruginie, poate că ar fi renunțat de mult la speranța că putea opri lupta. Se puteau întâmpla atâtea lucruri care să-i strice planul: Labă Neagră putea să nu aducă mesajul la timp, Stea Albastră putea refuza să discute cu Stea Înaltă, Clanul Vântului putea să-i ambuscheze la Patru Stejari.

Scuturându-se zdravăn, Inimă de Foc a ieșit în luminiș. S-a uitat în jur, căutând vreun semn al sosirii lui Labă Neagră, însă tabăra era scăldată în tăcere și în razele lunii. De la intrarea în tunelul de orz sălbatic îl fixau doi ochi strălucitori și, când s-a apropiat un pic, a distins silueta palidă a lui Labă de Cenușă, care era de gardă.

— Știi cine e Labă Neagră? l-a întrebat el, și când ucenicul a încuviințat din cap, a continuat: N-a fost pe aici în seara asta, nu?

Nedumerit, Labă de Cenușă a clătinat din cap.

— Dacă vine, lasă-l să intre și condu-l direct la Stea Albastră, bine?

— Bine, Inimă de Foc.

Era clar că ucenicul murea de curiozitate, dar nu i-a pus nicio întrebare.

Inimă de Foc l-a salutat din cap și a pornit spre Blană Fumurie. Îndreptându-se spre vizuina pisicii-vraci, a văzut-o stând la intrare, adâncită în conversația cu Blană de Șoarece.

Auzind că se apropie, cele două pisici s-au întors spre el.

— Inimă de Foc? a început Blană Fumurie, ridicându-se încet în picioare. Ce-mi tot spune Blană de Șoarece despre un plan? Eu de ce n-am fost invitată la întâlnire?

Ochii ei albaștri aruncau fulgere de mânie.

— A fost doar pentru războinici, i-a răspuns Inimă de Foc, cu toate că și lui i se părea o scuză slabă.

— A, înțeleg, i-a răspuns ea sec. Te-ai gândit că eu n-o să vreau să țin secrete față de Stea Albastră?

— Nu e așa! a protestat motanul. Chiar acum veneam să-ți spun. Blană de Șoarece, tu nu trebuia să te odihnești acum? a adăugat el aruncându-i pisicii o privire nemulțumită.

Blană de Șoarece i-a întors privirea, apoi s-a ridicat să plece și a dispărut în întuneric.

— Ei bine? l-a îndemnat Blană Fumurie.

— Am impresia că Blană de Șoarece ți-a explicat deja. Nici mie nu-mi convine situația asta, dar ce altă variantă avem? Chiar crezi că spiritele din Clanul Stelelor vor să izbucnească un război în pădure… mai ales unul nedrept?

— Clanul Stelelor nu mi-a arătat nimic despre vreo bătălie, a recunoscut Blană Fumurie.

Și nu vreau vărsare de sânge, dar oare asta e singura cale de a o evita?

— Dacă ai tu o idee mai bună, spune-mi.

Pisica a clătinat din cap. Lumina lunii strălucea pe blana ei fumurie, dându-i o înfățișare fantomatică, ca și cum s-ar fi aflat pe jumătate în lumea Clanului Stelelor.

— Orice decizie vei lua, Inimă de Foc, ai grijă de Stea Albastră. A fost un lider măreț… Și poate că va fi din nou.

Motanul își dorea din tot sufletul să creadă ce-i spunea pisica-vraci. Dar cu fiecare zi ce trecea, Stea Albastră era tot mai pierdută. Mentorul înțelept pe care îl respectase atât de mult când se alăturase Clanului Tunetului părea foarte departe.

— O să fac tot ce-mi stă în putință. Nu *vreau* să o păcălesc. Dar tocmai de asta am organizat întâlnirea cu Stea Înaltă. Vreau să-și dea seama că nu avem de ce să luptăm. Iar ea nu mă ascultă. Crezi că greșesc? a adăugat el încordat.

— Asta nu pot eu să judec, i-a răspuns Blană Fumurie privindu-l calmă în ochi. E decizia ta, Inimă de Foc. Nu o poate lua nicio pisică în locul tău.

CAPITOLUL 14

Când s-a întors în luminiș, tot nu apăruse Labă Neagră. Stomacul i s-a chircit de nerăbdare. Luna era sus pe cer. În scurtă vreme, Stea Albastră avea să-și conducă războinicii în lupta împotriva Clanului Vântului, fiind pierdută orice speranță de a face pace.

Unde era Labă Neagră? Poate că Mustăcioară nu reușise să-l găsească. Poate că nu putuse veni sau era pe drum, dar avea să ajungă prea târziu. Inimă de Foc ar fi vrut să iasă în pădure și să-l caute, dar știa că nu avea niciun rost. Apoi a văzut un licăr de mișcare la intrarea în tabără și a auzit mieunatul întrebător al lui Labă de Cenușă. Cealaltă pisică i-a răspuns și Inimă de Foc s-a cutremurat de ușurare, recunoscând vocea lui Labă Neagră. S-a repezit spre el, alergând de-a curmezișul luminișului.

— Bine, Labă de Cenușă, a mieunat el către ucenic. Mă ocup eu de Labă Neagră, tu rămâi de pază.

Și-a lipit botul de cel al pisicii suple care intrase prin tunel.

— Mă bucur să te văd, Labă Neagră. Cum îți mai merge?

Chiar în timp ce îi punea întrebarea, secundul a văzut că fostul ucenic arăta foarte bine. Blana neagră strălucea în lumina lunii și pe sub ea se conturau mușchii bine dezvoltați.

— Îmi merge bine, i-a răspuns el privind în jur cu ochii mari de ambră. E tare ciudat să mă aflu din nou aici, Inimă de Foc. Îmi pare rău că aveți probleme cu Clanul Vântului. Mi-a povestit Mustăcioară tot și jură că nu au furat ei prada.

— Mda, ia încearcă s-o convingi pe Stea Albastră de treaba asta, a mieunat el sumbru. Uite ce, îmi pare rău că te zoresc așa, știu că trebuie să fi alergat ca gândul ca să ajungi atât de repede, dar nu mai avem timp. Hai cu mine.

L-a condus spre bârlogul lui Stea Albastră. Conducătoarea Clanului Tunetului era cuibărită în așternutul ei, însă când s-a uitat mai bine, Inimă de Foc a văzut că sclipirea lunii se reflecta în ochii ei îngușți; era trează.

— Ce s-a întâmplat, Inimă de Foc? l-a întrebat ea pe un ton iritat. Încă nu e ora să plecăm. Și cine e acolo cu tine?

— Sunt Labă Neagră, Stea Albastră, a mieunat motanul singuratic, făcând un pas în față. Îți aduc un mesaj de la Clanul Vântului.

— Clanul Vântului! a izbucnit ea, sărind în picioare. Ce au să-mi spună hoții ăia?

Spre lauda lui, Labă Neagră nici nu a clipit, însă Inimă de Foc știa că motanul își amintea zilele în care fusese ucenic, când toate pisicile se temeau de mânia lui Stea Albastră.

— Stea Înaltă vrea să vă întâlniți, să vorbiți despre prada dispărută, i-a răspuns el.

— Asta vrea, zău?

Pentru o clipă, Stea Albastră și-a privit secundul, aruncând din ochi flăcări albastre. Inimă de Foc era sigur că lidera ghicise ce făcuse. A urmat o pauză amenințătoare.

— Stea Albastră, ar fi mai bine să discutați decât să ne luptăm, nu? s-a aventurat el.

— Nu-mi spune tu ce să fac! s-a răstit ea și vârful cozii i-a zvâcnit. Ieși afară. Eu și Labă Neagră trebuie să stăm de vorbă.

Inimă de Foc n-a avut ce să facă, a ieșit din vizuină. S-a plimbat neliniștit pe-afară, ascultând murmurul vocilor dinăuntru, însă fără să distingă ce spuneau.

După o vreme, din vizuina războinicilor a ieșit Vifor Alb, îndreptându-se spre el.

— A început să coboare luna, a mieunat războinicul alb. Stea Albastră va dori să pornească în curând. A venit Labă Neagră?

— Da, a venit. Dar nu știu dacă…

S-a întrerupt pentru că se auzeau mișcări dinăuntru. O clipă mai târziu, Stea Albastră a ieșit demnă din vizuină, urmată de Labă Neagră. A înaintat până lângă Inimă de Foc, lovind puternic din coadă.

— Convoacă o patrulă, i-a poruncit ea. Mergem la Patru Stejari.

— Asta înseamnă că ai să stai de vorbă cu Stea Înaltă? a întrebat-o secundul curajos.

Coada liderei a plesnit din nou aerul.

— O să stau de vorbă, a mieunat ea. Dar dacă nu ajungem la nicio înțelegere, vom lupta.

Era încă întuneric când Stea Albastră și-a condus războinicii în vâlceaua în care se aflau cei patru stejari. Inimă de Foc era primul de lângă ea, iar un foșnet abia auzit îi dădea de știre că în spatele lor veneau celelalte pisici. I-a stat inima în loc când a auzit strigătul unei cucuvele în depărtare. De-abia apucase să-i mulțumească în șoaptă lui Labă Neagră că adusese mesajul lui Stea Înaltă, că pisica neagră se și despărțise de grupul de războinici din Clanul Tunetului. Avea s-o ia pe un drum diferit spre ferma unde locuia, ocolind Patru Stejari.

Stea Albastră s-a oprit în vârful povârnișului. Urmată de ceilalți războinici, luna îi învăluia blana într-o strălucire aparte, atingându-i ușor urechile ciulite și reflectându-se în ochii ei larg deschiși. Inimă de Foc aproape că simțea în aer nerăbdarea.

Când a privit dincolo de graniță, pe teritoriul Clanului Vântului, la început a avut impresia că întreaga câmpie e pustie, până la orizont. Vântul bătea, iar în vâlcea foșneau frunzele. Apoi a zărit o mișcare undeva în față și și-a dat seama că era un șir de pisici, cu Stea Înaltă în mijloc. I s-a tăiat răsuflarea când a văzut că și Stea Înaltă își adusese războinicii.

— Ce-i asta? a șuierat Stea Albastră, întorcându-se și privindu-l fix în ochi. De ce sunt așa multe pisici din Clanul Vântului? Am crezut c-am venit aici ca să stau de vorbă.

Îl privea mânioasă la culme, un instinct aparte făcând-o să înțeleagă imediat.

— Asta pare mai curând o ambuscadă decât o întâlnire între lideri.

Când ea a făcut un semn din coadă, războinicii din Clanul Tunetului au început să înainteze în tăcere, formând o linie de apărare într-o parte și în cealaltă a liderei, față în față cu pisicile din Clanul Vântului. Inimă de Foc simțea tensiunea teribilă din aer. Și-a dat seama c-ar fi fost mult prea ușor să izbucnească o luptă, chiar dacă nu ataca Clanul Vântului cel dintâi. Oare Stea Înaltă avea să se țină de cuvânt, încercând mai curând să stea de vorbă cu Stea Albastră decât să lupte?

— Stea Înaltă? a mieunat Stea Albastră rece. Ce ai să-mi spui?

În așteptarea răspunsului liderului Clanului Vântului, Inimă de Foc își tot scotea și își băga înapoi ghearele. Nu știa dacă linia de apărare avea să reziste. Dacă o singură pisică făcea o mișcare, ar fi fost toate prinse în luptă. I-a văzut pe Blană Pământie și Față Dungată privindu-se încordați, ca și cum s-ar fi gândit la același lucru ca și el. Aflată lângă el, Furtună de Nisip îi fixa cu privirea pe cei din Clanul Vântului, cu urechile lipite de cap. Labă Iute își privea neliniștit lidera, dar stătea la locul lui. Labă de Nor, pe partea cealaltă a lui Inimă de Foc, se așezase în poziția de pândă, dând din coapse ca și cum s-ar fi pregătit să sară.

— Stai locului! a șuierat Inimă de Foc.

La distanță de câteva vulpi, Stea Înaltă se afla cu un pas sau doi în fața războinicilor lui. În lumina palidă a răsăritului ce se apropia, Inimă de Foc l-a văzut mai bine. Blana lui alb-neagră era zbârlită și coada o ținea drept în sus. În spatele lui i-a văzut pe Mustăcioară, pe Floarea Zorilor și pe tânărul ucenic Labă de Orz. „Nu vreau să mă lupt cu pisicile astea“, și-a spus secundul. A așteptat, iar inima i se zbătea în piept ca o pasăre în colivie.

— Să nu se miște nicio pisică, le-a ordonat Stea Înaltă războinicilor lui, iar mieunatul lui s-a auzit clar în tăcerea mormântală.

— Doar n-ai înnebunit?! a izbucnit Gheară de Nămol mergând până lângă liderul lui. Ea și-a adus o armată. Trebuie să atacăm!

— Nu.

Stea Înaltă a mai făcut un pas în față, dând din vârful cozii pentru a-l chema pe Șchiopul, secundul lui. Privind-o în ochi pe Stea Albastră, a plecat capul.

— Astăzi nu se va purta nicio bătălie aici. Am spus că vin ca să stau de vorbă, și asta am să fac.

Stea Albastră nu i-a răspuns. Era ghemuită la pământ, cu blana zbârlită și dinții dezveliți de un mârâit sfidător. Inimă de Foc se temea că pisica se răzgândise și se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă Stea Albastră s-ar fi aruncat deodată asupra liderului Clanului Vântului. S-a rugat înflăcărat la Clanul Stelelor ca ea să nu le ordone războinicilor să atace.

Între timp, Mustăcioară s-a îndreptat spre Gheară de Nămol și l-a împins sever, făcându-l să bată în retragere. Preț de o clipă, care i-a părut lui Inimă de Foc a dura luni întregi, cele două șiruri de pisici s-au aflat față în față, cu blana răscolită de vânt, cu ochii strălucind tensionați, gata să izbucnească în țipete și mușcături furioase.

— Stea Albastră, a vorbit din nou Stea Înaltă. Ai vrea să vii lângă mine, printre războinicii noștri? Adu-ți și secundul și haide să vedem dacă putem face pace.

— Pace? a scuipat Stea Albastră. Cum aș putea face pace cu niște pisici vagaboande și hoațe?

Strigăte de protest au răsunat din rândurile pisicilor din Clanul Vântului. Gheară de Nămol a țâșnit în față, dar Mustăcioară a sărit după el și l-a trântit, țintuindu-l la pământ. În timp ce se zvârcolea, Inimă de Foc a văzut că Dungă Neagră dădea nervos din coadă. Dacă Gheară de Nămol ataca, Dungă Neagră i-ar fi ieșit în întâmpinare, iar orice speranță de pace ar fi fost pierdută.

— Fă cum spune Stea Înaltă, a mieunat secundul disperat către Stea Albastră. De asta am venit. Clanul Vântului a avut de suferit de pe urma prăzii furate, exact ca noi.

Stea Albastră s-a întors spre el cu o privire înveninată de răutate.

— Se pare că nu avem de ales, a șuierat ea la el. Dar o să ne socotim noi pentru asta, Inimă de Foc, stai fără grijă!

Cu picioarele rigide și blana zbârlită, a făcut câțiva pași, ajungând față în față cu Stea Înaltă, chiar la granița Clanului Vântului. Inimă de Foc a urmat-o, șoptind spre Furtună de Nisip:

— Fii cu ochii pe Dungă Neagră.

Stea Înaltă o privea calm pe Stea Albastră în timp ce se apropia de el. Secundul știa că liderul nu o iertase niciodată pentru că îl adăpostise pe dușmanul lui, Coadă Ruptă, dar avea înțelepciunea de a nu lăsa resentimentele să îl influențeze acum.

— Stea Albastră, îți jur pe Clanul Stelelor că pisicile din Clanul Vântului nu au vânat pe teritoriul vostru.

— Clanul Stelelor! a pufnit disprețuitoare pisica. Ce valoare are un jurământ pe Clanul Stelelor?

Motanul cu blana alb cu negru părea uluit, uitându-se repede spre Inimă de Foc, ca și cum i-ar fi cerut o explicație.

— Atunci am să jur pe orice îți este ție sfânt, a continuat el. Pe puii noștri, pe speranțele pentru clanurile noastre, pe onoarea noastră de lideri. Clanul Vântului nu a făcut lucrurile de care îl acuzi.

Pentru prima oară, cuvintele lui păreau să o impresioneze pe Stea Albastră. Inimă de Foc a văzut că blana începe să i se așeze la loc.

— Cum aș putea să te cred? a mieunat ea cu vocea răgușită.

— Și noi am pierdut destulă pradă, i-a răspuns Stea Înaltă. Poate că sunt câini, poate că sunt pisici vagaboande. Dar cu siguranță nu sunt pisici din Clanul Vântului.

— Așa zici tu, a mieunat Stea Albastră.

Părea să aibă îndoieli. Secundul a avut impresia că Stea Înaltă începea să o convingă, dar că lidera lui nu știa cum să dea înapoi fără a-și pierde demnitatea.

— Stea Albastră, a mieunat el grăbit. Un lider măreț nu-și duce războinicii în bătălii dacă nu este nevoie. Dacă există și cea mai mică îndoială că…

— Crezi că știi mai multe decât mine despre cum se conduce un clan? l-a întrerupt ea.

Blana i se zbârlise din nou, însă de data aceasta mânia ei era îndreptată asupra lui Inimă de Foc. Motanul a întrezărit pentru o clipă formidabila conducătoare a Clanului Tunetului care fusese pe vremuri și de-abia a reușit să rămână pe loc.

— Pisicile astea tinere au impresia că știu totul, a mieunat Stea Înaltă.

În vocea lui se simțea o doză de amuzament binevoitor, iar Inimă de Foc i-a aruncat rapid o privire recunoscătoare, în semn de mulțumire pentru atitudinea înțelegătoare față de temerile lui Stea Albastră.

— Dar uneori e bine să-i și ascultăm, a continuat el. Nu e nevoie să purtăm lupta aceasta.

Stea Albastră a dat iritată din urechi.

— Prea bine, a mieunat ea reticentă. Te voi crede pe cuvânt… deocamdată. Dar dacă patrulele mele simt miros de Clanul Vântului fie și cu o lungime de coadă peste granița noastră…

S-a întors brusc și a strigat către pisicile din Clanul Tunetului.

— Înapoi în tabără, le-a poruncit ea, pornind în fața lor.

Când Inimă de Foc se pregătea să pornească după ea, Stea Înaltă a plecat capul în fața lui.

— Îți mulțumesc, Inimă de Foc. Ai făcut un lucru bun și clanul meu îți cinstește curajul de a evita această bătălie…Dar în clipa aceasta nu te invidiez deloc.

Inimă de Foc a ridicat din umeri și a pornit după celelalte pisici din Clanul Tunetului. Chiar înainte de a sări în vâlceaua de la Patru Stejari, s-a uitat peste umăr și a văzut că pisicile din Clanul Vântului alergau peste câmpia întinsă, spre tabăra lor.

Iarba strălucea palid în lumina blândă a răsăritului, nepătată de sânge de pisică.

— Mulțumesc, Frunză Ruginie, a murmurat motanul pornind spre casă.

Stea Albastră și-a condus războinicii spre tabără într-o tăcere tensionată. La intrarea în luminiș, Inimă de Foc a luat-o înainte, grăbindu-se să stea de vorbă cu Blană de Șoarece, care ședea în fața vizuinii războinicilor.

— Vreo problemă?

Blană de Șoarece a clătinat din cap.

— Absolut niciuna. Blană de Zăpadă a plecat în patrula de dimineață cu Blană de Ferigă și doi ucenici.

Măsurându-l cu privirea, a adăugat:

— Nu pare să-ți lipsească vreun smoc de blană. Presupun că discuțiile de pace au avut succes.

— Așa e. Mulțumesc că te-ai ocupat de lucrurile de aici, Blană de Șoarece.

Pisica a plecat capul.

— Merg să mă culc, a mieunat ea. O să trebuiască să trimiți niște pisici la vânătoare. Nu mai e mâncare aproape deloc.

— O să conduc chiar eu o patrulă de vânătoare, a promis Inimă de Foc.

— Ba nu o s-o conduci.

Stea Albastră se îndrepta spre el, cu ochii asemenea unor sloiuri de gheață.

— Vreau să vorbesc cu tine, Inimă de Foc, în vizuina mea. Acum.

A pornit de-a curmezișul luminișului fără a se uita în urmă ca să vadă dacă motanul o urmează.

Blana secundului s-a înfiorat de groază. Se aștepta la învinuiri din partea liderei, dar tot nu era ușor, acum că discuția lor era atât de aproape.

— Mă ocup eu de patrula de vânătoare, a mieunat Vifor Alb, privindu-l înțelegător; tocmai se apropia, împreună cu Furtună de Nisip și Blană Pământie.

Inimă de Foc i-a mulțumit înclinând capul și a pornit spre vizuina lui Stea Albastră. Ajunsă acolo, lidera ședea pe așternutul ei, cu labele sub piept. Vârful cozii zvâcnea nervos.

— Inimă de Foc.

Avea o voce calmă. Motanul s-ar fi temut mai puțin dacă ar fi urlat la el.

— Stea Înaltă nu ar fi putut alege un moment mai convenabil pentru a vorbi cu mine despre furtul de pradă nici dacă l-ar fi sfătuit Clanul Stelelor. Asta a fost intervenția ta, nu? Tu ești singura pisică ce știa că aveam de gând să atac Clanul Vântului. Doar tu poți fi cel care ne-a trădat.

Vorbea ca pe vremuri, mintea îi părea mai limpede decât fusese în ultima vreme. Părea că instinctul ce-i ascuțise simțurile în timpul călătoriei spre câmpie prinsese rădăcini. Se comporta ca nobila lideră pe care el o respectase atât de mult, accentuând și mai mult durerea motanului la gândul că pierduse o asemenea conducătoare. Încă era convins că nu își trădase clanul, însă anulase avantajul surprizei, pentru că Stea Înaltă avusese înțelepciunea de a înțelege că bătălia era foarte aproape. Oare Stea Albastră avea să-l trimită în exil? Inimă de Foc s-a cutremurat la gândul că ar fi fost silit să trăiască asemenea unei pisici vagaboande, furând pradă, fără un clan al lui.

A venit în fața lui Stea Albastră și a lăsat capul în jos.

— Am crezut că fac ceea ce trebuie, a mieunat el încet. Niciunul dintre clanuri nu trebuia să lupte în acest război.

— Am avut încredere în tine, Inimă de Foc, i-a reproșat ea cu vocea răgușită. În tine, dintre toți războinicii mei.

Inimă de Foc s-a străduit să îi susțină neclintit privirea.

— Am făcut-o pentru binele clanului, Stea Albastră. Și nu i-am spus nimic despre atac. Doar l-am rugat să încerce să facă pace. M-am gândit…

— Liniște! a șuierat Stea Albastră, lovind din coadă. Asta nu-i o scuză. Și de ce să-mi pese mie dacă ar fi măcelărit tot clanul? De ce să-mi pese ce se întâmplă cu niște trădători?

În ochii ei lua naștere din nou acea strălucire sălbatică, iar motanul și-a dat seama că momentul de luciditate trecuse.

— Măcar dacă mi-aș fi păstrat puii! a șoptit ea. Labă de Ceață și Blană de Piatră sunt pisici nobile. Mult mai nobile decât adunătura asta de lepădături din Clanul Tunetului. Copiii mei nu m-ar fi trădat niciodată.

— Stea Albastră… a încercat el s-o întrerupă, însă l-a ignorat.

— Am renunțat la ei ca să ajung secund și acum Clanul Stelelor mă pedepsește. Ah, Inimă de Foc, ce iscusite sunt spiritele din Clanul Stelelor! Au găsit modul cel mai crud de a mă distruge. M-au făcut lider și apoi au lăsat ca pisicile mele să mă trădeze. Ce mai înseamnă acum să fii lider al Clanului Tunetului? Nimic! Totul e gol, totul e…

Labele ei frământau frenetic așternutul. Avea ochii sticloși, privind în gol, iar botul îi rămăsese deschis ca într-un țipăt mut.

Inimă de Foc s-a cutremurat de spaimă.

— Mă duc s-o aduc pe Blană Fumurie, a mieunat el.

— Stai… pe… loc.

Rostise fiecare cuvânt clocotind de mânie.

— Trebuie să te pedepsesc, Inimă de Foc. Zi-mi o pedeapsă bună pentru un trădător.

Aproape dărâmat de teamă și șoc, motanul s-a străduit să îngaime:

— Nu știu, Stea Albastră.

— Lasă că știu eu.

Vocea ei nu mai era aceeași. I se transformase acum într-un tors puternic, cu o notă stranie de amuzament. L-a privit în ochi.

— Știu care e cea mai bună pedeapsă. Nu am să fac nimic. Vei rămâne secund și vei deveni lider după mine. Ah, asta trebuie să fie pe placul Clanului Stelelor – un trădător la conducerea unui clan de trădători! Să te bucuri de el, Inimă de Foc. Acum piei din fața mea!

A scuipat spre el ultimele cuvinte. Inimă de Foc s-a îndepărtat cu spatele, ieșind în luminiș. Se simțea ca și cum luase, totuși, parte la o luptă. Disperarea lui Stea Albastră îl rănise asemenea unor gheare ascuțite. Dar nu putea să nu se simtă și el dezamăgit de ea, pentru că nici măcar nu încercase să-i înțeleagă raționamentul. Îi trântise eticheta de trădător fără să se gândească măcar ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi luptat cu Clanul Vântului.

Cu capul plecat, Inimă de Foc a străbătut luminișul, fără să-și dea seama că s-a apropiat de el o pisică până în clipa în care a auzit vocea lui Furtună de Nisip.

— Ce s-a întâmplat, Inimă de Foc? Te-a izgonit?

Secundul a ridicat privirea. În ochii verzi ai lui Furtună de Nisip se citea îngrijorarea, însă nu se apropiase suficient cât să-l consoleze cu atingerea ei.

— Nu, i-a răspuns el. Nu a făcut nimic.

— Atunci e bine, i-a răspuns ea, străduindu-se să pară optimistă. Dar de ce ai figura asta?

— Stea Albastră e… bolnavă.

Nu știa cum ar fi putut descrie ceea ce tocmai văzuse în vizuina lui Stea Albastră.

— Mă duc să o trimit pe Blană Fumurie la ea. Pe urmă poate mâncăm împreună.

— Nu, am… am promis că merg la vânătoare cu Labă de Nor și cu Față Dungată, i-a spus ea fără a-l privi în ochi, frământând pământul. Nu-ți face griji pentru Stea Albastră, Inimă de Foc. O să fie bine.

— Nu știu… Am crezut că o pot face să înțeleagă, dar crede că am trădat-o.

Furtună de Nisip n-a zis nimic. Motanul a văzut că i-a aruncat o privire rapidă și apoi s-a uitat în altă parte. În ochii ei se citea dorul, dar era amestecat cu neliniște, iar el și-a amintit cât protestase ea, nevoind să o mintă pe Stea Albastră.

„Oare și Furtună de Nisip crede că sunt un trădător?“ s-a întrebat el, copleșit de disperare.

După ce a trimis-o pe Blană Fumurie la Stea Albastră, s-a îndreptat spre vizuina războinicilor. Simțea că picioarele nu aveau să-l mai țină multă vreme și nu se putea gândi decât la senzația minunată de a se cufunda în somn. I s-a strâns inima când l-a văzut pe Coadă Lungă traversând luminișul spre el.

— Vreau să stau de vorbă cu tine, Inimă de Foc, a mârâit el.

Secundul s-a așezat.

— Ce este?

— Ai ordonat ca ucenicul meu să meargă cu tine în dimineața asta.

— Da, și ți-am explicat și de ce.

— Nu i-a venit ușor, dar și-a făcut datoria, a mieunat Coadă Lungă cu asprime.

Era adevărat, și-a spus Inimă de Foc. Admirase curajul dovedit de ucenic în acea situație dificilă, dar nu era sigur de ce se ambala atât de tare Coadă Lungă.

— Cred că e timpul să fie numit războinic, a continuat Coadă Lungă. De fapt, Inimă de Foc, ar fi trebuit făcut războinic de mult timp.

— Da, știu, a răspuns Inimă de Foc. Ai dreptate, Coadă Lungă. Ar trebui să fie deja războinic.

Coadă Lungă părea nedumerit de faptul că el se declarase de acord atât de rapid.

— Și ce-ai de gând să faci în legătură cu asta? a izbucnit el.

— Deocamdată nimic. Nu-ți da urechile pe spate la mine, Coadă Lungă. Gândește-te puțin. Stea Albastră e tulburată în momentul ăsta. Nu i-a convenit ce s-a întâmplat în dimineața asta și nici n-o să vrea să se gândească la numirea unor războinici. Nu, așteaptă!

Coadă Lungă deschisese gura să spună ceva, însă Inimă de Foc i-a făcut semn din coadă să tacă.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Mai devreme sau mai târziu, Stea Albastră

trebuie să-și dea seama că ceea ce s-a întâmplat a fost spre binele tuturor. Apoi am să-i vorbesc despre numirea lui Labă Iute ca războinic, promit.

Coadă Lungă a pufnit. Era clar că nu era mulțumit, dar nu mai găsea niciun motiv să protesteze.

— Bine, a mieunat războinicul tărcat. Dar ai face bine să vorbești curând.

S-a îndepărtat, lăsându-l pe Inimă de Foc să se îndrepte spre cuibul său. Și-a făcut culcuș în mușchiul moale, închizând ochii strâns, însă tot se gândea cu îngrijorare la cei patru ucenici mai mari. Labă de Nor, Labă Luminoasă și Labă Ascuțită meritau, la fel ca Labă Iute, să devină războinici. Iar clanul avea nevoie disperată ca ei să preia îndatoririle complete ale unor războinici. Însă în dispoziția pe care o avea acum, convinsă că era înconjurată de trădători, Stea Albastră nu ar fi acceptat în niciun caz să le acorde statutul de războinici.

Visele lui Inimă de Foc au fost sumbre și confuze, iar el s-a trezit simțindu-se împuns de o pisică. O voce îi mieuna:

— Trezește-te, Inimă de Foc!

Clipind des, a reușit să-și concentreze privirea pe figura lui Blană Fumurie. Blana ei gri era răvășită și avea ochii măriți de neliniște. Inimă de Foc s-a trezit imediat.

— Ce s-a întâmplat?

— Stea Albastră… i-a răspuns pisica. N-o găsesc nicăieri!

CAPITOLUL 15

Inimă de Foc a sărit imediat în picioare.

— Spune-mi ce s-a întâmplat!

— Când am fost la ea, azi-dimineață, i-am dus niște semințe de mac, să se calmeze un pic. Dar când m-am întors la vizuina ei, n-am mai găsit-o și nici nu mâncase semințele. Am căutat-o în bârlogul bătrânilor și în vizuina puilor, dar nu era nici acolo. Inimă de Foc, nu e nicăieri în tabără.

— A văzut-o cineva plecând?

— Încă n-am întrebat, am venit mai întâi să-ți spun ție.

— Atunci o să pun ucenicii să caute și să afle dacă…

— Stea Albastră nu e un pui, să știi.

I-a întrerupt Vifor Alb, care intrase în vizuina războinicilor la timp ca să audă vestea adusă de Blană Fumurie.

— Poate a plecat în patrulă. Nu ai de unde să știi, poate e împreună cu alte pisici.

A vorbit calm, căscând și cuibărindu-se în așternutul său.

Inimă de Foc a dat din cap neîncrezător. Ce spusese Vifor Alb era corect, dar ar fi vrut să fie sigur. Având în vedere starea în care se aflase Stea Albastră în dimineața aceea, putea fi oriunde în pădure. Putea chiar să se fi dus spre Clanul Râului, în căutarea puilor ei.

— Probabil n-avem de ce să ne îngrijorăm, a încurajat-o el pe Blană Fumurie, sperând că suna mai sigur pe el decât se simțea. Dar hai să o căutăm oricum, să aflăm dacă a văzut-o vreo pisică.

Ieșind din vizuină, i-a văzut pe Labă de Frunză și Labă de Cenușă spălându-se lângă rămășițele înnegrite ale bușteanului de lângă vizuina ucenicilor. Le-a explicat grăbit că avea un mesaj pentru Stea Albastră, dar nu era sigur unde era. Cei doi ucenici s-au oferit să o caute și au pornit imediat.

— Tu mergi și află dacă a văzut-o cineva, i-a sugerat el lui Blană Fumurie, care îl urmase. Eu am să urc râpa și o să încerc s-o găsesc după miros. Poate îi dau de urmă.

Adevărul era că nu avea mari speranțe. Cât dormise el, cerul fusese acoperit de nori și începuse o burniță ușoară. Nu era o vreme bună pentru adulmecat urma cuiva. Înainte de a pleca, i-a văzut pe Furtună de Nisip, Labă de Nor și Față Dungată, care se întorceau în tabără. Cu toții aduceau pradă, lăsând-o apoi în mormanul de vânat.

Inimă de Foc a dat fuga la ei, iar Blană Fumurie l-a urmat șchiopătând.

— Furtună de Nisip, a mieunat el, ai văzut-o pe Stea Albastră?

Pisica s-a lins pe bot, curățându-se de urmele de pradă.

— Nu. De ce?

— A dispărut, a mieunat Blană Fumurie.

Ochii lui Furtună de Nisip s-au mărit.

— Și vă mirați? După ce s-a întâmplat azi-dimineață? Probabil simte că pierde controlul asupra propriului clan.

Era atâta adevăr în cuvintele ei, încât Inimă de Foc nu a știut ce să-i răspundă.

— Noi mai ieșim o dată, a mieunat Labă de Nor. O să ne uităm după ea.

— Bine, mulțumesc, a clipit recunoscător secundul către ucenicul lui.

Tânărul motan alb a pornit iarăși în fugă, urmat mai încet de cei doi războinici. Față Dungată s-a oprit ca să miaune: — Sunt sigură că nu a pățit nimic, Inimă de Foc.

Furtună de Nisip nici nu s-a uitat în urmă.

Secundul se simțea copleșit de probleme, însă apoi a simțit răsuflarea călduță a lui Blană Fumurie aproape de ureche: — Nu-ți face griji, Inimă de Foc, i-a șoptit ea. Furtună de Nisip îți e prietenă în continuare. Trebuie doar să accepți că ea nu este de acord cu tine în toate privințele.

— Nici tu nu ești de acord, a oftat el.

Blană Fumurie a tors afectuoasă.

— Și eu îți sunt prietenă în continuare. Știu că ai făcut cum ai crezut că e mai bine. Acum hai să vedem cum o putem găsi pe Stea Albastră.

La apusul soarelui, Stea Albastră tot nu se întorsese. Inimă de Foc reușise să-i ia urma până în vârful râpei, dar de acolo, cu ploaia care cădea tot mai violent, mirosul se pierdea în izul ramurilor carbonizate și umezeala frunzelor căzute.

Prea tulburat ca să adoarmă, Inimă de Foc s-a așezat de pază. Trecuse deja noaptea, luna apunea atunci când a văzut o mișcare la intrarea în tabără. Ultimele raze ale lunii străluceau pe blana ei cenușiu-argintie, în timp ce Stea Albastră intra în tabără șchiopătând. Blana îi era udă leoarcă, lipită de corp, și ținea capul plecat. Arăta bătrână, epuizată, învinsă.

Motanul s-a grăbit să o întâmpine.

— Stea Albastră, unde-ai fost?

Lidera a ridicat privirea spre el. Inimă de Foc s-a simțit străbătut de un fior. Ochii ei, sclipind slab în lumina difuză, erau limpezi și luminoși, în ciuda oboselii.

— Parcă ești o regină care-și ceartă puiul, i-a răspuns ea cu vocea răgușită și cu o urmă de amuzament.

I-a făcut semn din cap către vizuina ei:

— Vino cu mine.

Inimă de Foc s-a supus, oprindu-se doar cât să înșface un șobolan de câmp din mormanul de vânat. Oriunde fusese, era clar că Stea Albastră trebuia să mănânce. Când a ajuns în vizuina ei, lidera ședea pe așternutul din mușchi, spălându-se cu mișcări lungi și atente. Inimă de Foc și-ar fi dorit să se așeze lângă ea și să împărtășească ritualul spălării, însă nu îndrăznea. Așa că a lăsat șobolanul de câmp în fața ei și a plecat respectuos capul.

— Ce s-a întâmplat, Stea Albastră?

Pisica a întins botul să adulmece șobolanul, s-a întors pe jumătate cu spatele și apoi s-a răzgândit. A început să-l înfulece ca și cum și-ar fi dat seama brusc cât îi era de foame. Nu i-a răspuns până nu a terminat de mâncat.

— Am mers să vorbesc cu Clanul Stelelor, l-a anunțat ea, spălându-se pe mustăți.

Inimă de Foc a rămas cu botul căscat.

— Ai fost la Pietrele Înalte? Singură?

— Evident. Pe cine puteam să iau cu mine, din haita asta de trădători?

Inimă de Foc a înghițit în sec. A mieunat blând:

— Pisicile din clan îți sunt loiale, Stea Albastră. Cu toții îți suntem loiali.

Stea Albastră a clătinat din cap cu încăpățânare.

— Am fost la Pietrele Înalte și am vorbit cu Clanul Stelelor.

— Dar de ce? a întrebat Inimă de Foc, care nu mai înțelegea nimic. Credeam că nu mai vrei să împărtășești ritualul cu Clanul Stelelor.

Bătrâna pisică s-a ridicat cu greu.

— Chiar nu mai vreau. M-am dus să-i înfrunt. Am vrut să-i întreb cum justifică ceea ce mi-au făcut, după ce i-am slujit o viață întreagă și le-am respectat poruncile. Le-am cerut o explicație pentru ceea ce se întâmplă în pădure.

Inimă de Foc o privea uluit, nu-i venea să creadă că lidera îndrăznise să înfrunte spiritele străbunilor războinici.

— Am stat lângă Piatra Lunii și Clanul Stelelor mi s-a arătat, a continuat Stea Albastră. Nu s-au justificat… Nici n-aveau cum. *Nu există* justificare pentru ceea ce mi-au făcut. Însă mi-au spus ceva…

Inimă de Foc s-a aplecat spre ea atent.

— Ce?

— Mi-au spus că în pădure există ceva malefic. Au vorbit despre o „haită“. Mi-au spus că aceasta va aduce mai multă moarte și distrugere decât a existat vreodată în pădurea noastră.

— La ce s-au referit? a șoptit Inimă de Foc.

Nu avuseseră parte de suficientă moarte și distrugere, nu fuseseră deja loviți de foc și de potop?

Stea Albastră a lăsat capul în jos.

— Nu știu.

— Dar trebuie să aflăm! a exclamat Inimă de Foc, făcând calcule febrile. Poate că se referă la câine, dar un câine nu poate face asemenea pagube. Și cum adică o „haită“? Poate… Da, poate se refereau la Clanul Umbrelor. Știi că Stea de Tigru a jurat că se va răzbuna. Poate că plănuiește un atac. Sau poate Stea de Leopard, a adăugat el, agățându-se de speranța că Stea de Tigru nu mai intenționa să facă rău fostului său clan.

Stea Albastră a ridicat din umeri.

— Poate.

Secundul a mijit ochii. Nu reușea să înțeleagă de ce lidera nu voia să afle semnificația celor spuse de Clanul Stelelor, de ce nu pregătea un plan pentru a stopa posibilele atacuri.

— Trebuie să facem ceva, a insistat el. Putem să instituim o patrulă de pază la granițe, putem să sporim patrulele.

Nu prea știa cum avea să facă toate astea, cu atât de puțini războinici.

— Trebuie să ne asigurăm că e mereu cineva de pază în tabără, când…

Vocea i s-a stins când și-a dat seama că Stea Albastră nu asculta. Stătea chircită, cu ochii fixați pe propriile labe.

— Stea Albastră?

Lidera a ridicat privirea spre el, cu ochii scăldați într-o disperare fără margini.

— Ce rost are? Clanul Stelelor ne-a anunțat că va sosi moartea. Prin pădure umblă o forță întunecată, pe care nici măcar Clanul Stelelor nu o poate opri. Sau *nu vrea* să o oprească. Nu avem ce să facem.

Inimă de Foc s-a cutremurat. Oare avea dreptate, spiritele din Clanul Stelelor nu puteau împiedica prăpădul ce se apropia? Pentru o clipă, aproape că s-a simțit la fel de deznădăjduit ca ea.

Apoi a ridicat capul. Parcă se agăța cu ghearele de mal, luptându-se să iasă dintr-o apă întunecată.

— Nu, a mârâit el. Nu vreau să cred asta. Întotdeauna se poate face ceva, câtă vreme există curaj și loialitate.

— Curaj? Loialitate? În Clanul Tunetului?

— Da, Stea Albastră, i-a răspuns el cu toată convingerea de care era capabil. În afară de Stea de Tigru, nicio pisică nu te-a trădat vreodată.

Stea Albastră l-a privit în ochi, iar o clipă mai târziu s-a uitat în altă parte. A dat obosită din coadă.

— Fă ce vrei, Inimă de Foc. N-o să conteze. Nimic nu contează. Acum lasă-mă.

Secundul a murmurat un rămas-bun. Pe drumul spre ieșire, a remarcat semințele de mac lăsate de Blană Fumurie – erau tot pe frunză, așezate frumos.

— Mănâncă semințele de mac, Stea Albastră. Ai nevoie de odihnă. Mâine totul va fi mai

bine.

A apucat frunza între dinți și a adus-o lângă ea. Stea Albastră a adulmecat-o disprețuitor, dar când motanul și-a întors privirea înainte de a ieși, a văzut că se aplecase și lingea semințele.

Ajuns în luminiș, s-a scuturat zdravăn, încercând să scape de senzația înfiorătoare pe care o avea de când aflase mesajul Clanului Stelelor. Labele l-au purtat pe negândite spre vizuina lui Blană Fumurie. Trebuia să-i spună pisicii-vraci că s-a întors Stea Albastră și voia să discute cu ea despre lucrurile aflate de la conducătoare.

Abia atunci și-a amintit: cu mai mult de o lună înainte, Blană Fumurie îi povestise despre un vis în care auzise cuvintele „haită, haită“ și „să ucidem, să ucidem“.

CAPITOLUL 16

Blană Fumurie nu avea ce să-i spună mai mult de atât și nici nu bănuia ce ar fi putut fi lucrul malefic din pădure.

— Clanul Stelelor nu ar fi repetat avertizarea dacă n-ar fi fost ceva important, a mieunat ea, privindu-l tulburată. Tot ce putem face este să fim pregătiți.

— Măcar s-a întors Stea Albastră și e în siguranță, a încercat Inimă de Foc s-o încurajeze, însă fără prea mare succes.

Ambele pisici erau conștiente de amenințarea tăcută, nedefinită ce plutea asupra clanului lor iubit.

În zilele ce au urmat, secundul s-a străduit să instituie un sistem de patrule care să avertizeze Clanul Tunetului dacă pisicile din Clanul Vântului sau al Râului hotărau să-i atace. De-abia dacă aveau suficienți războinici pentru patrulele obișnuite, iar Inimă de Foc simțea că îi cade blana de îngrijorare pe măsură ce se instala anotimpul rece. Ploaia fusese înlocuită de un vânt aspru, uscat, iar în fiecare dimineață pământul era acoperit de brumă, în timp ce frunzele căzuseră aproape toate din copaci. Scurta perioadă de convalescență a pădurii luase sfârșit, iar prada era din nou tot mai rară.

Într-o dimineață, la aproximativ o lună de la confruntarea cu Clanul Vântului, Inimă de Foc era gata să conducă patrula de la răsărit, împreună cu Blană de Ferigă și Labă de Nor, când Stea Albastră și-a făcut apariția dinspre vizuina ei.

— În dimineața aceasta am să conduc eu patrula, a mieunat ea și a mers să aștepte la intrarea în tabără.

— Stea Albastră să conducă o patrulă? a mormăit Labă de Nor. Tare aș vrea să o văd și pe-asta. Când or zbura bursucii.

Inimă de Foc i-a tras o labă după ceafă, dar era la fel de surprins ca și ucenicul său de faptul că Stea Albastră voia să-și asume din nou responsabilități în viața de zi cu zi a clanului.

— Fii respectuos! E lidera ta și a fost bolnavă.

Labă de Nor a bombănit. Inimă de Foc era gata să i se alăture conducătoarei, când i-a venit o idee.

— Ia ascultă, Labă de Nor. Vrei să fii războinic, nu?

Motanul tânăr a încuviințat entuziasmat.

— Ei bine, asta-i ocazia ta de a o impresiona pe Stea Albastră. Și va mai lua un ucenic, mergi și caută-l pe Labă Iute.

Motanului alb i s-a luminat privirea de încântare, a pornit în grabă spre vizuina ucenicilor.

Inimă de Foc l-a privit cum se îndepărta și apoi s-a întors spre Blană de Ferigă.

— Poți să-l chemi pe Coadă Lungă?

Știa că războinicul tărcat va fi încântat de ocazia de a demonstra priceperea ucenicului său.

— Trebuie să participe la o patrulă de vânătoare – nu te deranjează să faci schimb cu el, nu?

— Nu, Inimă de Foc, e în regulă.

A pornit spre vizuina războinicilor, din care un moment mai târziu a apărut Coadă Lungă. Cei doi ucenici li s-au alăturat mentorilor și toți patru s-au îndreptat spre locul unde îi aștepta Stea Albastră.

Coada conducătoarei a zvâcnit.

— Ești sigur că ai nimerit pisicile potrivite, Inimă de Foc? l-a întrebat ironică.

Fără să aștepte vreun răspuns, a pornit prima, ieșind din tabără și urcând râpa.

În timp ce mergea după pisica gri-albăstruie spre granița cu Clanul Râului, Inimă de Foc aproape că-și putea imagina că ultimele câteva anotimpuri nu existaseră, că încă era un războinic tânăr ce pornea în patrulă fără niciuna dintre responsabilitățile care-l frământau acum. Însă pădurea înnegrită de flăcări îi amintea în permanență că timpul nu poate fi dat înapoi.

Bruma începea să se topească, în timp ce soarele se ridica deasupra râului, însă frunzele încă pocneau sub labele pisicilor ce înaintau prin penumbră.

În timp ce mergeau, Inimă de Foc le punea întrebări celor doi ucenici, despre ceea ce văd și ce miros, în speranța că avea să demonstreze priceperea lor în fața liderei. Tinerii răspundeau încrezători, însă Stea Albastră nu dădea niciun semn că-i auzea.

Lidera Clanului Tunetului s-a oprit când au ajuns lângă râu, privind pierdută spre malul celălalt.

— Mă întreb unde sunt, a murmurat ea atât de încet încât Inimă de Foc aproape că nu a auzit-o. Oare ce fac în clipa asta?

Nu trebuia să vadă tristețea din privirea ei ca să-și dea seama că se gândea la Labă de Ceață și Blană de Piatră. S-a uitat neliniștit spre celelalte pisici, ca să-și dea seama dacă observaseră, însă Labă Iute și Labă de Nor adulmecau cuibul unui șobolan de apă, iar Coadă Lungă urmărea mișcările unei veverițe aflate sus, într-un copac.

După câteva clipe, Stea Albastră s-a întors și a luat-o de-a lungul graniței, spre Pietrele Însorite. Inimă de Foc a observat că arunca întruna priviri spre teritoriul Clanului Râului. Însă era liniște deplină. Nu se vedea nicio pisică din Clanul Râului.

În cele din urmă au văzut Pietrele Însorite. Bolovanii cu muchii netede păreau părăsiți, dar în secunda următoare Inimă de Foc a văzut cum se urca o pisică de pe partea cealaltă, poposind deasupra pietrelor.

Secundul a rămas nemișcat, cu blana plină de furnicături ce prevesteau un pericol. Cu toate că nu distingea culoarea blănii, nu puteau fi confundate poziția agresivă, aplecarea arogantă a capului și coada ei lungă. Era Stea de Leopard.

Alte două pisici i s-au alăturat și, când patrula Clanului Tunetului a ajuns mai aproape, Inimă de Foc l-a recunoscut pe Blană de Piatră, secundul Clanului Râului, dar și pe războinicul Gheară Neagră.

— Stea Albastră! a șuierat el. Ce caută pisicile din Clanul Râului la Pietrele Însorite?

Dar a constatat înspăimântat că Stea Albastră îl privea pe secundul Clanului Râului – nu cu privirea amenințătoare a unei lidere ce surprindea pisici străine pe teritoriul său, ci ca o regină care-și privește cu admirație puiul mult iubit, ajuns un mare războinic.

Stea Albastră a înaintat până la poalele stâncii pe care aștepta Stea de Leopard. Inimă de Foc a urmat-o.

— Ce-și imaginează că fac? a mormăit indignat Labă de Nor. Pietrele Însorite sunt ale noastre!

Inimă de Foc i-a aruncat o privire, reducându-l la tăcere, iar ucenicul a rămas mai în spate, alături de Coadă Lungă și Labă Iute. Inimă de Foc a mers lângă Stea Albastră.

— Ziua bună, Stea Albastră, a mieunat Stea de Leopard, sigură pe ea. Încă de la apusul lunii am așteptat patrula Clanului Tunetului, dar nici nu speram să apari chiar tu.

În tonul ei se simțea o nuanță de batjocură, iar secundul a tresărit auzind cum îi era luată peste picior conducătoarea.

— Ce căutați aici? a întrebat-o Stea Albastră. Pietrele Însorite aparțin Clanului Tunetului.

Vocea ei era joasă și deloc amenințătoare, de parcă nici ea n-ar fi crezut ce spunea… Sau nu i-ar fi păsat.

— Pietrele Însorite au fost întotdeauna ale Clanului Râului, a ripostat Stea de Leopard, cu toate că am permis Clanului Tunetului să vâneze aici o vreme. Însă Clanul Tunetului ne este acum îndatorat pentru ajutorul pe care vi l-am oferit în urma focului. Astăzi revendicăm această datorie, Stea Albastră. Luăm înapoi Pietrele Însorite.

Blana lui Inimă de Foc s-a zbârlit de mânie. Dacă Stea de Leopard își imagina că poate veni liniștită să ia Pietrele Însorite fără nicio urmă de împotrivire, se înșela amarnic! Întorcându-se fulgerător, a șuierat:

— Labă Iute, tu ești cel mai rapid. Fugi înapoi în tabără și adu întăriri.

— Dar vreau să lupt! a protestat ucenicul.

— Atunci întoarce-te cât mai repede!

Ucenicul a luat-o la fugă printre copaci. Stea de Leopard l-a urmărit cu ochii mijiți, iar Inimă de Foc știa că își dăduse seama de ce plecase. Era important să amâne lupta cât mai mult.

— Ține-o de vorbă, i-a șoptit lui Stea Albastră. Labă Iute a plecat să ne aducă ajutoare.

Nu era sigur dacă îl auzise. Lidera îl privea din nou pe Blană de Piatră.

— Ei bine, a provocat-o Stea de Leopard din nou. Ești de acord? Recunoști dreptul nostru asupra Pietrelor Însorite?

Câteva clipe, Stea Albastră nu a răspuns. În tăcerea care a urmat, mai multe pisici din Clanul Râului au urcat pe stâncă, lângă conducătoarea lor. Pe Inimă de Foc l-a durut sufletul când a văzut că printre ele se număra și Dungă Cenușie. Cei doi prieteni s-au privit în ochi, iar motanul portocaliu a văzut în ochii tovarășului său un mesaj atât de clar de parcă l-ar fi strigat din toți rărunchii. „Nu vreau să mă lupt cu tine!“

— Nu, a vorbit în cele din urmă Stea Albastră, iar spre ușurarea lui Inimă de Foc, vocea ei era fermă. Pietrele Însorite aparțin Clanului Tunetului.

— Atunci va trebui să vă luptați pentru ele, a mârâit Stea de Leopard.

Inimă de Foc l-a auzit pe Coadă Lungă șoptind:

— Au să ne facă mâncare pentru ciori!

În aceeași secundă, Stea de Leopard a scos un urlet înspăimântător și s-a aruncat asupra lui Stea Albastră. Cele două pisici s-au prăbușit la pământ, scuipând și zgâriindu-se. Inimă de Foc a țâșnit să-și ajute lidera, însă până să ajungă la ea, a fost atacat din lateral de un războinic, care l-a trântit la pământ și l-a mușcat de umăr. Inimă de Foc i-a lovit pântecul cu labele din spate, disperat să scape din strânsoarea lui, și și-a trecut ghearele peste gâtul lui. Războinicul tărcat s-a retras urlând.

Inimă de Foc s-a răsucit, căutând-o din priviri pe Stea Albastră, însă nu a văzut-o nicăieri. L-a zărit pe Coadă Lungă în mijlocul unei adunături de pisici, însă înainte de a apuca să-l ajute, a văzut că Gheară Neagră se pregătea să sară pe el. A reușit să evite ghearele războinicului, iar când acesta a căzut pe o parte, Inimă de Foc a sărit pe el și l-a mușcat tare de ureche.

Gheară Neagră se zbătea, încercând să scape din strânsoarea motanului portocaliu. Inimă de Foc l-a zgâriat pe spate, însă l-a scăpat din gheare, fiind izbit dintr-o parte de altă pisică. A căzut la pământ, simțind că cineva îl mușcă de coadă.

„Coadă Lungă avea dreptate“, și-a spus el disperat. „Au să ne facă harcea-parcea!“

Pisicile din Clanul Tunetului nu aveau nicio speranță, erau depășite numeric și Labă Iute nu putea ajunge în tabără în timp util. Cu mult înainte de sosirea întăririlor, patrula avea să fie pusă pe fugă sau ucisă, iar Pietrele Însorite aveau să aparțină din nou Clanului Râului.

Inimă de Foc se zbătea neputincios, încercând să-și înfigă dinții și ghearele în ceva. Dintr-odată, s-a simțit eliberat – dispăruse greutatea pisicii care i se așezase pe labe, imobilizându-l.

A sărit în picioare și l-a văzut pe Labă de Nor urcat cu totul în spinarea lui Gheară Neagră, cu ghearele înfipte adânc în blana neagră a războinicului și cu privirea sălbatică a unui luptător. Gheară Neagră s-a ridicat în două labe, însă tot nu a reușit să scape de ucenic.

— Uite, Inimă de Foc! a strigat Labă de Nor. Fă și tu așa, e ușor!

Secundul nu a avut timp să-i răspundă. A scuipat o insultă spre celălalt războinic, care a dispărut între pietre urlând de durere, și s-a aruncat în mulțimea de pisici ce se învârteau în jurul lui Coadă Lungă. Inimă de Foc a smuls un războinic de pe acesta, iar apoi a dat nas în nas cu Blană de Ferigă, care tocmai ieșea dintre copaci.

Uimit, a mulțumit Clanului Stelelor. Probabil că Labă Iute se întâlnise cu patrula de vânătoare care verifica și zona din preajma Pietrelor Însorite, după cum poruncise Inimă de Foc când fusese avertizat de Dungă Cenușie. Astfel, trimisese ajutoare chiar înainte de a ajunge în tabără și cu mult mai devreme decât sperase secundul.

— Unde e Stea Albastră? a strigat Blană de Ferigă.

— Nu știu.

Într-o clipă de răgaz, Inimă de Foc s-a uitat în jur după conducătoare. Nu se vedea nicăieri, însă a zărit-o pe Stea de Leopard, care se lupta cu Vifor Alb în vârful unei stânci, la distanță de câteva lungimi de vulpe.

Coadă Lungă s-a ridicat șovăitor în picioare, încercând să respire normal și sprijinindu-se de stâncă. Îi curgea sânge dintr-o tăietură de pe frunte și îi fusese smulsă o bucată de blană de pe coapsă, însă tot mârâia amenințător, cu colții dezveliți. L-a urmat imediat pe Blană de Ferigă în luptă.

Inimă de Foc era gata să li se alăture, când a auzit o voce care îl striga, acoperind zgomotul luptei:

— Inimă de Foc! Inimă de Foc!

S-a întors și l-a văzut pe Dungă Cenușie, ghemuit în vârful celei mai apropiate stânci, cu o expresie chinuită de suferință.

— Inimă de Foc, vino repede!

O clipă, Inimă de Foc s-a gândit că putea fi o capcană, dar apoi i-a fost rușine de el însuși. Prietenul său evitase o luptă față în față; în niciun caz nu l-ar fi atras într-o capcană.

Inimă de Foc a sărit pe piatră, lângă el.

— Ce e?

Dungă Cenușie a făcut semn cu botul spre partea cealaltă a stâncii.

— Uită-te.

Inimă de Foc s-a uitat peste marginea pietrei. Latura aceea era mai abruptă, coborând într-o rigolă îngustă. Chiar sub el, Stea Albastră stătea ghemuită. Avea blana răvășită și îi curgea sânge din umăr. Pe partea cealaltă a rigolei, tăindu-i orice cale de scăpare, înaintau Labă de Ceață și Blană de Piatră.

Secundul Clanului Râului a făcut gestul de a o zgâria cu ghearele scoase, însă de la distanță.

— Apără-te! a mârâit motanul cenușiu. Altfel, jur pe Clanul Stelelor, te ucid.

Pe cealaltă parte a lui Stea Albastră, Labă de Ceață se apropia încet, cu burta lipită de pământ.

— Ți-e frică să te lupți cu noi? a șuierat ea.

Stea Albastră nu se mișca, doar întorcea capul de la unul la altul. Inimă de Foc nu-i vedea expresia, dar era sigur că nu ar fi putut să-și atace puii.

— Trebuia să-ți spun, i-a șoptit Dungă Cenușie. Mă vor considera trădător, dar nu puteam să-i las s-o ucidă pe Stea Albastră.

Inimă de Foc l-a privit cu recunoștință. Prietenul lui nu știa de relația secretă dintre Stea Albastră și cei doi războinici din Clanul Râului. Motivul gestului său era loialitatea față de fosta sa lideră.

Însă Inimă de Foc nu avea timp să se gândească la situația complicată a lui Dungă Cenușie. Trebuia să o salveze pe Stea Albastră. Cele două pisici din Clanul Râului înaintaseră până lângă ea. Aproape că-i atingeau blana, iar dinții le erau dezveliți într-un mârâit amenințător.

— Și mai susții că ești lideră de clan! a șuierat disprețuitor Blană de Piatră. De ce nu lupți?

A ridicat o labă, gata să zgârie umărul lui Stea Albastră. În aceeași secundă, Inimă de Foc s-a aruncat de pe stâncă. A aterizat în rigolă, aproape călare pe Blană de Piatră, forțându-l să se îndepărteze de Stea Albastră. De partea cealaltă, Labă de Ceață a scos un țipăt sfidător și a scos ghearele din teacă.

— Opriți-vă! a strigat Inimă de Foc. N-o răniți pe Stea Albastră… E mama voastră!

CAPITOLUL 17

Războinicii din Clanul Râului au înmărmurit, cu ochii măriți de uimire.

— Ce tot spui? a întrebat răgușit Blană de Piatră. Lac Fumuriu a fost mama noastră.

— Nu, uite…

A împins-o pe Stea Albastră, lipind-o de piatră, și s-a așezat în fața ei. Încă auzea strigătele și scuipăturile luptei de pe partea cealaltă a stâncii, însă dintr-odată avea senzația că erau pe altă lume.

— Stea Albastră v-a născut, în Clanul Tunetului, a mieunat el disperat. Dar nu a putut să vă păstreze. Tatăl vostru, Inimă de Stejar, v-a adus în Clanul Râului.

— Nu te cred! a mârâit furios Blană de Piatră. Încerci să ne păcălești.

— Nu, stai, a mieunat Labă de Ceață. Inimă de Foc nu minte niciodată.

— Și tu de unde știi? De ce crezi asta? a întrebat-o fratele ei. Face parte din Clanul Tunetului. De ce ar trebui să avem încredere în el?

A înaintat spre Inimă de Foc cu ghearele scoase, iar secundul s-a pregătit pentru atac. Însă înainte ca motanul să țâșnească, Stea Albastră a ieșit din spatele lui, aflându-se față în față cu cele două pisici din Clanul Râului.

— Puii mei, puii mei…

Vocea îi era caldă, afectuoasă și, când a întors capul, Inimă de Foc a văzut că ochii îi străluceau de admirație.

— Sunteți niște războinici atât de pricepuți! Sunt tare mândră de voi.

Blană de Piatră a aruncat o privire spre Labă de Ceață, fremătând nedumerit din urechi.

— Lăsați-o în pace, i-a implorat Inimă de Foc încet.

A fost întrerupt de un țipăt neașteptat.

— Inimă de Foc! Păzește-te!

Era vocea lui Dungă Cenușie.

Secundul a ridicat privirea la timp pentru a o vedea pe Stea de Leopard aruncându-se peste el. Avertizarea lui Dungă Cenușie i-a oferit ocazia să se dea înapoi, astfel încât pisica, aterizând cu ghearele scoase, i-a zgâriat doar în treacăt umărul. Scuipând furioasă, s-a aruncat asupra lui, tăindu-i răsuflarea și aruncându-l la pământ.

Inimă de Foc i-a prins gâtul între labele din față și a simțit cum luptătoarea îl lovea neobosită în stomac cu labele din spate. Orbit de durere, a început să zgârie haotic, simțind că ghearele îi treceau prin blana pisicii. Câteva clipe, nu a văzut decât blana pătată a lui Stea de Leopard; avea fața îngropată în ea și aproape că se sufoca.

Dintr-odată, Stea de Leopard a smucit capul, iar Inimă de Foc nu a mai putut s-o țină de gât. Greutatea ce îl sufoca a fost înlăturată. Ridicându-se greu de la pământ, s-a lipit cu spinarea de stâncă, pregătindu-se pentru încă un atac. Capul îi vâjâia de amețeală și simțea cum îi pulsa rana de la picior. Nu mai era sigur că putea câștiga lupta.

S-a uitat în jur după Stea Albastră, însă bătrâna dispăruse, ca și Labă de Ceață și Blană de Piatră. Lidera Clanului Râului era ghemuită în fața lui, respirând anevoie, iar din gât și din coapsă îi curgea sânge. Uluit, Inimă de Foc a văzut că era țintuită la pământ de Dungă Cenușie, care o imobilizase cu labele din față.

— Îl prinsesem, a gâfâit Stea de Leopard, aproape incoerentă din cauza furiei. Te-am auzit adineauri! L-ai avertizat.

Dungă Cenușie i-a dat drumul, iar conducătoarea lui s-a ridicat cu greu în picioare.

— Îmi pare rău, Stea de Leopard, dar Inimă de Foc îmi e prieten.

Stea de Leopard a scuturat picăturile de sânge de pe blana aurie cu pete și a aruncat o privire fioroasă spre războinicul cenușiu.

— Am avut dreptate în legătură cu tine, a șuierat ea. N-ai fost niciodată loial Clanului Râului. Bine, ai de ales. Ori îți ataci acum prietenul, ori pleci pentru totdeauna din clanul meu.

Dungă Cenușie o privea năuc, iar prietenului său i-a stat inima în loc. Stea de Leopard avea să-l forțeze să se lupte cu fostul tovarăș de clan? Inimă de Foc era conștient că nu putea învinge un motan relativ odihnit și, mai ales, cum ar fi putut să ridice o labă împotriva celui mai bun prieten al său?

— Ei bine? a mârâit Stea de Leopard. Ce mai aștepți?

Dungă Cenușie și-a privit prietenul cu ochii îndurerați. Apoi a plecat capul.

— Îmi pare rău, Stea de Leopard, nu pot. Pedepsește-mă, dacă vrei.

— Să te pedepsesc? a izbucnit ea cu fața schimonosită de furie. Am să-ți scot ochii! Am să te gonesc în pădure, să te vâneze vulpile. Trădătorule! Am să…

Un cor de strigăte i-a acoperit amenințările. Inimă de Foc a ridicat privirea, disperat la gândul că avea și mai mulți dușmani de înfruntat.

Nu-i venea să creadă ochilor. Un val de pisici din Clanul Tunetului se revărsa peste stâncă, în rigolă. I-a văzut pe Blană de Șoarece, Dungă Neagră, Furtună de Nisip și Blană Pământie, iar Labă Iute îi conducea pe ceilalți ucenici. Mesajul lui ajunsese acasă, iar acum sosiseră ajutoarele!

Stea de Leopard a aruncat o singură privire spre ei și a luat-o la fugă. Războinicii din Clanul Tunetului au urmărit-o, scoțând strigăte furioase. Inimă de Foc și Dungă Cenușie au rămas singuri, uitându-se unul la altul.

— Mulțumesc, a mieunat Inimă de Foc după câteva clipe.

Dungă Cenușie a ridicat din umeri și a venit lângă el. Șchiopăta ușor, iar blana îi era smulsă și îmbâcsită de praf.

— N-aveam ce să fac, a șoptit el. Nu puteam să-ți fac rău.

Inimă de Foc s-a ridicat, în sfârșit. Pe măsură ce i se limpezeau gândurile, și-a dat seama că zgomotele luptei se estompaseră, iar deasupra Pietrelor Însorite domneau o liniște apăsătoare și mirosul de sânge.

— Haide. Trebuie să văd ce se întâmplă.

S-a întors și a pornit de-a lungul defileului, știind că Dungă Cenușie îl urma. Ajungând la întinderea de după stânci, a văzut că războinicii din Clanul Râului se retrăgeau în josul povârnișului ce ducea spre apă. În fruntea patrulei, Gheară Neagră s-a aruncat primul în vâltoare și a început să înoate spre malul celălalt.

Blană de Ferigă și Furtună de Nisip se aflau în apropiere, iar celelalte pisici din Clanul Tunetului ședeau chiar pe Pietrele Însorite, urmărind retragerea dușmanilor lor. Labă de Nor a ridicat capul spre cer, scoțând un urlet triumfător.

Stea Albastră a urmărit războinicii care se retrăgeau chiar până la granița cu Clanul Râului, cu urechile ciulite a hotărâre. Inimă de Foc a constatat cu îngrijorare că se ținea după Labă de Ceață și Blană de Piatră.

— Acum că știți adevărul, trebuie să stăm de vorbă, a strigat în urma lor. Veți fi bine veniți în tabăra Clanului Tunetului. Am să le spun războinicilor mei să vă conducă la mine în vizuină oricând vreți să ne vedem.

Însă cei doi războinici s-au întors cu spatele și au pornit spre râu. Înainte de a se avânta în apă, Blană de Piatră s-a întors și i-a aruncat peste umăr:

— Lasă-ne în pace. Nu ne ești mamă, orice ai zice tu!

Stea de Leopard a fost cea din urmă pisică ce s-a retras peste graniță.

— Ia uitați-vă acolo! s-a răstit la războinici, făcând semn din coadă către Dungă Cenușie care ședea lângă Inimă de Foc. Dacă n-ar fi fost trădătorul ăsta, Pietrele Însorite ar fi fost din nou ale noastre. Nu mai face parte din Clanul Râului. Dacă îl prindeți pe teritoriul nostru, omorâți-l!

Fără să aștepte vreun răspuns, s-a întors și a început să șchiopăteze grăbită spre mal.

Dungă Cenușie nu a spus nimic. Era la fel de nemișcat ca pietrele din spatele lui, stând cu capul plecat.

Furtună de Nisip a venit lângă Inimă de Foc.

— Ce s-a întâmplat?

Îi curgea sânge dintr-o zgârietură de pe umăr, însă avea privirea limpede și întrebătoare.

Inimă de Foc jinduia să se întoarcă în tabără și să se cuibărească în vizuină, împărtășind cu ea ritualul spălatului. Însă știa că avea prea multe de făcut.

— Dungă Cenușie mi-a salvat viața. A tras-o pe Stea de Leopard de pe mine.

— Deci de asta nu se mai poate întoarce.

A întors capul, pentru a urmări cum ultimele pisici din Clanul Râului se aruncau în apă; apoi s-a uitat din nou la Dungă Cenușie, iar în ochii ei frumoși se citea îngrijorarea:

— Dar ce o să facă?

Inimă de Foc s-a simțit cuprins de bucurie. Chiar dacă Dungă Cenușie ar fi suferit după puii lui, câtă vreme nu se putea întoarce în Clanul Râului, putea veni acasă. Apoi bucuria s-a estompat, iar stomacul i s-a strâns de durere. Nu era decizia lui. Oare Stea Albastră avea să-i permită acum să se întoarcă în clanul pe care îl părăsise? Și cum aveau să reacționeze ceilalți războinici?

Căutându-și din priviri lidera, a văzut că urca obosită povârnișul și i-a ieșit în întâmpinare.

— Stea Albastră…

Pisica a ridicat privirea spre el și a văzut că era tulburată.

— Mă urăsc, Inimă de Foc.

Motanul s-a simțit copleșit de durere. Preocupat de grijile lui legate de Dungă Cenușie, aproape că uitase cât suferea pisica.

— Îmi pare rău, Stea Albastră, a murmurat el. Poate că nu ar fi trebuit să le spun, dar n-am știut ce altceva să fac.

— Nu e nimic, Inimă de Foc.

Spre uimirea lui, Stea Albastră s-a întins și l-a lins ușor pe umăr.

— Mi-am dorit dintotdeauna ca ei să știe. Dar nu m-am gândit că mă vor urî pentru ceea ce-am făcut. Hai să ne întoarcem în tabără, a oftat ea adânc.

Nu părea deloc bucuroasă că pisicile ei reușiseră să apere triumfătoare Pietrele Însorite. Când a ajuns în locul unde erau adunați războinicii, nu a rostit niciun cuvânt despre victorie, nici măcar nu i-a felicitat că luptaseră atât de bine. Părea să se gândească doar la puii ei.

Inimă de Foc i s-a alăturat în timp ce urca povârnișul.

— Bravo, a mieunat el către Labă de Nor, când acesta a sărit de pe stâncă lângă el. Ai luptat ca un adevărat războinic. Toți ați luptat bine, a adăugat el, privind în jur și ridicând vocea în speranța că avea să compenseze indiferența conducătoarei lor. Eu și Stea Albastră suntem foarte mândri de voi.

— Slavă Clanului Stelelor că am reușit să îi gonim, a mieunat Blană de Ferigă.

— Nu, slavă *nouă*, a intervenit Labă de Nor. Noi am fost cei care am luptat, n-am zărit de partea noastră niciun războinic din Clanul Stelelor.

Stea Albastră a întors privirea spre ucenicul alb, cu ochii mijiți. Inimă de Foc se aștepta să-l dojenească, dar expresia ei trăda mai curând interes decât mânie. A dat ușor din cap, însă nu a rostit nimic.

În timp ce războinicii se îndreptau spre tabără, Inimă de Foc s-a așezat între lideră și

Dungă Cenușie.

— Stea Albastră, a mieunat el, e și Dungă Cenușie aici.

Privirea lui Stea Albastră a trecut pierdută peste războinicul cenușiu. Timp de o clipă, Inimă de Foc s-a temut că mintea îi era din nou rătăcită, că nu avea să-și mai aducă aminte nici că Dungă Cenușie plecase din clanul lor.

Dungă Neagră și-a croit drum spre ei.

— Ieși de pe teritoriul nostru! a scuipat el spre Dungă Cenușie, adăugând apoi către Stea Albastră: Imediat îl gonesc, dacă vrei.

— Așteaptă, a rostit Stea Albastră pe un ton ce amintea de vremurile bune. Inimă de Foc, explică-mi ce s-a întâmplat.

I-a povestit cum Dungă Cenușie îl avertizase în legătură cu atacul lui Stea de Leopard și cum o smulsese de pe el, atunci când simțea că pierde lupta.

— M-a adus la tine atunci când te atacau Labă de Ceață și Blană de Piatră. Îi datorez chiar viața mea. Stea Albastră, te rog, lasă-l să se întoarcă în clanul nostru.

Dungă Cenușie își privea fosta lideră cu o sclipire de speranță în ochi. Însă înainte ca ea să răspundă, a intervenit brutal Dungă Neagră.

— A plecat din Clanul Tunetului de bună voie. De ce să-l primim înapoi, doar pentru că se vaită și ne imploră?

— Nu mă vait și nu te implor pe tine sau pe vreo altă pisică, i-a replicat Dungă Cenușie.

S-a întors din nou spre conducătoare.

— Dar mi-ar plăcea să mă întorc, dacă mă primești, Stea Albastră.

— Nu poți să primești înapoi un trădător! a scuipat Dungă Neagră. Tocmai și-a trădat liderul – de unde știi că n-o să te trădeze și pe tine cu prima ocazie?

— Dar a făcut-o de dragul lui Inimă de Foc, a protestat Furtună de Nisip.

Dungă Neagră a pufnit sfidător.

Stea Albastră îl privea cu ochi de gheață.

— Dacă Dungă Cenușie e un trădător, atunci este la fel ca voi toți. Clanul ăsta e plin de trădători, așa că unul în plus chiar nu contează.

S-a răsucit brusc spre Inimă de Foc, recăpătându-și parcă toată puterea.

— Trebuia să-i lași pe Labă de Ceață și Blană de Piatră să mă omoare! a scuipat ea. Mai bine să mor sub ghearele unor războinici nobili decât să-mi târâi viața într-un clan în care n-am încredere… Un clan condamnat la distrugere de Clanul Stelelor!

Celelalte pisici au tresărit uluite în timp ce vorbea, iar Inimă de Foc și-a dat seama cât de puțini dintre ei știau în ce măsură își pierduse Stea Albastră speranța și încrederea în ei. Știa că nu avea rost să o contrazică în momentul acela.

— Deci Dungă Cenușie poate să rămână?

— Să rămână, să plece, cum vrea, i-a răspuns ea indiferentă.

Străfulgerarea de energie dispăruse, iar pisica era mai epuizată ca niciodată. Încet, fără a privi în ochi războinicii îngrijorați, a pornit spre tabără.

CAPITOLUL 18

Când a intrat obosit în tabără, Inimă de Foc l-a văzut pe Mărăciniș alergând nerăbdător spre el, aproape împiedicându-se în propriile labe din dorința de a întâmpina războinicii întorși acasă.

— Am câștigat?

S-a oprit brusc și l-a privit cu ochi mari pe Dungă Cenușie.

— Ăsta cine e? E un prizonier?

— Nu, este un războinic al Clanului Tunetului, i-a răspuns de îndată Inimă de Foc. E o poveste mult prea lungă, Mărăciniș. Sunt prea obosit ca să stau să-ți explic acum toate lucrurile astea. Roag-o pe mama ta să-ți povestească.

Mărăciniș a făcut un pas în spate, cu o expresie demoralizată. Cu toate că nu avea cum să țină minte, pe vremea când era mic supsese lapte alături de cei doi pui ai lui Dungă Cenușie. Floare Aurie avusese grijă de ei în cele câteva zile pe care le petrecuseră în Clanul Tunetului, după moartea lui Pârâu Argintiu.

Puiul tărcat l-a privit bănuitor pe Dungă Cenușie și apoi s-a întors spre Pată Roșcată, care tocmai fugea spre el.

— Uite! a miorlăit el. E o pisică nouă în clan.

— Cine o fi? s-a minunat Pată Roșcată.

— Un trădător! a scuipat Dungă Neagră, care trecea spre vizuina războinicilor. Pe de altă parte, cu toții suntem trădători, după părerea lui Stea Albastră.

Cei doi pui l-au privit cu ochii mari. Inimă de Foc s-a străduit să nu-și manifeste furia; nu avea timp să se certe cu Dungă Neagră, însă războinicul nu avea niciun drept să-și reverse supărarea asupra puilor. Simțindu-se cuprins de milă față de Mărăciniș, s-a întors și a mieunat:

— Da, am câștigat. Pietrele Însorite sunt tot ale noastre.

Puiul a țopăit de bucurie.

— Grozav! Mă duc să le spun și bătrânilor.

A pornit voios, Pată Roșcată urmându-l îndeaproape.

— Ăștia sunt puii lui Stea de Tigru, nu? a întrebat Dungă Cenușie uitându-se după ei.

— Da. Haide să mergem la Blană Fumurie, să ne dreagă.

Dungă Cenușie a privit în jur în timp ce traversau luminișul ce încă purta cicatricile focului.

— Nu o să mai fie niciodată la fel, a mormăit el deznădăjduit.

— La primăvară o să fie mai bine, ai să vezi, i-a răspuns Inimă de Foc, încercând să-l înveselească.

Spera că Dungă Cenușie se referea doar la pagubele provocate de foc, nu la faptul că nu va mai avea același statut în clan.

— Toate vor crește mai puternice decât înainte.

Dungă Cenușie nu i-a răspuns. Nu părea atât de fericit pe cât credea Inimă de Foc că avea să fie, ca și cum ar fi început să se îndoiască de faptul că avea să-l accepte și restul clanului. Inimă de Foc citea în ochii lui durerea și dorul pe care le simțea deja față de puii lui. În fond,

nu avusese nici măcar răgazul de a-și lua rămas-bun.

Războinicii întorși în tabără se adunau în poienița din fața vizuinii pisicii-vraci. La apropierea lui Inimă de Foc și a lui Dungă Cenușie, Blană Fumurie a ridicat privirea de la o rană de pe șoldul lui Labă de Nor, pe care tocmai așeza niște pânze de păianjen.

— Iată că vine Inimă de Foc, a mieunat ea. Pentru numele Clanului Stelelor, arăți de parcă te-ai fi luptat cu monștrii de pe Calea Tunetului.

— Așa mă și simt, a gemut el.

S-a așezat, în așteptarea rândului pentru a fi îngrijit, dându-și seama cât de mult îl dureau rănile. Cea făcută de Stea de Leopard, în picior, încă sângera, așa că s-a aplecat și a început să o lingă.

— Ce-a fost în capul tău să-l aduci înapoi? Noi nu îl acceptăm în clan.

Ridicând privirea, l-a văzut pe Blană Pământie, care se uita fioros la Dungă Cenușie.

— Cine suntem *noi*? a întrebat Inimă de Foc scrâșnind din dinți. *Eu* cred că locul lui e aici, la fel crede și Furtună de Nisip și…

S-a oprit, pentru că Blană Pământie îi întorsese spatele demonstrativ.

Dungă Cenușie l-a privit de parcă îi cerea iertare.

— Nu mă vor accepta, a mieunat el. Au dreptate, am plecat din clan, și acum…

— Ai răbdare, l-a încurajat secundul. În timp, au să revină la sentimente mai bune.

Tare i-ar fi plăcut să poată crede acest lucru. Din cauza indiferenței lui Stea Albastră, unele pisici nu aveau nicio jenă să protesteze față de întoarcerea lui Dungă Cenușie. Încă o problemă de adăugat pe lista grijilor, s-a gândit Inimă de Foc. Cum putea clanul să spere că nu se va adeveri profeția Clanului Stelelor, dacă nu erau uniți?

Inimă de Foc se întreba dacă Dungă Cenușie știa despre amenințarea sumbră din pădure, dacă știa despre „haita“ în legătură cu care îi avertizase Clanul Stelelor. Cu toate că blana i se înfiora de groază, îl consola gândul că Dungă Cenușie se întorsese și că se putea baza pe prietenul lui, indiferent ce avea să se întâmple. Inimă de Foc a început să-și lingă din nou rana, dorindu-și să se poată bucura măcar o clipă de întoarcerea războinicului cenușiu.

— Așa, curăț-o bine, a mieunat Blană Fumurie când a ajuns lângă el.

A adulmecat rana de la picior și apoi i-a verificat rapid și celelalte răni.

— O să te faci bine, l-a încurajat ea. Am să-ți dau niște pânză de păianjen pentru sângerare, dar în rest nu-ți trebuie decât odihnă.

— Ai văzut-o pe Stea Albastră? a întrebat-o motanul când s-a întors cu pânzele de păianjen și i le-a așezat pe rană. E rănită grav?

— Are o mușcătură pe umăr. I-am pregătit o cataplasmă din ierburi și s-a întors în vizuina ei.

Inimă de Foc s-a ridicat cu greu în picioare.

— Mai bine merg să o văd.

— Bine, dar dacă doarme, nu o trezi. Treburile clanului, oricare ar fi ele, trebuie să aștepte. Și, în timp ce Inimă de Foc face asta, a adăugat ea spre Dungă Cenușie, am să mă uit un pic la tine.

L-a lins ușor pe ureche.

— Mă bucur că te-ai întors.

Cel puțin unele pisici îl întâmpinau cu bucurie, și-a spus Inimă de Foc în timp ce traversa luminișul. Ceilalți aveau să se răzgândească. Prietenul său avea nevoie doar de timp, putea să le demonstreze că era din nou un membru loial al Clanului Tunetului.

— Inimă de Foc! l-a strigat Furtună de Nisip în timp ce se apropia de vizuina lui Stea Albastră. Eu și Blană de Șoarece o să mergem la vânătoare.

— Mulțumesc, a mieunat el recunoscător.

— Ești în regulă? l-a întrebat ea apropiindu-se cu ochii mijiți. Am crezut că ai să te bucuri – am câștigat lupta, iar Dungă Cenușie s-a întors acasă.

Motanul și-a lipit o clipă botul de coapsa ei. Era ușurat că pisica portocalie părea să-l fi iertat că acționase pe la spatele lui Stea Albastră pentru a stabili întâlnirea cu Clanul Vântului.

— Știu, dar nu sunt sigur c-o să fie acceptat de toate pisicile. Le va fi greu să uite că el s-a îndrăgostit de o pisică din alt clan și că apoi ne-a părăsit cu totul.

Furtună de Nisip a ridicat din umeri.

— Toate astea fac parte din trecut. Acum este aici, nu? Iar ei trebuie să suporte situația.

— Nu asta e ideea!

Durerea și oboseala îl făceau mai arțăgos decât ar fi vrut.

— Nu e momentul să ne certăm între noi, nu înțelegi?

Furtună de Nisip l-a privit lung, cu ochii arzând de furie.

— Sigur, scuze, a scuipat ea. Încercam doar să fiu de ajutor.

— Furtună de Nisip, nu am… a început Inimă de Foc, dându-și seama prea târziu că greșise.

Însă Furtună de Nisip se întorsese deja cu spatele și se îndrepta spre vizuina războinicilor, unde o aștepta Blană de Șoarece.

Simțindu-se și mai deznădăjduit decât înainte, motanul și-a continuat drumul spre vizuina lui Stea Albastră. Privind de la intrare, a avut impresia că dormea, cuibărită în așternut, dar ochii ei albaștri s-au deschis aproape imediat și lidera a ridicat capul.

— Inimă de Foc, a rostit ea cu o voce domoală. Ce dorești?

— Doar să-ți dau raportul, Stea Albastră.

S-a strecurat în vizuină și s-a așezat în fața liderei.

— S-au întors toate pisicile. Din câte am văzut, nimeni nu e rănit grav.

— Bun.

Părând un pic mai interesată, a adăugat:

— Ucenicul tău a luptat bine astăzi.

— Da, așa e.

Inimă de Foc era tare mândru de nepotul său. Orice probleme ar fi creat Labă de Nor în trecut, nimeni nu-i putea pune la îndoială curajul.

— Cred că a venit momentul să devină războinic, a continuat ea. O să ținem în seara asta ceremonia de numire.

Inima secundului s-a umplut de speranță. Acceptase, în sfârșit, că trebuia să numească noi războinici?

Însă optimismul i-a dispărut ca apa în nisipul uscat, când botul lui Stea Albastră s-a schimonosit într-un rânjet ironic și apoi a adăugat:

— Trebuie să aibă loc o ceremonie, presupun. Pentru mine nu înseamnă nimic, dar pisicile astea sunt atât de credule, încât altfel nu îl vor accepta pe Labă de Nor.

„Dar cât de importantă e ceremonia pentru Labă de Nor?“ s-a întrebat Inimă de Foc. „Oare chiar îi pasă de codul războinicilor?“ Dacă nu-i păsa, a reflectat el, atunci tânărul motan nu merita să devină războinic, oricât de bine lupta.

Dar Stea Albastră luase deja decizia și Inimă de Foc nu o putea face să se răzgândească. A încercat să-i sugereze:

— Și Labă Iute ar trebui numit războinic. S-a descurcat de minune azi.

— Labă Iute a purtat un mesaj până în tabără. Asta e treabă de ucenic. Încă nu e pregătit să devină războinic.

— Dar s-a întors la luptă.

— Nu! s-a răstit ea, zvâcnind nervoasă din coadă. Nu pot să am încredere în Labă Iute. Labă de Nor e mai puternic și mai curajos… Și, în plus, el nu se milogește la Clanul Stelelor, ca voi. Avem nevoie de mai mulți războinici ca el.

Secundul voia să-i spună că lipsa de respect a lui Labă de Nor față de codul războinicilor era ultimul lucru de care avea nevoie Clanul Tunetului, însă nu a îndrăznit. A plecat capul și a

pornit cu spatele spre ieșire.

— Ne vedem la apus, a mieunat el și s-a dus să-i dea vestea cea mare ucenicului.

Așa cum bănuise, tânărul motan a fost încântat de vestea că avea să ajungă, în sfârșit, războinic. Secundul i-a explicat tot ce avea de făcut în timpul ceremoniei și apoi s-a îndreptat spre vizuina războinicilor, pentru mult așteptata odihnă. I s-a urcat inima în gât când l-a văzut pe Coadă Lungă stând de vorbă cu ucenicii, în fața vizuinii lor. Mai avea ceva de făcut înainte de odihnă.

Pornind spre Coadă Lungă, i-a făcut un semn din cap, să vină un pic mai departe, unde ucenicii nu-i puteau auzi.

— Coadă Lungă, a început el căutându-și cuvintele. Îmi pare rău, am niște vești proaste. Stea Albastră a acceptat să-l facă războinic pe Labă de Nor, dar…

— Dar nu și pe Labă Iute? Asta voiai să spui, nu?

— Îmi pare rău, Coadă Lungă. Am încercat să o conving, dar nu vrea.

— Asta zici tu, a mârâit războinicul. Dar e ciudat că ucenicul tău e ales, iar al meu e ignorat. Cel puțin Labă Iute nu s-a dus niciodată să locuiască cu Două-Picioare!

— N-am de gând să mai discut despre asta.

Labă de Nor nu avusese niciodată intenția de a părăsi definitiv clanul, dar toate pisicile știau că vizitase în mod regulat cuibul de Două-Picioare, unde înfuleca mâncare pentru pisoi de casă, până când Două-Picioare l-au prins și l-au închis în cuibul lor.

— Stea Albastră spune că-l face pe el războinic pentru că a luptat bine, în timp ce Labă Iute…

— A purtat un mesaj.

Blana tărcată a lui Coadă Lungă s-a zbârlit de furie.

— Și cine l-a trimis cu mesajul? Ar fi stat să lupte, dacă nu l-ai fi gonit tu de-acolo!

— Știu, a răspuns Inimă de Foc cu regret. Și eu sunt la fel de dezamăgit ca și tine. Voi depune toate eforturile, am să fac tot ce-mi stă în putință ca Labă Iute să fie numit războinic în curând. Promit.

— O să cred asta când mi-oi vedea ceafa, a scuipat Coadă Lungă.

S-a întors cu spatele la Inimă de Foc, scormonind furios în pământ, ca și cum și-ar fi acoperit mizeria, și s-a întors la ucenici.

Soarele cobora în spatele zidului taberei când Inimă de Foc a ieșit din vizuina războinicilor, însoțit de Dungă Cenușie. Somnul îi refăcuse trupul și acum secundul încerca să fie optimist în legătură cu ceremonia care urma să aibă loc, cu toate că nu o aștepta cu entuziasm.

Umbrele se întindeau de-a curmezișul taberei și Inimă de Foc a văzut că Stea Albastră ieșise deja din vizuina ei. S-a bucurat că pisica se mișca cu ușurință, căci rana de la umăr nu părea s-o deranjeze în timp ce urca pe Piatra Mare.

— Toate pisicile care-și prind singure prada, veniți sub Piatra Mare pentru o întâlnire de clan!

Dungă Cenușie i-a dat un ghiont prietenesc.

— Ai făcut treabă bună cu Labă de Nor. N-aș fi crezut niciodată că pacostea aia de pui avea să ajungă un războinic atât de bun!

Inimă de Foc a primit lauda, lipindu-și botul de umărul războinicului cenușiu. Tovarășul său își amintea cât de supărat fusese atunci când Blană Fumurie suferise accidentul și știa cât de mult însemna pentru el ca un ucenic al său să devină războinic. Ucenicul lui Dungă Cenușie, Labă de Ferigă, fusese numit războinic cu multă vreme înainte.

Multe dintre pisici se aflau deja în luminiș. Probabil vestea despre numirea lui Labă de Nor se răspândise prin tabără. Blană Fumurie a ieșit din vizuină, așezându-se la locul ei, la poalele pietrei, în timp ce Floare Aurie și-a adus cei doi pui și s-a așezat cu ei în rândul din față

al mulțimii de pisici. Puii lui Blană Albastră au rămas împreună cu mama lor în apropiere de intrarea în vizuina puilor. Inimă de Foc n-a putut să nu observe că ucenicii au fost ultimii care s-au alăturat cercului din jurul pietrei. A văzut cum Labă Luminoasă îl îmboldea pe Labă Iute să iasă din vizuină. Chiar și când motanul alb-negru a traversat luminișul, a rămas la marginea mulțimii, iar ceilalți ucenici s-au așezat în jurul lui.

Inimă de Foc a fost cuprins de îngrijorare. Nu era vina lui Labă de Nor că Stea Albastră îl alesese doar pe el. Avea să-i fie foarte greu dacă prietenii nu îl susțineau la primirea numelui de războinic.

Însă Labă de Nor nu părea deranjat. A ieșit țanțoș din vizuina bătrânilor și a mers spre Inimă de Foc cu coada în vânt și cu ochii strălucind de entuziasm.

Secundul i-a șoptit la ureche:

— Sunt foarte mândru de tine, Labă de Nor. Mâine poți să te duci cu o patrulă de vânătoare până la cuibul de Două-Picioare și să-i povestești Prințesei.

Labă de Nor i-a aruncat o privire încântată, însă, înainte de a apuca să-i răspundă, a răsunat vocea lui Stea Albastră:

— Labă de Nor, ai luptat vitejește împotriva Clanului Râului în dimineața aceasta și am hotărât că a sosit momentul ca tu să îți asumi rolul de războinic al Clanului Tunetului.

Motanul alb s-a întors spre Piatra Mare și a ridicat privirea în timp ce lidera rostea cuvintele ritualului:

— Eu, Stea Albastră, liderul Clanului Tunetului, îmi chem strămoșii războinici să-și coboare privirea asupra acestui ucenic. S-a pregătit din greu să înțeleagă legile nobilului vostru cod și vi-l încredințez ca războinic.

Avea o voce aspră, iar lui Inimă de Foc i se părea evident că doar respecta pașii unui ritual care nu mai însemna nimic pentru ea. Neliniștit, se întreba dacă spiritele aveau să vegheze asupra lui Labă de Nor, dacă nici el și nici lidera lui nu respectau strămoșii războinici.

— Labă de Nor, făgăduiești să respecți codul războinicilor, să ocrotești și să aperi acest clan, chiar și cu prețul vieții tale?

— Da, făgăduiesc! a mieunat el înflăcărat.

Inimă de Foc se întreba dacă tânărul motan înțelege ce promite. Nu se îndoia că Labă de Nor avea să protejeze cu orice preț clanul, pentru că pisicile acelea îi erau prietene, dar știa că nu putea fi convins să acționeze în virtutea loialității față de codul războinicilor.

— Grație puterii Clanului Stelelor, îți dau acum numele de războinic, a rostit cu greutate Stea Albastră, de parcă vorbele îi erau smulse ca niște țepi. Labă de Nor, de acum încolo te vei numi Coadă de Nor. Clanul Stelelor îți cinstește curajul și independența, iar noi te primim ca războinic deplin al Clanului Tunetului.

A sărit de pe Piatra Mare, s-a îndreptat spre Coadă de Nor și și-a lipit botul de capul lui. Coadă de Nor a lins-o ușor pe umăr, iar apoi s-a dus să stea lângă Inimă de Foc.

În mod normal, acesta era momentul în care toate pisicile din clan izbucneau în urale și îl întâmpinau pe războinic strigându-l pe noul său nume, dar acum domnea tăcerea. Secundul a auzit șoapte neliniștite în jur, ca și cum pisicile ar fi simțit lipsa de convingere a lui Stea Albastră din momentul ritualului. Aruncând o privire spre ucenicii de la marginea mulțimii, a văzut că își priveau toți labele, iar Labă Iute se întorsese cu spatele spre fostul său tovarăș de vizuină.

Coadă de Nor părea un pic demoralizat, dar Față Dungată, care îl alăptase când era pui, a mers lângă el și și-a lipit botul de al lui.

— Bravo, Coadă de Nor, a exclamat ea. Sunt tare mândră de tine!

Ca la un semn, au venit să-l felicite Blană Fumurie și Dungă Cenușie; în cele din urmă, și celelalte pisici s-au adunat în jurul lui, felicitându-l și strigându-l pe noul nume. Inimă de Foc a răsuflat ușurat că luase sfârșit acel moment stânjenitor. Însă Coadă Lungă nu era nicăieri, iar ucenicii au așteptat până la sfârșit. Au venit, în frunte cu Labă Luminoasă, au mieunat

fiecare câteva cuvinte de formă și s-au făcut nevăzuți. Labă Iute nu s-a numărat printre ei.

— În noaptea asta trebuie să stai de veghe, i-a amintit el fostului ucenic, încercând să se poarte ca și cum ar fi fost o ceremonie obișnuită de numire a unui războinic. Ține minte, nu ai voie să scoți o vorbă până la răsărit.

Coadă de Nor a încuviințat din cap și a mers să-și ocupe poziția în mijlocul luminișului. Își ținea capul și coada sus, mândru, însă Inimă de Foc știa că ceremonia fusese umbrită de gelozia celorlalți ucenici, precum și de evidenta lipsă de credință a lui Stea Albastră.

Cum putea clanul să supraviețuiască, când lidera nu mai credea în Clanul Stelelor?

CAPITOLUL 19

În dimineața următoare, Inimă de Foc a urmărit plecarea patrulei de la răsărit înainte de a-l elibera pe Coadă de Nor de la veghe. Piciorul rănit îl durea un pic, dar nu mai sângera.

— E liniște? Vrei să te culci acum sau preferi să mergem la vânătoare? Ne-am putea duce pe la Brazii Înalți, dacă vrei s-o vedem pe Prințesă.

Coadă de Nor a deschis fălcile într-un căscat enorm, dar în secunda următoare a țâșnit în picioare.

— Hai la vânătoare!

— Bine, a mieunat Inimă de Foc. O luăm cu noi pe Furtună de Nisip. Și ea a cunoscut-o pe Prințesa.

Era conștient de faptul că apropierea sa de Furtună de Nisip era tot mai superficială de când oprise lupta cu Clanul Vântului. Își dorea cu disperare să se bucure de relația de dinainte, iar o invitație la vânătoare putea fi de ajutor.

Uitându-se în jur pentru a vedea dacă pisica ieșise din vizuină, l-a văzut pe Blană Pământie venind spre el, urmat de Labă de Frunză. Pe măsură ce se apropiau, Inimă de Foc a văzut că războinicul maroniu era îngrijorat.

— Trebuie să știi ceva, l-a anunțat Blană Pământie. Labă de Frunză, spune-i și lui Inimă de Foc ce mi-ai spus mie.

Ucenica ținea capul plecat și frământa pământul cu labele. Ezitarea ei i-a dat lui Inimă de Foc răgazul de a se întreba ce o tulbura și de ce hotărâse să i se confeseze lui Blană Pământie și nu mentorului ei, Dungă Neagră.

Cea de-a doua întrebare și-a primit imediat răspunsul, când Blană Pământie a plecat capul și a lins-o blând pe ureche. Inimă de Foc nu-l mai văzuse niciodată pe arțăgosul războinic atât de afectuos cu cineva.

— E în regulă, a mieunat Blană Pământie, nu ai de ce să te temi. Inimă de Foc nu o să se supere pe tine.

I-a aruncat secundului o privire care însemna clar „Ai face bine să nu te superi“.

— Haide, Labă de Frunză, a îndemnat-o Inimă de Foc, încercând să fie încurajator.

Ochii verzui ai lui Labă de Frunză l-au privit o clipă, apoi pisica și-a îndepărtat privirea.

— E vorba de Labă Iute, a mieunat ea. El…

A ezitat, privindu-l de data aceasta pe Coadă de Nor, și apoi a continuat:

— El era foarte supărat fiindcă Stea Albastră nu a vrut să-l facă războinic. Azi-noapte ne-a strâns în vizuină pe toți ucenicii. A zis că n-o să ajungem niciodată războinici dacă nu facem ceva atât de curajos încât Stea Albastră să nu ne mai poată ignora.

S-a oprit din nou, așa că Blană Pământie i-a șoptit:

— Spune în continuare.

— A zis trebuie să aflăm cine a tot ucis prada din pădure, a mieunat Labă de Frunză cu vocea tremurătoare. A zis că tu nu pari preocupat să descoperi care ne e inamicul. A vrut să mergem la Pietrele Șerpilor, fiindcă acolo au fost găsite cele mai multe rămășițe de pradă. Labă Iute s-a gândit că puteam prinde o urmă.

— Ce idee de minte de șoarece! a izbucnit Coadă de Nor.

— Și care au fost părerile celorlalți ucenici?

I-a aruncat o privire fulgerătoare lui Coadă de Nor, încercând să ignore spaima ce îi încleștase stomacul.

— N-am știut ce să zicem. Vrem să fim războinici, dar știam cu toții că nu trebuie să facem așa ceva fără ordine, sau fără să avem măcar un războinic cu noi. Până la urmă au plecat doar Labă Iute și Labă Luminoasă.

— I-ai văzut ieșind din tabără când stăteai de veghe? a întrebat Inimă de Foc, întorcându-se spre Coadă de Nor.

Îngrijorat, Coadă de Nor a clătinat din cap.

— Labă Iute a zis că… Coadă de Nor n-ar fi în stare să observe niciun monstru de Două-Picioare dacă ar trece prin tabăra noastră, a bălmăjit Labă de Frunză. El și Labă Luminoasă s-au strecurat printre ferigile din spatele vizuinii bătrânilor.

— Când s-a întâmplat asta?

— Nu sunt sigură… înainte de răsărit.

Vocea ucenicei s-a subțiat, ca și cum era pe cale să se pună pe plâns, asemenea unui pisoi.

— N-am știut ce să fac. Știam că e greșit, dar n-am vrut să-i dau de gol. Numai că m-am simțit din ce în ce mai vinovată, și când l-am văzut pe Blană Pământie m-am dus să-i spun.

I-a aruncat o privire recunoscătoare războinicului maroniu, iar el și-a lipit botul de coapsa ei cenușie.

— Trebuie să mergem după ei, a hotărât Inimă de Foc.

— Vin și eu, a mieunat imediat Coadă de Nor, speriindu-și fostul mentor cu intensitatea privirii albastre. Labă Luminoasă e acolo. Dacă i-a făcut cineva rău, o să… o să-l sfârtec!

— Bine, a acceptat Inimă de Foc, surprins că tânărul războinic recunoștea fățiș că ținea la fosta tovarășă de vizuină. Mergi și adu încă două pisici pe care să le luăm cu noi.

În timp ce tânărul războinic pornea în grabă, Blană Pământie a mieunat:

— Venim și noi.

— Nu vreau să fie implicați ucenicii, i-a răspuns secundul. Labă de Frunză este deja destul de supărată. De ce n-o duci tu la vânătoare? Luați-i și pe Labă de Cenușă și Dungă Neagră. Clanul are nevoie de vânat.

Blană Pământie l-a privit lung, apoi a dat din cap.

— Bine.

Inimă de Foc nu știa dacă ar fi trebuit să-i povestească lui Stea Albastră cele întâmplate înainte de a pleca, dar nu ar fi vrut să-i creeze probleme lui Labă Iute, oferind liderei încă un pretext de a nu-l numi războinic. „Dacă îi putem aduce înapoi, Stea Albastră nu trebuie să afle niciodată“, și-a spus el.

În plus, Inimă de Foc nu voia să irosească nici măcar o clipă. Coadă de Nor se întorcea deja, urmat îndeaproape de Furtună de Nisip și Dungă Cenușie. „Exact pisicile pe care le-aș fi ales și eu“, și-a spus el. Era un sentiment tare plăcut să-l știe întors acasă pe Dungă Cenușie, să poată vâna și lupta împreună, așa cum o făceau pe vremuri. Ochii războinicului cenușiu sclipeau de bucurie pentru că se afla din nou la locul obișnuit, lângă Inimă de Foc. Secundul și-ar fi dorit să-l aibă acolo și pe Vifor Alb; era mentorul lui Labă Luminoasă, însă plecase deja cu patrula de la răsărit.

Furtună de Nisip era, ca de obicei, pregătită și concentrată asupra misiunii lor.

— Ne-a povestit Coadă de Nor, a mieunat ea repede. Hai să mergem.

Inimă de Foc a pornit primul la ieșirea din tabără, urcând povârnișul. A simțit aproape imediat mirosul lui Labă Iute și Labă Luminoasă, ducând direct spre Pietrele Șerpilor. N-avea niciun rost să piardă timpul analizând urma; tot ce aveau de făcut era să ajungă cât mai repede la Pietrele Șerpilor.

„Dar vom ajunge prea târziu“ , și-a spus el temător. „Dacă se întâlnesc cu monstrul care sălășluiește acolo…“

Alerga nebunește prin pădure, aruncând cu frunze în toate direcțiile. Durerea din piciorul rănit fusese dată uitării. Dungă Cenușie alerga lângă el, iar Inimă de Foc a recunoscut senzația reconfortantă de a înfrunta din nou pericolul alături de prietenul său, chiar dacă între timp se schimbaseră atât de multe.

Când s-au apropiat de Pietrele Șerpilor, Inimă de Foc a încetinit și le-a făcut și celorlalți semn cu coada să încetinească. Dacă se aruncau orbește, fără să știe cu ce aveau de-a face, nu avea să le fie de prea mare ajutor ucenicilor. Trebuia să abordeze această amenințare, oricare ar fi fost ea, ca pe orice alt inamic. Însă ceva din sufletul lui îl făcea să simtă că amenințarea aceasta era imprevizibilă, dincolo de orice reguli ale codului războinicilor, că pisicile erau într-un pericol mult mai mare decât fuseseră vreodată până atunci. Oare așa se simțeau șoarecii și iepurii, știind că moartea îi pândea printre buruieni?

Totul era nemișcat. Inimă de Foc nu voia să riște strigând ucenicii, ca să nu atragă atenția ființei care îi putea pândi. Și-a dat seama că Labă Iute avea dreptate: acesta era miezul întunericului care otrăvise pădurea, însă începuse să se îndoiască de propria teorie. Putea un singur câine să provoace atâtea distrugeri și atâta spaimă?

Cu mare precauție, ca atunci când pândea prada, Inimă de Foc s-a strecurat printre buruieni până ce a văzut suprafața netedă, de culoarea nisipului, a Pietrelor Șerpilor. Un amestec de mirosuri i-a ajuns la nas: mirosurile lui Labă Iute și al lui Labă Luminoasă, încă proaspete; mirosul mai vechi al altor pisici din Clanul Tunetului; miros de câine, așa cum bănuise Inimă de Foc, dar peste toate acestea se simțea duhoarea sângelui proaspăt vărsat.

Furtună de Nisip s-a întors spre el, cu ochii măriți de spaimă.

— S-a întâmplat ceva oribil.

Motanul s-a cutremurat de groază. Era pe cale să se întâlnească cu sursa spaimei ce îl chinuise de mai mult de o lună, cu inamicul ascuns care invadase pădurea. Se forța să meargă înainte.

Cu o zvâcnitură a cozii, le-a făcut semn însoțitorilor lui să pornească din nou; acum se târau cu burțile lipite de pământ, hotărâți să vadă fără a fi văzuți, până ce pietrele se aflau la distanță de doar câteva lungimi de vulpe.

Un copac prăbușit le tăia calea. Urcându-se în gheare pe trunchiul lui, Inimă de Foc a privit întinderea acoperită de frunze uscate. Un gust amar de fiere i s-a ridicat până în gât când a privit scena din fața lui. Frunzele fuseseră răvășite de niște labe imense, iar petice de pământ fuseseră smulse cu totul și aruncate în aer, câteva rămânând agățate de crengile copacului. În mijlocul luminișului, zăcea nemișcat trupul lui Labă Iute, iar dincolo de el, Labă Luminoasă.

— Nu, nu, a șoptit Furtună de Nisip urcându-se și ea pe trunchiul copacului, lângă Inimă de Foc.

— Labă Luminoasă! a urlat Coadă de Nor.

Fără să aștepte ordinul lui Inimă de Foc, a pornit în fugă spre ea, de-a curmezișul luminișului.

Inimă de Foc s-a încordat, așteptând ca ființa care ucisese cei doi ucenici să apară dintre copaci și să atace, însă nu s-a auzit nicio mișcare. Având senzația că picioarele nu-i mai aparțineau, a sărit de pe trunchi și a fugit până la Labă Iute.

Ucenicul zăcea pe o parte, cu picioarele întinse. Blana alb cu negru era ruptă, iar trupul îi era acoperit cu răni îngrozitoare, sfâșiat de colți mai mari decât ai oricărei pisici. Fălcile îi rămăseseră încleștate într-un mârâit, iar ochii erau larg deschiși. Nu mai răsufla, iar Inimă de Foc și-a dat seama că murise luptând.

— Mare Clan al Stelelor, de ce i-ai făcut asta? a șoptit el.

De luni întregi se temea, iar ceea ce se întâmplase acum era mult mai îngrozitor decât orice își imaginase el. Labă Iute fusese măcelărit ca o pradă. Vânătorii se transformaseră în vânat. Se întâmplase ceva în pădure. Se schimbase echilibrul vieții, iar Inimă de Foc a simțit

pentru o clipă că-i fuge pământul de sub picioare.

Dungă Cenușie și Furtună de Nisip priveau în tăcere trupul lui Labă Iute, prea uluiți pentru a putea spune ceva. Inimă de Foc știa că Dungă Cenușie își amintea de un alt trup pătat de sânge, fiindu-i răscolită toată durerea pentru Pârâu Argintiu.

— Ce pierdere, a murmurat Inimă de Foc trist. Poate dacă Stea Albastră l-ar fi făcut războinic… Poate dacă l-aș fi lăsat să lupte, în loc să-l trimit…

A fost întrerupt de țipătul lui Coadă de Nor.

— Inimă de Foc! Inimă de Foc! Labă Luminoasă n-a murit!

Secundul s-a răsucit și a luat-o la fugă, ajungând lângă Labă Luminoasă și ghemuindu-se alături de ea. Blana alb-roșcată pe care tânăra pisică o îngrijea cu atâta conștiinciozitate se întărea acum, întinată de sângele care începea să se usuce. De pe unul dintre obraji îi fusese smulsă toată blana, iar acolo unde ar fi trebuit să se afle ochiul era doar sânge. Una dintre urechi îi fusese sfârtecată, iar nasul era brăzdat de urmele unor gheare uriașe.

Inimă de Foc a auzit un strigăt sugrumat când Furtună de Nisip a ajuns în spatele lui.

— Nu… a murmurat pisica portocalie. Vai, Clan al Stelelor, nu!

La început, motanul a crezut că se înșelase Coadă de Nor, că Labă Luminoasă murise, însă apoi a văzut cum trupul i se ridica imperceptibil: încă respira și îi curgea sânge din bot.

— Aduceți-o pe Blană Fumurie, a poruncit el.

Furtună de Nisip a pornit în fugă, iar Dungă Cenușie a rămas lângă trupul lui Labă Iute, cu toate simțurile ascuțite, în caz că teribilul inamic avea să se întoarcă. Inimă de Foc a continuat să o privească pe Labă Luminoasă. Cumva, îi dispăruse orice urmă de teamă, nu mai simțea decât un calm de gheață și o hotărâre neclintită, feroce de a a-i răzbuna pe tinerii ucenici. S-a rugat la Clanul Stelelor să-i rămână alături și să-i dea puterea de a pedepsi în numele lor ființa care îndrăznise să provoace o asemenea catastrofă în pădure.

Coadă de Nor s-a ghemuit, lipindu-se de ucenica nemișcată, și a început s-o lingă pe față și pe lângă urechi.

— Nu muri, Labă Luminoasă, o implora el. Am sosit, sunt cu tine acum. Vine și Blană Fumurie. Mai rezistă puțin.

Inimă de Foc nu-l mai auzise niciodată atât de tulburat. Spera ca tânărul războinic să nu fie nevoit să simtă durerea pe care o trăise el la moartea lui Frunză Ruginie, sau Dungă Cenușie, când o pierduse pe Pârâu Argintiu.

Una dintre urechile ucenicei a zvâcnit sub limba blândă a lui Coadă de Nor. Ochiul pe care îl mai avea s-a deschis pentru o clipă, apoi s-a închis la loc.

— Labă Luminoasă.

Inimă de Foc s-a aplecat spre ea, rugând-o însuflețit:

— Labă Luminoasă, poți să ne spui cine ți-a făcut asta?

Ucenica a deschis din nou ochiul, fixându-și privirea împăienjenită asupra lui Inimă de Foc.

— Ce s-a întâmplat? a repetat secundul. Cine v-a atacat?

S-a auzit un scâncet ușor, care s-a transformat încet în cuvinte. Inimă de Foc o privea înspăimântat, dându-și seama ce încerca să spună.

— Haită, haită – a șoptit mica pisică. Să ucidem, să ucidem.

CAPITOLUL 20

— O să supraviețuiască? a întrebat Inimă de Foc nerăbdător.

Blană Fumurie a oftat obosită. Fugise spre Pietrele Șerpilor cât de repede o lăsaseră picioarele ei oloage și făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a trata rănile cele mai grave ale lui Labă Luminoasă, folosind pânze de păianjen ca să oprească sângerarea și semințe de mac pentru a-i ușura durerea. În cele din urmă, ucenica își revenise suficient pentru a putea fi târâtă prin pădure până la tabără, iar acum zăcea într-un cuib improvizat în ferigile de lângă vizuina lui Blană Fumurie.

— Nu știu, a recunoscut pisica-vraci. Am făcut tot ce am putut. Acum e în labele Clanului Stelelor.

— E o pisică puternică, a mieunat Inimă de Foc, încercând să se încurajeze singur.

Dacă o privea acum, cum stătea ghemuită printre ferigi, arăta oricum, dar nu puternică. Părea mai mică decât un pui, o fărâmiță de blană. Aproape că se aștepta ca fiecare răsuflare chinuită să fie cea din urmă.

— Chiar dacă supraviețuiește, o să aibă cicatrici îngrozitoare, l-a avertizat Blană Fumurie. Nu am putut să-i salvez nici ochiul, nici urechea. Nu cred că ar putea ajunge vreodată războinică.

Inimă de Foc a încuviințat din cap. Simțea că i se face rău când se forța să se uite la obrazul lui Labă Luminoasă, acoperit acum de pânze de păianjen. Totul îi aducea aminte de accidentul lui Blană Fumurie, când Colț Galben îl anunțase că piciorul tinerei pisici nu avea să se vindece niciodată.

— A spus ceva despre „haită“ a murmurat el. Mă întreb ce a văzut, de fapt.

Blană Fumurie a clătinat din cap.

— De asta m-am temut tot timpul. În pădure e ceva ce ne vânează. Am auzit-o în vis.

— Știu, i-a răspuns motanul, încordându-se cuprins de regrete. Ar fi trebuit să iau măsuri de mult timp. Clanul Stelelor a avertizat-o și pe Stea Albastră.

— Dar Stea Albastră nu mai respectă Clanul Stelelor. Mă mir că a ascultat spiritele.

— Crezi că ăsta e motivul pentru care se întâmplă toate astea? a întrebat-o el, întorcându-se brusc spre ea.

— Nu.

În vocea pisicii-vraci se simțea epuizarea. S-a mutat mai aproape de Inimă de Foc și s-a lipit de el.

— Nu Clanul Stelelor a trimis răul acesta. Sunt sigură de asta.

În timp ce vorbea, foșnetul ferigilor a anunțat sosirea lui Coadă de Nor.

— Parcă îți spusesem să mergi la odihnă, a mieunat Blană Fumurie.

— N-am putut să dorm.

Motanul alb a mers să se așeze în ferigi, lângă prietena lui.

— Vreau să stau cu Labă Luminoasă.

A plecat capul, lingând-o ușor pe umăr.

— Somn ușor, Labă Luminoasă. Să știi că ești tot frumoasă, a șoptit el. Întoarce-te la noi. Nu știu unde ești acum, dar trebuie să te întorci la noi.

A continuat să o lingă încă o clipă-două, iar apoi a ridicat o privire furioasă spre Inimă de Foc.

— E vina ta! a izbucnit el. Ea și Labă Iute ar fi trebuit făcuți războinici și atunci n-ar mai fi plecat singuri.

Inimă de Foc și-a privit nepotul în ochi.

— Da, știu, a mieunat el. Crede-mă că am încercat.

S-a oprit, auzind pașii ușori ai altei pisici. Când s-a întors, a văzut-o pe Stea Albastră apropiindu-se. O trimisese pe Furtună de Nisip după ea, iar acum luptătoarea portocalie își urma lidera în poienița pisicii-vraci.

Lidera clanului a rămas în picioare, privind-o tăcută pe Labă Luminoasă. Coadă de Nor a ridicat capul provocator, iar Inimă de Foc s-a temut pentru o clipă că avea să o învinuiască și pe Stea Albastră pentru rănile teribile suferite de ucenică, însă nu a spus nimic.

Stea Albastră a clipit de câteva ori, apoi a întrebat:

— Moare?

— Asta depinde de Clanul Stelelor, i-a răspuns Blană Fumurie, aruncând o privire spre Inimă de Foc.

— Și la câtă milă ne putem aștepta din partea lor? a mârâit Stea Albastră. Dacă e după Clanul Stelelor, Labă Luminoasă va muri.

— Fără să fi devenit războinică, a mieunat Coadă de Nor, cu o voce joasă și îndurerată, după care a lins ușor umărul ucenicei.

— Nu neapărat, i-a răspuns Stea Albastră ezitând. Există un ritual – folosit rar, din fericire – pentru cazul în care un ucenic vrednic este pe moarte; poate fi făcută războinică, astfel încât să plece la Clanul Stelelor cu numele de războinic.

Inimă de Foc era uluit. Chiar și-ar fi lăsat la o parte mânia față de strămoșii lor pentru a recunoaște importanța Clanului Stelelor în viața unui războinic? Avea să recunoască faptul că Labă Luminoasă ar fi meritat să devină războinică și fusese nedreptățită?

Coadă de Nor a ridicat din nou privirea spre pisica cenușie.

— Atunci fă-o, a mârâit el.

Stea Albastră nu a reacționat deloc la ordinul primit de la cel mai tânăr războinic al clanului. În timp ce Inimă de Foc și Blană Fumurie priveau, iar blana li se atingea, consolându-se reciproc, și Furtună de Nisip se apropia pentru a fi martoră, lidera Clanului a plecat capul începând să vorbească:

— Îmi chem străbunii războinici să-și coboare privirea asupra acestei ucenice. S-a pregătit din greu să înțeleagă legile nobilului vostru cod și și-a sacrificat viața în slujba Clanului. Fie ca spiritele din Clanul Stelelor să o primească drept războinic.

S-a oprit, iar din ochi îi scăpăra o mânie ce ardea înghețat.

— Va purta numele de Chip Pierdut, pentru ca toate pisicile să știe ce a făcut Clanul Stelelor pentru a o lua de lângă noi, a mârâit ea.

Inimă de Foc a privit-o îngrozit. Cum se putea folosi de biata ucenică muribundă în războiul ei împotriva străbunilor războinici?

— Dar ăsta e un nume crud! a protestat Coadă de Nor. Dacă supraviețuiește?

— Atunci vom avea cu toții un motiv în plus de a ne aminti în ce hal ne-a adus Clanul Stelelor, a răspuns Stea Albastră într-o șoaptă abia auzită. Va primi numele de Chip Pierdut sau nu va primi nume de războinic.

Coadă de Nor a privit-o în ochi încă o clipă, cu o strălucire provocatoare, apoi a lăsat capul în jos, ca și cum și-ar fi dat seama că nu avea rost să insiste.

— Fie ca spiritele din Clanul Stelelor să o primească cu numele de Chip Pierdut, a încheiat.

A plecat capul și a atins ușor fruntea pisicii cu botul.

— Gata, a murmurat ea.

Ca și cum scurta atingere ar fi trezit-o, Chip Pierdut a deschis ochiul sănătos, iar în acesta

se citea o spaimă fără margini. Pentru o clipă, s-a luptat să rămână trează.

— Haita, haita! a icnit ea. Să ucidem, să ucidem! a încheiat ea, încercând din răsputeri să rămână conștientă.

Stea Albastră a dat înapoi, cu blana zburlită.

— Ce? Ce vrea să spună?

Însă Chip Pierdut a leșinat din nou. Stea Albastră își plimba privirea înspăimântată de la Blană Fumurie la Inimă de Foc și înapoi.

— Ce vrea să spună? a repetat ea.

— Nu știu, i-a răspuns tulburată Blană Fumurie. Asta e tot ce zice.

— Dar, Inimă de Foc, ți-am spus…

Stea Albastră părea să facă un efort pentru a rosti fiecare cuvânt.

— Spiritele din Clanul Stelelor mi-au vorbit despre un rău prezent în pădure și l-au numit „haită“. Haita i-a făcut asta?

Blană Fumurie i-a evitat privirea, preferând să verifice starea lui Chip Pierdut. Inimă de Foc căuta un răspuns care să o satisfacă pe lideră. Nu voia ca Stea Albastră să știe că pisicile ei fuseseră vânate prin pădure ca o pradă, de către un dușman necunoscut, fără chip și fără nume. Dar știa că nu s-ar fi lăsat consolată de încurajări nejustificate.

— Nimeni nu știe, a răspuns el în cele din urmă. Am să avertizez patrulele să fie mai atente, dar…

— Dar dacă ne-a abandonat Clanul Stelelor, patrulele nu ne ajută cu mare lucru, a încheiat Stea Albastră dușmănoasă. Poate că au trimis haita asta tocmai ca să mă pedepsească pe mine.

— Nu! a exclamat Blană Fumurie, întorcându-se spre Stea Albastră. Nu Clanul Stelelor a trimis haita. Strămoșii noștri au grijă de noi, nu ar perturba niciodată viața din pădure și nu ar distruge un clan întreg din cauza unei ranchiune. Stea Albastră, *trebuie* să crezi asta.

Stea Albastră a ignorat-o. A mers lângă Chip Pierdut și a privit-o lung.

— Iartă-mă, a mieunat ea. Din cauza mea te-a lovit mânia Clanului Stelelor.

Apoi s-a întors și a plecat spre vizuina ei.

Aproape imediat după ce a plecat ea, în luminișul din mijlocul taberei a răsunat un vaiet sfâșietor. Inimă de Foc s-a repezit printre ferigi și a văzut cum Coadă Lungă și Dungă Cenușie aduceau trupul lui Labă Iute pentru a fi îngropat. Când silueta alb cu negru a fost așezată în mijlocul luminișului, mentorul său s-a așezat lângă el, lipindu-și nasul de blana lui în poziția rituală de jale. Mama lui Labă Iute, Floare Aurie, ședea lângă el, iar Mărăciniș și Pată Roșcată, fratele și sora vitregi ai lui Labă Iute, priveau cu ochii măriți de spaimă.

Încă un val de suferință l-a copleșit pe Inimă de Foc. Coadă Lungă îi fusese un mentor bun lui Labă Iute. Nu merita durerea pe care o trăia acum.

Întorcându-se în poiența pisicii-vraci, secundul a văzut că Furtună de Nisip se ridicase și mersese lângă Blană Fumurie, care apăsa un strat proaspăt de pânză de păianjen pe pansamentele îmbibate cu sânge.

— Poate că va supraviețui, a mieunat ea. Dacă vreuna dintre pisici o poate ajuta, aceea ești tu, Blană Fumurie.

Blană Fumurie a ridicat privirea și a clipit recunoscătoare.

— Mulțumesc, Furtună de Nisip. Însă au și ierburile mele niște limite. Și dacă supraviețuiește, s-ar putea să nu-mi mulțumească pentru asta.

L-a privit pe Inimă de Foc, iar secundul a citit în privirea ei teama că pisica rănită nu avea să facă față schimbării teribile pe care o suferise înfățișarea ei. Ce viitor avea o pisică ale cărei cicatrici i-ar fi amintit toată viața de coșmarul acela îngrozitor?

— O să am eu grijă de ea, a jurat Coadă de Nor, întrerupându-se pentru o clipă din a-și spăla prietena.

Inimă de Foc era tare mândru. Dacă fostul lui ucenic ar fi dat dovadă de aceeași loialitate

nestrămutată și față de codul războinicilor, putea fi unul dintre cei mai mari războinici ai Clanului Tunetului.

Furtună de Nisip a atins-o ușor cu botul pe Chip Pierdut și apoi s-a îndepărtat.

— O să aduc niște vânat pentru tine și Coadă de Nor, a mieunat ea către Blană Fumurie. Și o bucată pentru Chip Pierdut. S-ar putea să vrea să mănânce ceva dacă se trezește.

Hotărâtă să fie optimistă, a ieșit în luminiș.

— Eu nu vreau nimic de mâncare, a mieunat Coadă de Nor, cu o voce joasă și epuizată. Mi-e rău.

— Trebuie să dormi, i-a spus Blană Fumurie. Am să-ți dau niște semințe de mac.

— Nu vreau nici semințe de mac. Vreau să stau cu Chip Pierdut.

— Nu te întreb ce vrei, ci îți spun de ce ai nevoie, i-a întors-o Blană Fumurie. Azi-noapte ai stat de veghe, mai ții minte? Îți promit că te trezesc dacă se schimbă ceva, i-a spus ea pe un ton mai blând.

Cât s-a dus ea să aducă semințele, Inimă de Foc și-a privit afectuos nepotul.

— E pisică-vraci, i-a spus el. Ea știe cum e mai bine.

Coadă de Nor nu a răspuns, însă când Blană Fumurie s-a întors cu o floare uscată de mac și a scuturat în fața lui câteva semințe, le-a lipăit fără să se plângă. Epuizat, s-a cuibărit lângă Chip Pierdut și în câteva momente dormea dus.

— N-am crezut că va ține atât de mult la o pisică, a șoptit secundul.

— N-ai observat?

Cu toată neliniștea ei, în ochii albaștri ai pisicii se întrezărea și o sclipire de amuzament.

— Se ține după Labă Luminoasă… după Chip Pierdut de un anotimp întreg. Chiar o iubește, să știi.

Văzând cele două pisici ghemuite una într-alta, lui Inimă de Foc nu-i venea greu să creadă că se iubeau.

Inimă de Foc se îndrepta spre mormanul de vânat. Era aproape prânzul și, în ciuda strălucirii lor, razele de soare care pătrundeau în luminiș nu aduceau cu ele și căldură. Sosise iarna.

Trecuseră câteva zile de când Labă Iute fusese ucis, iar Chip Pierdut fusese rănită. Secundul tocmai o vizitase – încă se agăța de viață. Blană Fumurie începuse să fie de un optimism precaut, crezând că poate supraviețui. Coadă de Nor era cu ea aproape în permanență; Inimă de Foc îl scutise temporar de îndatoririle de războinic, ca să poată îngriji pisica rănită.

Traversând luminișul, a văzut că Dungă Cenușie ieșea din vizuina războinicilor și se apropia de mormanul de vânat. Dungă Neagră l-a depășit înainte să ajungă acolo și l-a împins la o parte, înșfăcând primul un iepure. Blană Pământie, care tocmai își alegea o bucată de vânat, i-a aruncat și el o privire dușmănoasă. Dungă Cenușie a ezitat, nevrând să se apropie mai mult până ce războinicii s-au retras să mănânce lângă tufișul de urzici. Grăbind pasul, Inimă de Foc și-a ajuns din urmă prietenul.

— Ignoră-i, a mormăit el. Ăștia își țin creierele în cozi.

Dungă Cenușie i-a aruncat o privire recunoscătoare și și-a ales o coțofană.

— Hai să mâncăm împreună, a propus Inimă de Foc, alegându-și un șobolan de câmp și pornind spre un petic de pământ scăldat în lumina soarelui, în apropierea vizuinei războinicilor. Și nu-i lăsa pe ăștia doi să te îngrijoreze. Sunt în stare să țină dușmănie la nesfârșit.

Dungă Cenușie nu părea convins, însă nu a mai spus nimic și cei doi războinici s-au așezat să mănânce. Pe partea cealaltă a luminișului, Pată Roșcată și Mărăciniș se jucau cu cei trei pui ai lui Blană Albastră. Inimă de Foc a simțit o împunsătură de durere, amintindu-și cum Chip Pierdut se juca uneori cu ei, lăsând impresia că aștepta cu nerăbdare să aibă ea însăși pui. Oare acum mai avea șansa de a face pui?

— Nu mă obișnuiesc deloc cu asemănarea teribilă dintre puiul ăsta și tatăl lui, a mieunat Dungă Cenușie după ce i-a urmărit un moment.

— Important este să nu se poarte ca tatăl lui, i-a răspuns Inimă de Foc.

A înlemnit când a văzut că Mărăciniș a aruncat cât colo unul dintre puii lui Blană Albastră, dar s-a relaxat din nou când a văzut că micuța pisică bălțată a sărit în picioare și s-a aruncat voioasă pe Mărăciniș.

— Cred că e vremea să fie făcuți ucenici, a remarcat Dungă Cenușie. El și Pată Roșcată sunt mai mari decât…

S-a oprit și ochii lui de chihlimbar au fost umbriți de durere.

Inimă de Foc știa că se gândea la puii lui, rămași în Clanul Râului.

— Da, ar fi cazul să mă gândesc la mentori, a recunoscut el, sperând să-și distragă prietenul de la amintirile dulci-amărui. Am s-o întreb pe Stea Albastră dacă îi pot fi eu mentor lui Mărăciniș. Cine crezi c-ar fi…

— Vrei să-i fii chiar tu mentor? l-a privit lung Dungă Cenușie. Crezi că e o idee bună?

— De ce să nu fiu eu? a întrebat Inimă de Foc, simțind că începe să-l furnice blana. Nu mai am ucenic, după ce Coadă de Nor a devenit războinic.

— Pentru că tu nu-l placi pe Mărăciniș. Nu te învinuiesc, dar nu i-ar fi mai bine cu un mentor care să aibă încredere în el?

Inimă de Foc a ezitat. Prietenul său avea dreptate, însă el știa că nu putea da niciunei alte pisici această însărcinare. El era cel care trebuia să se ocupe de educația lui Mărăciniș, el era cel care trebuia să se asigure că acesta rămânea loial Clanului Tunetului.

— Am luat deja decizia, a mieunat el tăios. Voiam să te întreb cine crezi c-ar fi potrivit pentru Pată Roșcată.

Dungă Cenușie a ezitat o clipă, ca și cum ar fi vrut să continue discuția, apoi a ridicat din umeri.

— Mă mir că mai întrebi. Alegerea e evidentă.

Inimă de Foc nu a spus nimic, iar războinicul cenușiu a adăugat:

— Furtună de Nisip, minte de șoarece!

Inimă de Foc a luat o gură de mâncare pentru a avea un moment de gândire în plus. Furtună de Nisip era o războinică experimentată. Își făcuse ucenicia în același timp cu Inimă de Foc, Dungă Cenușie și Blană Pământie, fiind singura dintre ei care nu avusese încă ucenic. Cu toate acestea, ceva îl făcea să ezite.

Înghițind îmbucătura, a mieunat:

— Pe Fulg de Nea i l-am promis oarecum lui Blană de Ferigă. Mi se pare corect să vorbesc cu Stea Albastră ca să-l lase să-i fie mentor lui Pată Roșcată, având în vedere că a suferit o dezamăgire atât de recent.

Ochii lui Dungă Cenușie au strălucit de mândrie; Blană de Ferigă fusese ucenicul lui și era încântat să afle că acesta se descurca atât de bine. Apoi a mișcat din urechi neîncrezător.

— Fii serios, Inimă de Foc. Nu ăsta e motivul adevărat, iar tu știi asta.

— Ce vrei să spui?

— Nu vrei să i-o dai pe Pată Roșcată lui Furtună de Nisip fiindcă te temi de ce ar putea face Stea de Tigru.

Privindu-și lung prietenul, Inimă de Foc și-a dat seama că acesta avea dreptate. Avusese mereu în minte acest motiv, însă refuzase să-l recunoască chiar și față de el însuși.

— Vrei să o protejezi, a continuat Dungă Cenușie, când motanul roșcat nu a răspuns nimic.

— Și ce-i greșit în asta? Stea de Tigru l-a încurajat deja pe Dungă Neagră să scoată puii din tabără ca să-l viziteze. Crezi că aici se încheie lucrurile? Crezi că se va mulțumi să-i vadă doar la Adunări?

— Nu știu, a pufnit Dungă Cenușie exasperat. Dar ce-o să creadă Furtună de Nisip? Nu e

vreo pisicuță de casă, drăgălașă și neputincioasă, care se ascunde în spatele unor războinici mari și puternici. Poate să se apere și singură.

Inimă de Foc a ridicat din umeri stingher.

— Furtună de Nisip va trebui să accepte decizia și gata. Sunt sigur că Stea Albastră va fi de acord ca Blană de Ferigă să se ocupe de Pată Roșcată.

Ochii de ambră ai războinicului cenușiu au strălucit în așteptarea problemelor ce urmau să apară.

— Tu ești secundul. Dar îți spun că lui Furtună de Nisip nu o să-i convină deloc, a prevestit el.

— Vrei să-i fii tu mentor lui Mărăciniș? l-a întrebat Stea Albastră când a mers să stea de vorbă cu ea.

Inimă de Foc stătea în picioare în vizuina ei. Tocmai deschisese subiectul noilor ucenici, sugerând c-ar fi fost bine să țină ceremonia de numire la apus.

— Da, a mieunat el. Și Blană de Ferigă să-i fie mentor lui Pată Roșcată.

Stea Albastră l-a privit cu ochii îngustați.

— Un trădător care să fie mentorul altui trădător, a rostit ea răgușită. Pare o potrivealã bună.

Era clar că nu o interesa cine avea s-o antreneze pe Pată Roșcată.

— Stea Albastră, acum nu mai sunt trădători în clan, a încercat el s-o asigure, luptând împotriva propriilor îndoieli despre Mărăciniș.

Stea Albastră a pufnit disprețuitoare.

— Fă cum vrei, Inimă de Foc. Ce-mi pasă mie de ce se întâmplă în cuibul ăsta de pisici vagaboande?

Inimă de Foc n-a mai încercat s-o facă să înțeleagă. A ieșit din vizuina ei și s-a întors în luminiș. Deja apunea soarele, iar Clanul începuse să se adune, în așteptarea ceremoniei. Secundul l-a zărit pe Blană de Ferigă și l-a chemat la el.

— Cred că ești pregătit să te ocupi de un ucenic. Ți-ar plăcea să fii mentorul lui Pată Roșcată?

Ochii motanului au strălucit de bucurie.

— Serios? s-a bâlbâit el. Ar fi grozav!

— Ai să te descurci de minune, a mieunat Inimă de Foc. Știi ce ai de făcut în timpul ceremoniei?

S-a oprit când a văzut că Furtună de Nisip ieșea din vizuina războinicilor și pornea spre el.

— Stai puțin, Blană de Ferigă, a rostit el în grabă. Mă întorc imediat.

A pornit în întâmpinarea războinicei portocalii.

— E adevărat ce mi-a zis Dungă Cenușie? l-a întrebat ea imediat ce s-a apropiat de el. Ai întrebat-o pe Stea Albastră dacă Blană de Ferigă poate fi mentorul lui Pată Roșcată?

Inimă de Foc a înghițit în sec. Ochii verzui ai pisicii străfulgerau de mânie, iar blana de pe umeri i se zburlise.

— Da, e adevărat, a început el.

— Dar eu am mai multă experiență decât el!

Inimă de Foc s-a abținut să-i spună adevărul prin care Furtună de Nisip ar fi aflat că o făcea doar spre binele ei. Însă s-ar fi înfuriat și mai tare dacă i-ar fi spus că nu avea să fie mentor pentru că voia s-o protejeze de orice posibil conflict cu Stea de Tigru. Ar fi crezut că el o considera prea slabă pentru a face față posibilei amenințări a liderului Clanului Umbrelor.

— Deci? a insistat Furtună de Nisip. Crezi că nu sunt în stare să fiu un mentor bun?

— Nu e vorba de asta, a protestat Inimă de Foc.

— Atunci despre ce e vorba? Dă-mi un motiv bun pentru care n-ar trebui să-i fiu mentor lui Pată Roșcată!

— Pentru că eu…, a început el, căutând disperat un motiv pe care să i-l poată oferi. Pentru

că eu vreau să conduci patrulele de vânătoare suplimentare. Ești un vânător *excelent*, Furtună de Nisip – ești cel mai bun vânător al nostru. Și acum că a venit iarna, prada va fi tot mai puțină. O să avem mare nevoie de tine.

În timp ce vorbea, și-a dat seama că ce-i spusese era adevărat. Conduse de Furtună de Nisip, patrulele de vânătoare suplimentare puteau fi o cale de a rezolva problema hranei în timpul lunilor amare de iarnă.

Însă Furtună de Nisip nu era deloc convinsă.

— Astea sunt pretexte, a izbucnit ea sfidătoare. Nu văd de ce nu aș putea să conduc patrulele și să-i fiu mentor lui Pată Roșcată. E inteligentă și rapidă, pun pariu că o să ajungă și ea un vânător *excelent*.

— Îmi pare rău, a mieunat Inimă de Foc. L-am rugat deja pe Blană de Ferigă să se ocupe de Pată Roșcată. Am s-o rog pe Stea Albastră să-ți încredințeze unul dintre puii lui Blană Albastră, când se mai îmblânzește frigul, bine?

— Nu, nu e deloc bine, a șuierat Furtună de Nisip. N-am făcut nimic ca să fiu trecută cu vederea. Pe asta n-am s-o uit așa de repede, Inimă de Foc.

S-a întors cu spatele și a mers să se întâlnească cu Blană de Zăpadă și cu Față Dungată. Inimă de Foc a făcut un pas după ea și s-a oprit. Nu avea ce să-i mai spună și, în plus, Stea Albastră tocmai ieșise din vizuină și chema clanul la Adunare.

În timp ce pisicile se strângeau, Inimă de Foc l-a văzut pe Dungă Cenușie, ghemuit, singur, nu departe de Piatra Mare. Blană de Șoarece a trecut pe lângă el, ignorându-l în mod vădit, și a mers să stea cu celelalte pisici. Frustrat că unii membri ai clanului tot refuzau să-l accepte pe Dungă Cenușie, Inimă de Foc a vrut să meargă lângă el și să-l încurajeze. Însă trebuia să rămână pe loc, pentru a-și îndeplini rolul în ceremonie. O clipă mai târziu, Coadă de Nor și Vifor Alb au apărut din tunelul de ferigă ce ducea la vizuina lui Blană Fumurie și s-au așezat lângă războinicul cenușiu, spre ușurarea secundului.

Pisica-vraci i-a urmat, șchiopătând grăbită spre Inimă de Foc. Motanul a văzut că ochii îi sclipeau de fericire.

— Vești bune, Inimă de Foc. S-a trezit Chip Pierdut și a reușit să mănânce un pic de vânat. Cred că se va face bine.

Inimă de Foc a tors de încântare.

— Asta e minunat, Blană Fumurie.

Însă oricât de ușurat era, nu putea să nu se întrebe ce reacție va avea Chip Pierdut atunci când va afla că era desfigurată.

— S-a ridicat deja în fund și încearcă să se spele, a continuat Blană Fumurie, dar e foarte slăbită. Trebuie să mai rămână în vizuina mea câteva zile.

— A spus ceva despre cine a atacat-o?

Blană Fumurie a clătinat din cap.

— Am încercat s-o întreb, dar o necăjește prea mult să se gândească la asta. Încă are coșmaruri în care țipă prin somn „haita“ și „să ucidem“.

— Clanul trebuie să afle ce s-a întâmplat, a subliniat Inimă de Foc.

— Ei bine, clanul va trebui să aștepte, i-a răspuns ea cu asprime. Chip Pierdut are nevoie de liniște și pace, dacă e să se facă bine.

Inimă de Foc voia s-o întrebe dacă i se părea că tânăra pisică ar fi fost în stare să stea de vorbă cu el, însă a trebuit să-și îndrepte atenția spre ceremonie, pentru că Floare Aurie tocmai ieșea din vizuină, flancată de cei doi pui. Îi aranjase pe amândoi cu o deosebită atenție pentru ocazia festivă. Blana roșcată a fetiței strălucea ca o flacără în lumina palidă a apusului, iar blana cenușie tărcată a lui Mărăciniș era lucioasă și pieptănată. Pe drum spre Piatra Mare, Pată Roșcată țopăia de bucurie, însă Mărăciniș părea calm, înaintând cu capul sus și cu coada ridicată.

Inimă de Foc se întreba dacă așa arătase și Stea de Tigru când fusese numit ucenic. Și el

făcuse aceeași promisiune de curaj și o viață întreagă petrecută în slujba clanului său? Oare liderul clanului și mentorul său bănuiseră vreo clipă ce avea să devină?

Stea Albastră a chemat cei doi pui lângă ea, la poalele Pietrei Mari. Inimă de Foc a remarcat că părea mai alertă decât de obicei, ca și cum nici măcar ea nu putea rămâne indiferentă la gândul că se pregăteau noi războinici pentru clanul ei.

— Blană de Ferigă, a început ea, mi-a spus Inimă de Foc că ești pregătit pentru primul tău ucenic. Tu vei fi mentorul lui Labă Roșcată.

Cu o expresie aproape la fel de voioasă ca cea a noii sale ucenice, Blană de Ferigă a făcut un pas în față, iar Labă Roșcată i-a sărit în întâmpinare.

— Blană de Ferigă, a continuat Stea Albastră, te-ai dovedit un războinic loial și prevăzător. Fă tot ce-ți stă în putință pentru a-i transmite aceste calități lui Labă Roșcată.

Blană de Ferigă și Labă Roșcată și-au atins nasurile, retrăgându-se într-o parte a luminișului, în timp ce Stea Albastră se întorcea spre Inimă de Foc.

— Coadă de Nor fiind acum războinic, poți lua un nou ucenic. Îi vei fi mentor lui Labă de Mărăcine.

Ochii îi scăpărau când l-a privit pe Inimă de Foc, iar el s-a cutremurat dându-și seama că lidera punea la îndoială motivul pentru care se oferise drept mentor pentru fiul lui Stea de Tigru. A încercat să îi înfrunte calm privirea de gheață. Orice ar fi crezut Stea Albastră, el știa că era mânat de loialitatea pentru clanul său.

Labă de Mărăcine a mers spre mentorul său, iar Inimă de Foc l-a întâmpinat în mijlocul cercului de pisici. Privind în ochii tânărului motan, se simțea tulburat, dar și stimulat de fulgerele de entuziasm.

„Ce războinic grozav va ajunge!“ și-a spus Inimă de Foc, adăugând „păcat numai că este fiul lui Stea de Tigru!“

— Inimă de Foc, ai dovedit că ești un războinic de un rar curaj și o gândire rapidă, a mieunat Stea Albastră cu ochii mijiți. Sunt sigură că îi vei transmite acestui ucenic tot ce știi.

Secundul a plecat capul, lipindu-și nasul de boticul lui Labă de Mărăcine. În timp ce îl conducea spre marginea luminișului, Labă de Mărăcine a început să îl întrebe:

— Ce facem acum, Inimă de Foc? Vreau să mă înveți *tot* – să mă lupt și să vânez și totul despre celelalte clanuri…

În pofida îndoielilor lui, Inimă de Foc trebuia să recunoască faptul că Labă de Mărăcine nu știa nimic despre vechea dușmănie dintre mentorul său și tatăl său. Asta mulțumită lui Floare Aurie, care acum îi privea cu o expresie de nepătruns. Inimă de Foc își imagina că nu era încântată că hotărâse să se ocupe chiar el de fiul lui Stea de Tigru. Și ce avea să se întâmple când afla Stea de Tigru? Simțea că Dungă Neagră îl urmărea cu atenție și știa că războinicul avea să-i dea vestea fostului său tovarăș la următoarea Adunare, dacă nu chiar mai devreme.

— Toate la timpul lor, i-a promis Inimă de Foc ucenicului nerăbdător. Mâine o să mergem cu Blană de Ferigă și cu sora ta să vedeți tot teritoriul. Apoi o să învățați unde sunt granițele și cum să recunoști mirosurile altor clanuri.

— Grozav! a chițăit de fericire Labă de Mărăcine.

— Dar deocamdată, a continuat Inimă de Foc, în timp ce Stea Albastră încheia Adunarea, poți să mergi și să-i cunoști pe ceilalți ucenici. Nu uita că în noaptea asta ai să dormi în vizuina lor.

I-a făcut semn din coadă că poate pleca, iar Labă de Mărăcine a dat fuga lângă sora lui, în timp ce pisicile din clan începeau să se adune în jurul lor, felicitându-i și strigându-i pe numele noi.

Inimă de Foc l-a văzut pe Dungă Cenușie ridicându-se și pornind spre el, trecând pe drum pe lângă Furtună de Nisip. A auzit-o întrebându-l:

— Dungă Cenușie, nu-ți pare rău că n-ai primit un ucenic?

— Într-un fel, a răspuns el.

Părea stingherit și i-a aruncat o privire rapidă lui Inimă de Foc.

— Nu cred că voi primi ucenici, cel puțin o vreme. Jumătate dintre pisici nu m-au acceptat încă.

— Atunci jumătate dintre pisici sunt niște ghemotoace de blană proaste, a declarat ea, lingându-l ușor pe ureche.

Dungă Cenușie a ridicat din umeri.

— Știu că va trebui să-mi demonstrez loialitatea înainte de a primi în grijă un ucenic. Și tu vei primi în curând un ucenic, a adăugat el de parcă i-ar fi citit gândurile. Când vor fi pregătiți puii lui Blană Albastră.

În privirea lui Furtună de Nisip s-a văzut o străfulgerare de mânie. Inimă de Foc se întreba dacă n-ar fi trebuit să încerce să mai stea de vorbă cu ea, însă pisica l-a văzut apropiindu-se ezitant și s-a întors spre Dungă Cenușie, mieunând ostentativ:

— Haide să vedem dacă a mai rămas vreo bucată de vânat.

Secundul s-a oprit și a privit trist cum Furtună de Nisip se ridică în picioare și pornește spre mormanul de pradă. Dungă Cenușie a urmat-o, aruncând din mers o privire îngrijorată spre Inimă de Foc.

Motanul era copleșit de o dezamăgire amară, văzând că Furtună de Nisip i-a întors spatele. Oricât de mult se străduia, toate încercările sale de a reaprinde legătura specială dintre ei păreau să eșueze. Îi era dor de ea, se simțea singur și prezența niciunei alte pisici nu îl consola.

CAPITOLUL 21

— Dați-vă în spate, i-a avertizat Blană de Ferigă. Locul ăsta e foarte periculos.

El și Inimă de Foc, împreună cu cei doi ucenici, stăteau la marginea Căii Tunetului. Labă de Mărăcine și Labă Roșcată își încrețeau ușor nasul, simțind mirosul înțepător.

— Mie nu mi se pare așa de periculos, a mieunat Labă de Mărăcine.

Temerar, a întins o lăbuță spre suprafața întunecată a drumului.

În același moment, Inimă de Foc a simțit cum pământul tremura sub un monstru care se apropia.

— Treci înapoi! a mârâit el.

Labă de Mărăcine a sărit înapoi, chiar când monstrul trecea pe lângă ei; blana i-a fost răscolită de vântul fierbinte și urât mirositor. Tremura de spaimă.

Ochii lui Labă Roșcată erau măriți de uluire.

— Ce-a fost asta? a mieunat ea.

— Un monstru, i-a explicat Inimă de Foc. Îi cară în burțile lor pe Două-Picioare. Însă nu pleacă niciodată de pe Calea Tunetului, așa că sunteți în siguranță, câtă vreme vă țineți departe.

L-a privit aspru pe Labă de Mărăcine.

— Când un războinic îți spune să faci ceva, o faci imediat. Poți să pui întrebări, dar *după*.

Labă de Mărăcine a dat din cap, mișcându-și rușinat lăbuțele.

— Îmi pare rău, Inimă de Foc.

Începea deja să-și revină din șoc; Inimă de Foc trebuia să recunoască faptul că multe pisici cu experiență ar fi fost înspăimântate să se afle atât de aproape de un monstru. De când plecaseră din tabără în dimineața aceea, Labă de Mărăcine se dovedise curajos, curios și nerăbdător să învețe.

Furtună de Nisip, Dungă Cenușie și Vifor Alb porniseră în patrula de la răsărit, în timp ce Inimă de Foc și Blană de Ferigă le ofereau ucenicilor un tur al teritoriului. Inimă de Foc și-a dat seama că se deplasa cu mai multă precauție pe cărările binecunoscute, hăituit de umbre și temător că în orice clipă s-ar fi putut trezi față în față cu prezența malefică din pădure.

Se ținuseră departe de Pietrele Șerpilor, nu voiau să pună în pericol ucenicii, ducându-i în locul acela blestemat. Era conștient că în curând trebuia să facă ceva în legătură cu amenințarea ce sălășluia acolo, însă aștepta momentul în care Chip Pierdut să-i poată spune exact ce o atacase. În același timp, se întreba dacă războinicii lui ar fi putut înfrunta acea ființă, chiar și dacă ar fi știut ce este.

— Acolo ce e? a întrebat Labă Roșcată, arătând cu coada spre partea de pădure de peste Calea Tunetului.

— Acolo e teritoriul Clanului Umbrelor, i-a răspuns Blană de Ferigă. Le simți mirosul?

Un vânticel rece aducea până la ei mirosul Clanului Umbrelor. Labă de Mărăcine și Labă Roșcată au deschis boturile ca să-l simtă mai bine.

— Știm mirosul ăsta, a anunțat Labă Roșcată.

— Da?! a răspuns Blană de Ferigă, aruncând o privire alarmată spre Inimă de Foc.

— Da, am simțit acest miros când ne-a adus Dungă Neagră până la graniță, să-l cunoaștem

pe tata, l-a lămurit Labă de Mărăcine.

— Am fost și eu de față, a explicat Inimă de Foc, voind ca Blană de Ferigă să știe că nu era o veste nouă pentru el. Presupun că nu-l putem învinovăți pe Stea de Tigru că a vrut să-i vadă, a adăugat el, forțându-se să fie înțelegător.

Războinicul nu a răspuns, însă părea un pic îngrijorat, ca și cum ar fi împărtășit bănuielile lui Inimă de Foc cu privire la relația lui Stea de Tigru cu puii din Clanul Tunetului.

— Putem să mergem acum să-l vedem pe tata? a întrebat voioasă Labă Roșcată.

— Nu! i-a răspuns Blană de Ferigă indignat. Pisicile din clanuri nu intră unele pe teritoriul celorlalte. Dacă ne prinde o patrulă, avem probleme mari.

— Nu și dacă le spunem că Stea de Tigru este tata, a insistat Labă de Mărăcine. Data trecută a vrut să ne vadă.

— Blană de Ferigă v-a spus că nu, s-a răstit Inimă de Foc. Și dacă vă prind cu o singură labă peste graniță, vă tai cozile!

Labă Roșcată a sărit înapoi, ca și cum s-ar fi temut că spusele lui Inimă de Foc s-ar fi adeverit în acel moment.

Ochii de chihlimbar ai lui Labă de Mărăcine au scrutat figura lui Inimă de Foc preț de câteva clipe.

— Inimă de Foc, a mieunat el șovăitor. Mai e ceva, nu? De ce nu vorbește nimeni cu noi despre tata? De ce a plecat din Clanul Tunetului?

Inimă de Foc și-a privit lung ucenicul. Nu știa cum ar fi putut evita o întrebare atât de directă. Cu multă vreme în urmă, îi promisese lui Floare Aurie că avea să le spună puilor ei adevărul, dar sperase la un răgaz mai lung. Nu știa încă ce să le spună.

S-a uitat repede la Blană de Ferigă, iar tânărul războinic a murmurat:

— Dacă nu le spui tu, o să le spună altcineva.

Avea dreptate. Sosise momentul să respecte promisiunea făcută lui Floare Aurie. Dregându-și vocea, a mieunat:

— Bine. Hai să ne așezăm și am să vă povestesc.

S-a retras cu câteva lungimi de iepure mai departe de Calea Tunetului, spre o mică adâncitură în pământ, adăpostită de niște tufișuri de ferigă, frânte de frigul iernii. Cei doi ucenici l-au urmat cu ochii măriți de curiozitate.

Inimă de Foc s-a asigurat că nu miroase a câine, înainte de a se așeza pe un petic de iarbă uscată, cu labele sub piept. Blană de Ferigă a rămas deasupra, pândind cu ochii în patru orice pericol, fie că era vorba de câine sau de vreun războinic din Clanul Umbrelor.

— Înainte să vă povestesc despre tatăl vostru, a început el, vreau să vă aduceți aminte cât de mândru de voi este Clanul Tunetului. Amândoi veți ajunge niște războinici grozavi. Ce am să vă spun acum nu schimbă asta cu nimic.

Curiozitatea ucenicilor a început să se transforme în neliniște. Motanul simțea că erau îngrijorați de ce avea să urmeze.

— Stea de Tigru este un mare războinic, a continuat el. Și-a dorit dintotdeauna să fie lider de clan. Înainte de a pleca din Clanul Tunetului, ajunsese secund.

Ochii lui Labă de Mărăcine au scăpărat de bucurie.

— Când o să fiu războinic, vreau să ajung și eu secund.

Lui Inimă de Foc i s-a zbârlit blana, văzând atâta asemănare între ambiția puiului și cea a lui Stea de Tigru.

— Taci din gură și ascultă.

Ucenicul a plecat capul cuminte.

— Cum spuneam, Stea de Tigru a fost întotdeauna un mare războinic, a continuat Inimă de Foc, forțându-se să rostească fiecare cuvânt. Însă a existat o bătălie cu Clanul Râului, la Pietrele Șerpilor, iar Stea de Tigru s-a folosit de luptă pentru a-l ucide pe Coadă Roșie, care era atunci secundul Clanului Tunetului. A încercat să dea vina pe un războinic din Clanul Râului,

însă am aflat ce se întâmplase de fapt.

S-a oprit. Cei doi ucenici îl priveau cu ochii plini de groază, uluiți.

— Adică… a ucis o pisică din propriul clan? a îngăimat Labă Roșcată.

— Nu pot să cred! a strigat disperat Labă de Mărăcine.

— E adevărat, a mieunat Inimă de Foc.

Îl epuiza efortul de a le spune adevărul despre Stea de Tigru în așa fel încât să respecte promisiunea făcută mamei lor de a le istorisi totul într-un mod nepărtinitor, fără a îndepărta puii de clanul în care se născuseră.

— A sperat că avea să fie numit secund în locul lui Coadă Roșie, dar Stea Albastră a ales o pisică pe nume Inimă de Leu.

— Doar nu l-a omorât și pe Inimă de Leu?! a întrebat Labă de Mărăcine cu vocea tremurătoare.

— Nu, nu l-a omorât. Inimă de Leu a pierit într-o luptă cu Clanul Umbrelor. Atunci a devenit secund Stea de Tigru, însă nu a fost destul. Voia să fie lider.

S-a oprit din nou, întrebându-se cât de mult trebuia să le povestească. Nu avea rost să împovăreze puii cu povestea despre capcana pregătită de Stea de Tigru pentru lideră, care a lăsat-o oloagă pe Blană Fumurie, sau despre încercările lui de a-l ucide chiar pe Inimă de Foc.

— A adunat o bandă de pisici vagaboande din pădure, a continuat el. Au atacat Clanul Tunetului, iar Stea de Tigru a încercat s-o omoare pe Stea Albastră.

— Pe Stea Albastră! a rostit Labă Roșcată cu răsuflarea tăiată. Dar ea e lidera noastră!

— Stea de Tigru a crezut că putea să devină el lider în locul ei, a explicat el, încercând să vorbească pe un ton cât mai neutru. Clanul l-a trimis în exil și atunci s-a alăturat Clanului Umbrelor, devenind liderul lor.

Cei doi ucenici s-au privit unul pe altul.

— Deci tata a fost un trădător? a mieunat încetișor Labă de Mărăcine.

— Păi… da. Dar știu că e greu să vă gândiți la asta. Țineți minte doar că voi puteți fi mândri că faceți parte din Clanul Tunetului, iar clanul e foarte mândru de voi. Nu sunteți vinovați pentru ceea ce a făcut tatăl vostru. Voi puteți ajunge mari războinici, loiali clanului vostru și codului războinicilor.

— Dar tata n-a fost loial, a scâncit Labă Roșcată. Asta înseamnă că acum e dușmanul nostru?

Inimă de Foc i-a privit ochii înspăimântați.

— Toate pisicile din clanuri sunt preocupate de interesele propriului clan, i-a răspuns el cu blândețe. Tocmai asta înseamnă loialitatea față de clan. Tatăl vostru este acum loial Clanului Umbrelor, așa cum e datoria voastră să fiți loiali Clanului Tunetului.

Pentru câteva clipe s-a lăsat tăcerea, iar apoi Labă Roșcată s-a ridicat în picioare și s-a lins repede, de câteva ori, pe blănița de pe piept.

— Mulțumim că ne-ai povestit, Inimă de Foc. Chiar e… chiar e adevărat că celelalte pisici din clan sunt mândre de noi?

— E foarte adevărat, a liniștit-o el. Nu uitați, clanul a aflat toate acestea când voi erați nou-născuți și n-a vrut nimeni să vă pedepsească vreodată, nu-i așa?

Ucenica l-a privit recunoscătoare. Labă de Mărăcine se uita în sus, spre cerul ascuns printre tulpinile ferigilor. Nu i se citea nicio emoție în ochii de chihlimbar.

— Labă de Mărăcine, a mieunat motanul neliniștit.

Ucenicul nu a răspuns. Încercând să-l încurajeze, Inimă de Foc a continuat:

— Nu trebuie decât să fiți harnici și loiali clanului vostru! Veți vedea că nicio pisică nu vă va învinui pentru ceea ce-a făcut tatăl vostru.

Labă de Mărăcine a întors brusc capul; își privea mentorul cu aceeași ostilitate pe care Inimă de Foc o văzuse odinioară în ochii lui Stea de Tigru. Niciodată nu semănase atât de mult cu tatăl lui.

— Dar asta nu-i adevărat, nu? a șuierat el. Ne învinuiești. Nu mă interesează ce spui acum, am văzut cum te uiți la mine. Crezi c-o să fiu un trădător, ca el. N-o să ai niciodată încredere în mine, orice aș face!

Inimă de Foc l-a privit lung, neputând să nege acuzațiile tânărului motan. Nu știa ce i-ar fi putut răspunde. În clipele acelea de ezitare, Labă de Mărăcine a sărit în picioare și s-a năpustit printre ferigi, spre vârful vâlcelei, unde îi aștepta Labă de Ferigă. Labă Roșcată a aruncat o privire speriată spre Inimă de Foc și a pornit în grabă după fratele ei.

Inimă de Foc a auzit mieunatul lui Blană de Ferigă:

— Gata de drum? Hai s-o luăm pe lângă graniță, spre Patru Stejari. Inimă de Foc, tu ești gata?

— Acum vin, a răspuns secundul.

S-a ridicat împovărat și a pornit în urma ucenicilor. Oare reușise să le explice semnificația loialității, sau doar îi îndepărtase de Clanul Tunetului și de el?

În timp ce el și Blană de Ferigă conduceau ucenicii înapoi în tabără, Inimă de Foc era cu ochii în patru după misterioasa prezență malefică din pădure. Nu a văzut nimic; nu a simțit niciun miros neobișnuit și nu a găsit nicio urmă de pradă împrăștiată. Ființa aceea, orice ar fi fost ea, se ascunsese din nou, iar asta îl făcea pe Inimă de Foc și mai temător. Ce putea provoca asemenea distrugeri teribile și apoi dispărea în adâncul pădurii, ca și cum nici n-ar fi existat?

„Trebuie să vorbesc cât mai repede cu Chip Pierdut“, a decis el. Pisicile erau vânate în continuare, de asta era sigur, și era doar o chestiune de timp până ce una dintre ele avea să fie prinsă.

În dimineața următoare, Inimă de Foc a ieșit în luminiș exact când patrula de la răsărit se pregătea să plece. Dungă Cenușie și Furtună de Nisip așteptau lângă intrare, în timp ce Blană Pământie îl chema pe Labă de Cenușă din vizuina ucenicilor. Inimă de Foc s-a grăbit spre intrare, însă, înainte să ajungă, a auzit-o pe Furtună de Nisip mieunând tare spre Dungă Cenușie:

— M-am săturat să stau degeaba. Ne vedem în vârful povârnișului.

Fără a-l privi pe Inimă de Foc, s-a întors fulgerător și s-a făcut nevăzută.

Copleșit de tristețe, Inimă de Foc s-a oprit la intrarea în tunelul de orz sălbatic, adulmecând cu sete urmele miresmei lui Furtună de Nisip.

— Mai dă-i niște timp, a mieunat Dungă Cenușie, lipindu-și nasul de umărul lui Inimă de Foc. O să-și revină.

— Nu știu. Încă de la întâlnirea cu Clanul Vântului…

S-a oprit pentru că se apropiau Blană Pământie și Labă de Cenușă, iar el s-a dat în spate, lăsând restul patrulei să o ajungă din urmă pe Furtună de Nisip. Cel puțin, și-a spus Inimă de Foc, Blană Pământie părea atât de împăcat cu întoarcerea lui Dungă Cenușie, încât accepta să meargă în patrulă cu el. Poate că odată cu trecerea timpului, prietenul său avea să facă din nou parte din clan cu adevărat.

Inimă de Foc a pornit spre vizuina lui Blană Fumurie. Chip Pierdut ședea la soare, iar lângă ea era Coadă de Nor, care o spăla ușurel. Rănile de pe trup i se vindecau bine, iar blana roșcat-albă începuse să crească la loc; mergând spre ea, Inimă de Foc a avut, preț de o clipă, impresia că-și revenise aproape complet. Apoi pisica a ridicat capul și, pentru prima oară, secundul i-a văzut obrazul rănit neacoperit de pansamentele din pânze de păianjen.

Obrazul lui Chip Pierdut avea cicatricele proaspăt vindecate și rămăsese doar carnea acolo unde nu avea să mai crească niciodată blană. Ochiul de pe partea aceea era pierdut, iar din ureche rămăseseră doar câteva fâșii. Inimă de Foc s-a cutremurat dându-și seama cât de potrivit era numele Chip Pierdut și amintindu-și cum era ea înainte – o prezență luminoasă și plină de viață. Stomacul i-a fost cuprins de flăcările furiei. Avea să gonească din pădure răul acela nemilos!

Când s-a apropiat secundul, Chip Pierdut a scâncit ușor, trăgându-se mai aproape de Coadă de Nor.

— Nu-i nimic, a mieunat el blând. E Inimă de Foc.

Ridicând privirea spre fostul său mentor, tânărul motan i-a explicat:

— Ai venit pe partea ei cu ochiul rănit. Se sperie când se apropie cineva așa, dar e din ce în ce mai bine.

— Așa e, a spus și Blană Fumurie, ieșind din vizuină.

Șchiopătând spre Inimă de Foc, ca să poată vorbi între patru ochi, a continuat:

— Ca să fiu sinceră, nu prea mai am cu ce s-o ajut. Acum are nevoie de timp ca să se întremeze.

— Cât timp? Trebuie să stau de vorbă cu ea și Coadă de Nor trebuie să se întoarcă la îndatoririle de războinic. Știu sigur că Furtună de Nisip are nevoie de el pentru patrula de vânătoare.

Și-a privit afectuos nepotul, admirându-i în continuare loialitatea față de Chip Pierdut.

Blană Fumurie a ridicat din umeri.

— Trebuie s-o las pe ea să hotărască dacă se simte în stare să se mute din vizuina mea. Te-ai gândit la ce va face în continuare?

Inimă de Foc a clătinat din cap.

— În mod oficial, e războinic…

— Și crezi c-o să se simtă bine printre voi, neciopliților, în vizuina războinicilor? l-a întrebat ea exasperată. Are nevoie de cineva care să aibă grijă de ea.

— Cred că ar putea merge să locuiască împreună cu bătrânii, cel puțin până prinde putere, a spus Coadă de Nor, după care s-a așezat lângă secund și pisica-vraci.

— Coadă Pestriță încă jelește moartea lui Fulg de Nea. I-ar face bine să aibă o altă pisică pe care să o îngrijească.

— E o idee genială! s-a bucurat Inimă de Foc.

— Nu-s așa de sigură, a obiectat Blană Fumurie. Ce o să creadă Coadă Pestriță? Știi cât de arțăgoasă și mândră este. Nu i-ar plăcea să știe că-i faci o favoare, încercând să-i distragi atenția de la moartea lui Fulg de Nea.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de Coadă Pestriță, a mieunat Inimă de Foc. O să-i spun că-mi face mie o favoare având grijă de Chip Pierdut.

— Așa s-ar putea să meargă, a răspuns Blană Fumurie. Și când Chip Pierdut se simte un pic mai bine, îi poate ajuta pe bătrâni, eliberându-i pe ucenici de câteva dintre îndatoririle lor.

— Hai s-o întrebăm, a mieunat Coadă de Nor, pornind din nou spre Chip Pierdut și lipindu-se de ea. Chip Pierdut, Inimă de Foc ar vrea să vorbească cu tine.

Secundul i-a urmat exemplul.

— Chip Pierdut, sunt Inimă de Foc.

Chipul desfigurat al pisicii s-a întors încet către el.

— Ai vrea să locuiești o vreme împreună cu bătrânii? Aș fi tare ușurat dacă ai putea avea grijă de ei, ucenicii au deja foarte multe de făcut.

Chip Pierdut a tresărit neliniștită, ridicând privirea spre Coadă de Nor.

— Nu trebuie, nu? Eu nu sunt bătrână.

Coadă de Nor și-a lipit botul de figura ei rănită.

— Nimeni nu te va obliga să faci ceva ce nu vrei.

— Dar aș considera că-mi faci o favoare, a adăugat grăbit Inimă de Foc. Coadă Pestriță încă îl jelește pe Fulg de Nea și cred că i-ar prinde bine să aibă în preajmă o pisică tânără, plină de energie.

Văzând că pisica ezita, a continuat:

— Asta doar până te pui pe picioare.

— Și când o să te simți suficient de puternică, o să te ajut eu cu antrenamentele, a adăugat

Coadă de Nor. Sunt sigur că vei putea vâna cu ochiul bun și cu urechea sănătoasă. Trebuie doar un pic de exercițiu.

Ochiul lui Chip Pierdut s-a umplut de speranță, iar tânăra pisică a dat ușor din cap.

— Bine, Inimă de Foc. Dacă ăsta e cel mai bun fel în care îmi pot ajuta clanul.

— Este, îți promit. Și, Chip Pierdut…

Inimă de Foc s-a așezat lângă ea și a lins-o ușor.

— … crezi că poți să-mi povestești ce s-a întâmplat în ziua aceea în pădure? Ai văzut cine te-a atacat?

Licărul de încredere din ochiul sănătos al pisicii a dispărut, iar ea s-a lipit din nou de Coadă de Nor.

— Nu-mi aduc aminte, a scâncit ea. Îmi pare rău, Inimă de Foc, nu-mi aduc aminte.

Coadă de Nor a lins-o încurajator pe cap.

— Nu-i nimic; nu trebuie să te gândești la asta chiar acum.

Inimă de Foc a încercat să-și ascundă dezamăgirea.

— Lasă. Dar dacă îți amintești ceva, dă-mi de știre.

— Îți spun eu ceva, a mârâit Coadă de Nor. Când aflăm cine i-a făcut asta, îl fac mâncare pentru ciori! Asta ți-o promit.

CAPITOLUL 22

Luna plină traversa cerul printre fâșiile subțiri de nori când Stea Albastră și-a condus războinicii spre Adunare. Inimă de Foc era deja neliniștit. În ciuda declarației de război împotriva Clanului Stelelor, pisica insistase să participe la Adunare.

— Cum aș putea să am încredere în tine să conduci Clanul? scuipase la secund, atunci când acesta o întrebase ce războinici să ia cu el.

Inimă de Foc nu spusese nimic, plecase capul supus, dar tot îl durea faptul că lidera îl considera trădător.

Avusese îndoieli în legătură cu participarea lui Dungă Cenușie, însă prietenul său îl implorase disperat:

— Te rog! Dacă vin, pot afla vești despre Pană și Nor de Furtună! mieunase el.

Știa că avea să creeze probleme, apărând la Adunare la atât de puțin timp după lupta de la Pietrele Însorite și sperase, într-un fel, ca Stea Albastră să refuze. Însă lidera clanului dăduse nepăsătoare din coadă.

— Lasă-l să vină. Toți sunteți trădători, ce mai contează?

Acum, Inimă de Foc alerga alături de ceilalți războinici din Clanul Tunetului, urmând-o pe Stea Albastră spre vâlcea. Când au ajuns, prima imagine pe care au văzut-o a fost Stea de Tigru și Stea de Leopard, șezând unul lângă altul și privind mulțumiți cum ucenicii lor se răfuiau în joacă. Blana lui Inimă de Foc s-a înfiorat văzându-i împreună. Tot nu avea nicio dovadă că Stea de Tigru plănuia să se răzbune pe fostul clan, dar Stea de Leopard îi era cu siguranță ostilă după înfrângerea suferită la Pietrele Însorite.

— Ai făcut o treabă foarte bună, a mieunat Stea de Leopard. Sunt niște pisici puternice și au învățat bine mișcările de luptă.

Din pieptul lui Stea de Tigru a răsunat un tors încântat.

— Am făcut ceva progrese, dar mai avem de lucru.

Doi ucenici ce se hârjoneau au ajuns chiar printre labele liderilor, iar Stea de Leopard s-a dat în spate, făcându-le loc. Tinerele pisici din Clanul Umbrelor erau bine hrănite și musculoase, și-a spus Inimă de Foc; nu-i venea să creadă că erau aceiași pui slăbănogi care aproape că muriseră când boala le decimase clanul. A aruncat o privire îngrijorată spre Dungă Cenușie; mai devreme sau mai târziu, Clanul Tunetului avea să se lupte cu acești războinici puternici.

La un cuvânt al lui Stea de Tigru, ucenicii s-au oprit din joacă și s-au așezat cuminți în fund, lingându-și blana răvășită. Cei doi lideri s-au îndreptat spre Piatra Înaltă. Inimă de Foc a văzut că Stea Albastră aștepta deja la poalele stâncii, însă Stea Înaltă, liderul Clanului Vântului, nu era nicăieri.

În timp ce pisicile din Clanul Tunetului se împrăștiau, întâlnindu-se cu războinici din celelalte clanuri, a observat că Dungă Cenușie se îndrepta grăbit spre o pisică dolofană, de culoarea ferigii, ce purta mirosul Clanului Râului. Secundul a simțit o urmă de neliniște; el avea încredere absolută în Dungă Cenușie, cu toate că știa că o parte din el avea să se afle pentru totdeauna cu o labă în Clanul Râului, unde trăiau puii lui. Dar mulți războinici din Clanul Tunetului i-ar fi pus la îndoială loialitatea, văzându-l atât de grăbit să stea de vorbă cu

o pisică din Clanul Râului.

— Ce mai faci, Blană de Mușchi? a întâmpinat-o Dungă Cenușie. Ce mai fac Pană și Nor de Furtună?

— Acum îi cheamă Labă de Pană și Labă de Furtună, i-a răspuns Blană de Mușchi mândră. Tocmai au fost făcuți ucenici.

— Asta-i grozav!

Ochii lui Dungă Cenușie străluceau când s-a întors către Inimă de Foc.

— Ai auzit ce-a spus Blană de Mușchi? Puii mei au devenit ucenici. N-au venit și ei, nu? a întrebat-o uitându-se în jur.

Blană de Mușchi a clătinat din cap.

— Sunt de prea puțină vreme ucenici. Poate data viitoare. Am să le spun c-ai întrebat de ei.

— Mulțumesc, i-a răspuns el, bucuria fiind înlocuită de neliniște. Ce-au zis când au văzut că nu m-am întors din luptă?

— Odată ce-au aflat că n-ai murit, au fost în regulă, i-a răspuns pisica. Haide, Dungă Cenușie, n-a fost cine știe ce șoc. Toate pisicile din Clanul Râului știau c-ai să te întorci acolo, în cele din urmă.

— Serios? a clipit Dungă Cenușie surprins.

— Serios. Petreceai atâta timp plimbându-te melancolic pe lângă graniță sau privind dincolo de râu. Le povesteai de atâtea ori puilor ce făceați tu și Inimă de Foc când erați ucenici… Era clar că inima ta aparținea încă Clanului Tunetului.

Dungă Cenușie a clipit.

— Îmi pare rău, Blană de Mușchi.

— N-are de ce să-ți pară rău, i-a răspuns ea vioaie. Și poți fi sigur că sunt bine îngrijiți. Sunt și eu cu ochii pe ei, iar Labă de Ceață și Blană de Piatră le sunt mentori.

— Da? a întrebat motanul cu ochii luminoși. Asta-i minunat!

Inimă de Foc avea o presimțire rea. Labă de Ceață și Blană de Piatră erau războinici foarte buni, dar se întreba de ce voiseră să le fie mentori puilor lui Dungă Cenușie. Labă de Ceață fusese prietena cea mai apropiată a mamei lor, Pârâu Argintiu, așa c-ar fi fost normal s-o intereseze soarta puilor. Însă ea și fratele ei reacționaseră cu asemenea dușmănie când le dăduse vestea că Stea Albastră era mama lor, încât Inimă de Foc se mira că voiau să aibă vreo legătură cu puii, care erau pe jumătate din Clanul Tunetului. Sau poate că doreau să educe puii într-un spirit ostil clanului tatălui lor?

— Ai să le spui cât sunt de mândru de ei, nu-i așa? a mieunat Dungă Cenușie. Și adu-le aminte să asculte întotdeauna de mentorii lor!

— Bineînțeles, a tors ea consolându-l. Și știu sigur că Labă de Ceață te va ajuta să păstrezi legătura cu ei. E posibil ca lui Stea de Leopard să nu-i convină, dar… Ei bine, ceea ce nu știe nu are cum să o supere.

Inimă de Foc avea îndoieli; după ce o respinsese pe Stea Albastră, era posibil ca Labă de Ceață să nu mai vrea să aibă de-a face cu puii care veneau din Clanul Tunetului. Credea că acum ea avea să fie chiar mai loială Clanului Râului și lui Lac Fumuriu, pe care o iubise întotdeauna ca pe o mamă.

— Mulțumesc, Blană de Mușchi, a mieunat Dungă Cenușie. Nu am să uit ce-ai făcut pentru mine.

S-a uitat în jur, fiindcă răsunase strigătul de adunare în jurul Pietrei Înalte.

Inimă de Foc a văzut că acum erau prezenți toți cei patru lideri, șezând pe stâncă cu blănurile strălucind în lumina lunii. Nu a fost foarte atent la salutul formal de la începutul întâlnirii. Se întreba dacă Stea Albastră avea să pomenească ceva despre atacul asupra lui Labă Iute și Labă Luminoasă, dacă aveau asemenea vești și ceilalți lideri. Își dorea asta, pentru că astfel s-ar fi dovedit că puterea întunecată din pădure nu reprezenta o amenințare

doar la adresa Clanului Tunetului, că nu fusese trimisă de Clanul Stelelor pentru a o pedepsi pe Stea Albastră. Secundul avea impresia că era ceva mai presus de toate acestea, ca o umbră uriașă ce învăluia întreaga pădure. O forță care nu cunoștea codul războinicilor și pentru care pisicile erau pradă.

Când Stea Înaltă a terminat de vorbit, Stea de Tigru a făcut un pas în față. A prezentat pe scurt progresul antrenamentelor ucenicilor din Clanul Umbrelor, le-a spus că se mai născuse o generație de pui și că trei ucenici fuseseră numiți războinici.

— Clanul Umbrelor își recapătă puterea, a încheiat el. Suntem gata să luăm din nou parte întru totul la viața pădurii.

Secundul se întreba dacă asta însemna că erau gata să-și atace vecinii. Aștepta cu o strângere de inimă momentul în care Stea de Tigru avea să încerce să-și extindă teritoriul. Liderul Clanului Umbrelor s-a oprit pentru o clipă, plimbându-și privirea pe deasupra mulțimii de pisici, ca și cum urma să spună ceva deosebit de important.

— Am de făcut o cerere, a început el. Mulți dintre voi știți că atunci când am plecat din Clanul Tunetului, doi pui de-ai mei tocmai se născuseră. Erau prea tineri atunci pentru a călători și sunt recunoscător Clanului Tunetului că i-a îngrijit. Dar acum este timpul ca ei să mi se alăture în clanul în care este, de fapt, locul lor. Stea Albastră, îți cer să mi-i dai pe Labă de Mărăcine și Labă Roșcată.

Strigăte de protest au răsunat din rândul pisicilor din Clanul Tunetului înainte ca Stea de Tigru să fi terminat de vorbit. Inimă de Foc era prea uluit ca să se alăture vocilor indignate. Se temuse tot timpul că pentru Stea de Tigru nu avea să fie suficient să-și vadă puii la Adunări, dar nu se așteptase să ceară în mod public ca puii să fie cedați Clanului Umbrelor. Stea Albastră s-a ridicat în picioare și a așteptat să se potolească mulțimea.

— În niciun caz, a mieunat ea. Puii fac parte din Clanul Tunetului. Au devenit ucenici și vor rămâne acolo unde este locul lor.

— În Clanul Tunetului? a provocat-o Stea de Tigru. Nu prea cred, Stea Albastră. Locul puilor este lângă mine, iar războinicii mei se vor ocupa de educarea lor.

Pe principiul ăsta, s-a gândit Inimă de Foc, ar fi trebuit ca puii lui Dungă Cenușie să fie înapoiați Clanului Tunetului, dar se îndoia că Stea Albastră era dispusă să redeschidă acea discuție. Se bucura că Stea Albastră nu renunța cu ușurință la cei doi pui.

— Este firesc să fii preocupat de soarta lor, Stea de Tigru. Dar poți fi sigur că puii se vor bucura de cel mai bun antrenament în Clanul Tunetului.

Stea de Tigru a făcut din nou o pauză, privind de jur împrejurul vâlcelei, iar când a deschis din nou botul, nu i se mai adresa lui Stea Albastră, ci întregii Adunări de pisici.

— Conducătoarea Clanului Tunetului îmi spune cât de bine vor fi antrenați puii mei sub îndrumarea ei… Dar Clanul Tunetului nu se descurcă prea bine când vine vorba de îngrijirea pisicilor tinere. Un pui a fost răpit de uliu. Un ucenic a fost măcelărit, iar altul a rămas mutilat pe viață, pentru că au fost trimiși în pădure singuri, fără măcar un războinic. Mai e de mirare că sunt îngrijorat pentru siguranța puilor mei?

Suspine înspăimântate au răsunat în jur. Inimă de Foc l-a privit cu gura căscată pe liderul Clanului Umbrelor. Cum aflase Stea de Tigru de Labă Iute și Labă Luminoasă? Era prea devreme ca veștile să fi ajuns până la Clanul Umbrelor, doar dacă nu…

„Dungă Neagră!“ și-a spus Inimă de Foc, scoțând ghearele de furie. Probabil că trădătorul se dusese direct la Stea de Tigru și-i turnase toată povestea!

Orbit de mânie, Inimă de Foc nu a mai fost atent la răspunsul lui Stea Albastră, iar când a reușit să se concentreze, vorbea din nou Stea de Tigru.

— Nu înțeleg de ce-i așa de greu, a răspuns el mieros. Până la urmă, n-ar fi prima oară când Clanul Tunetului își dă puii pe mâna altui clan. Nu-i așa, Stea Albastră?

Spaima strângea inima secundului ca într-o menghină. Stea de Tigru se referea, pe ocolite, la Blană de Piatră și Labă de Ceață. Lac Fumuriu îi spusese lui Stea de Tigru că se

născuseră în Clanul Tunetului. Inimă de Foc mulțumea Clanului Stelelor că Stea de Tigru nu știa numele puilor sau cine era mama lor. Însă puținul pe care îl știa era mai mult decât știau pisicile din Clanul Tunetului.

L-a privit pe Blană de Piatră, aflat la doar câteva lungimi de coadă de el. Motanul albastru-cenușiu se ridicase în picioare, cu capul drept, și privea fix spre Piatra Înaltă. Însă nu avea ochii ațintiți asupra lui Stea de Tigru, ci asupra lui Stea Albastră, iar privirea lui era plină de ură.

Înfigându-și ghearele în pământ, Inimă de Foc a așteptat răspunsul liderei lui. Vedea cât de zguduită era, iar atunci când a reușit să răspundă, părea că o doare fiecare cuvânt.

— Trecutul e trecut. Trebuie să judecăm fiecare situație în parte. Am să chibzuiesc cu grijă la ceea ce dorești tu, Stea de Tigru, și am să-ți ofer un răspuns la următoarea Adunare.

Inimă de Foc se îndoia că Stea de Tigru avea să aștepte o lună întreagă, dar, spre surprinderea lui, liderul Clanului Umbrelor a plecat capul și s-a dat înapoi cu un pas.

— Prea bine, a răspuns el. O lună – dar nu mai mult de atât.

CAPITOLUL 23

Inimă de Foc înainta cu precauție printre brazii înalți, spre cuibul de Două-Picioare. Cu o noapte înainte plouase mult, așa că cenușa udă și resturile de frunze i se lipeau de labe. Toate simțurile îi erau ascuțite – nu în căutarea prăzii, ci încercând să găsească vreun semn al amenințării întunecate din pădure, temându-se că aceasta i-ar fi putut ataca micul grup de pisici, așa cum îi atacase pe Labă Iute și pe Chip Pierdut.

Pisica rănită mergea acum în spatele lui Inimă de Foc, cu Coadă de Nor lângă ea, iar Dungă Cenușie încheia procesiunea, atent la orice i-ar fi putut ataca din spate. Mergeau să o viziteze pe mama lui Coadă de Nor, Prințesa. Tânărul războinic insistase să o ia cu ei și pe Chip Pierdut.

— Odată și-odată tot trebuie să ieși din tabără, a mieunat el. Nu ne apropiem nici pe departe de Pietrele Șerpilor. Am eu grijă să fii în siguranță.

Inimă de Foc era uimit de câtă încredere avea Chip Pierdut în tânărul motan. Se vedea clar cât o înspăimânta gândul de a se aventura dincolo de adăpostul taberei. Tresărea la fiecare sunet, la fiecare foșnet de frunză de sub labele ei și, cu toate acestea, mergea înainte. Lui Inimă de Foc i se părea că vedea în ea o fărâmă din curajul de care dăduse dovadă pe vremea în care era Labă Luminoasă.

Când au ajuns aproape de gardul ce împrejmuia grădinile de Două-Picioare, Inimă de Foc le-a făcut semn cu coada să se oprească. Nu o vedea pe Prințesa, dar îi simțea mirosul.

— Așteptați aici, le-a spus el celorlalți. Fiți cu ochii-n patru și strigați-mă imediat, dacă se întâmplă ceva.

Asigurându-se din nou că nu era niciun miros proaspăt de câine sau de Două-Picioare, a fugit de-a curmezișul spațiului deschis și apoi a sărit pe gardul Prințesei. I-a atras atenția o străfulgerare albă printre ierburile din grădină și o clipă mai târziu și-a făcut apariția sora lui, înaintând dezgustată prin iarba umedă.

— Prințesă! a strigat-o el încet.

Prințesa s-a oprit și a privit în sus. Văzându-l pe Inimă de Foc, a galopat până la gard și s-a urcat repede, așezându-se lângă el.

— Inimă de Foc! a tors ea lipindu-se de motan. Cât mă bucur să te văd! Cum mai ești?

— Sunt bine, i-a răspuns motanul. Ți-am adus niște musafiri… Uite.

A făcut semn din coadă spre locul în care stăteau ghemuite cele trei pisici, la marginea copacilor.

— E Labă de Nor! a exclamat Prințesa încântată. Dar cine sunt ceilalți?

— Motanul cel mare e prietenul meu, Dungă Cenușie. Nu-ți face griji, nu e atât de fioros pe cât pare. Și cealaltă pisică… se numește Chip Pierdut, a adăugat el șovăitor.

— Chip Pierdut! a repetat Prințesa cu ochii mari. Ce nume oribil! De ce au botezat-o așa?

— Ai să vezi, a mieunat motanul sumbru. Este grav rănită, așa că poartă-te frumos cu ea.

A sărit de pe gard, iar Prințesa l-a urmat după ce a ezitat o clipă. Au pornit amândoi spre locul în care îi așteptau pisicile.

Coadă de Nor a ieșit în întâmpinarea mamei lui, lăsându-l pe Dungă Cenușie cu Chip Pierdut. Și-a lipit botul de cel al Prințesei.

— Vai, parcă nu te-am mai văzut de o mie de ani, Labă de Nor! Arăți minunat și… mi se pare mie, sau ai crescut?

— Acum trebuie să-mi spui Coadă de Nor, a anunțat-o fiul ei. Am fost numit războinic.

Prințesa a scos un tors de bucurie.

— Ești războinic deja? Vai, Coadă de Nor, sunt tare mândră de tine!

În timp ce îi punea o mulțime de întrebări despre viața lui în clan, Inimă de Foc se gândea la pericolul ce-i pândea.

— Nu putem sta mult, a mieunat el. Prințesă, ai auzit ceva despre un câine liber în pădure?

Prințesa s-a întors spre el cu ochii mari, speriată.

— Un câine? Nu, n-am auzit nimic despre așa ceva.

— Cred că asta căutau Două-Picioare data trecută, când eram cu Furtună de Nisip și ne-am întâlnit la Brazii Înalți, i-a explicat Inimă de Foc. Nu cred c-ar trebui să mai vii în pădure singură, măcar o vreme. E prea periculos.

— Înseamnă că voi sunteți în pericol tot timpul, a mieunat ea înspăimântată. Ah, Inimă de Foc…

— N-ai de ce să-ți faci griji, i-a răspuns el, încercând să pară sigur pe el. Stai la tine în grădină, câinele n-are cum să ajungă acolo.

— Dar îmi fac griji pentru tine, Inimă de Foc. Și pentru Coadă de Nor! Voi n-aveți un cuib în care să… Vai!

Prințesa tocmai văzuse partea mutilată a feței lui Chip Pierdut și scoase un țipăt înspăimântat. Chip Pierdut a auzit-o și s-a ghemuit și mai tare, cu blana zburlită de jenă.

— Hai să ți-o prezint pe Chip Pierdut, a mieunat Coadă de Nor, aruncându-i mamei sale o privire plină de reproș.

Neliniștită, Prințesa a făcut cei câțiva pași până în locul în care așteptau Dungă Cenușie și Chip Pierdut. Dungă Cenușie a înclinat capul salutând-o, iar Chip Pierdut a ridicat spre ea ochiul sănătos.

— Vai de mine, dar ce ți s-a întâmplat? a izbucnit Prințesa, frământând pământul cu labele.

— Chip Pierdut s-a dus în pădure să înfrunte câinele, a răspuns Coadă de Nor. A fost foarte curajoasă.

— Deci el ți-a făcut asta? Vai, biata de tine!

Ochii Prințesei erau tot mai mari pe măsură ce studia rănile adânci ale lui Chip Pierdut – obrazul mutilat, ochiul scos, urechea ruptă.

— Și asta s-ar putea întâmpla oricăruia dintre voi…

Inimă de Foc a scrâșnit din dinți. Chip Pierdut își privea sora cu o tristețe nesfârșită. Coadă de Nor s-a lipit de ea și a împins-o drăgăstos cu nasul.

— Trebuie să mergem, a decis Inimă de Foc. Coadă de Nor voia doar să-ți dea vestea cea mare. Acum ar fi bine să te întorci în grădină.

— Da, da, mă întorc.

Prințesa pășea în spate, cu ochii fixați tot asupra lui Chip Pierdut.

— Mai vii pe la mine, Inimă de Foc, da?

— Imediat ce pot, i-a promis el, și a adăugat în gând „Și-o să vin singur“.

Prințesa s-a mai dat în spate un pas sau doi, apoi s-a întors și a zbughit-o spre gard, urcându-l panicată și oprindu-se o clipă pentru a mieuna:

— Rămas-bun!

Apoi a dispărut în liniștea grădinii ei.

Coadă de Nor a oftat adânc.

— Foarte bine a mers întâlnirea asta, a mieunat el cu amărăciune.

— Nu poți s-o învinuiești pe Prințesa, i-a spus Inimă de Foc. N-are cum să înțeleagă ce

înseamnă viața în clan. A văzut doar frânturile cele mai înfricoșătoare, bineînțeles că nu-i place.

Dungă Cenușie a mormăit.

— La ce să te aștepți de la o pisică de casă? Hai să ne întoarcem în tabără.

Coadă de Nor și-a lipit cu blândețe nasul de obrazul lui Chip Pierdut. Când s-a ridicat în picioare, tânăra pisică a mieunat timidă:

— Coadă de Nor, Prințesa părea speriată de mine. Aș vrea să…

S-a oprit o clipă, a înghițit cu greu, apoi a luat-o de la capăt.

— Aș vrea să mă văd. Putem să căutăm vreo băltoacă în care să mă privesc?

Secundului i s-a strâns inima de durere pentru tânăra pisică, dar era și mândru de curajul ei de a înfrunta ceea ce devenise. Și-a întors privirea spre Coadă de Nor, gata să-l lase pe tânărul războinic să decidă ce aveau de făcut.

Coadă de Nor a privit în jur o clipă, apoi și-a lipit botul de umărul lui Chip Pierdut.

— Haide cu mine, a mieunat el.

A condus-o până la o băltoacă micuță, rămasă în urma ploii din noaptea anterioară, între rădăcinile unui copac. A împins-o ușor spre apa sclipitoare. S-au uitat împreună la suprafața ei. Coadă de Nor nici nu s-a clintit, iar Inimă de Foc s-a simțit din nou mândru de el.

Chip Pierdut a rămas nemișcată câteva clipe, privind răvășită suprafața lucioasă a apei. Trupul i-a înțepenit, iar ochiul sănătos s-a deschis larg.

— Acum înțeleg, a mieunat ea încet. Îmi pare rău dacă celelalte pisici se simt deranjate când mă privesc.

Coadă de Nor a tras-o de lângă reflecția cutremurătoare și i-a acoperit obrazul rănit cu săruturi blânde.

— Pentru mine ești tot frumoasă. Întotdeauna o să fii frumoasă.

Inimă de Foc era copleșit de mila pentru tânăra pisică, dar și de mândria pentru Coadă de Nor, care îi era atât de credincios. Mergând lângă ei, a mieunat:

— Chip Pierdut, nu contează cum arăți. Noi îți vom fi întotdeauna prieteni.

Pisica a plecat capul recunoscătoare.

— Chip Pierdut! a scuipat dintr-odată Coadă de Nor, iar veninul din voce l-a speriat pe Inimă de Foc. Urăsc numele ăsta! Cu ce drept îi amintește Stea Albastră de cele întâmplate de fiecare dată când i se adresează o pisică? Ei bine, eu n-am să mai folosesc numele ăsta. Și dacă lui Stea Albastră nu-i convine, n-are decât… N-are decât să mănânce melci!

Inimă de Foc știa c-ar fi trebuit să-l dojenească pentru lipsa de respect față de lidera clanului, însă nu a făcut-o. Înțelegea foarte bine ce simțea Coadă de Nor. „Chip Pierdut“ chiar era un nume crud, un simbol al războiului dintre Stea Albastră și Clanul Stelelor; nu lua deloc în considerare viața pisicii care avea să-l poarte. Însă numele îi fusese dat în cadrul unei ceremonii formale, asupra căreia veghease Clanul Stelelor, iar Inimă de Foc nu avea ce să facă.

— O să stăm aici toată ziua? a intervenit Dungă Cenușie.

Inimă de Foc a oftat adânc.

— Nu, hai să mergem.

Se apropia momentul în care el și războinicii lui aveau să înfrunte ființa care îi transformase în pradă chiar pe teritoriul lor.

Secundul visa că mergea printr-un luminiș, primăvara. Razele de soare se strecurau printre copaci, creând șabloane pestrițe care se schimbau la mișcarea frunzelor bătute de vânt. S-a oprit și, cu botul deschis, a adulmecat concentrat aerul. Se simțea foarte vag un miros drag lui, iar Inimă de Foc s-a înfiorat de bucurie.

— Frunză Ruginie? a șoptit el. Frunză Ruginie, ești aici?

Pentru o clipă, i s-a părut că vede ochii luminoși ai pisicii strălucind într-un tufiș de ferigi. O răsuflare caldă i-a dezmierdat urechea și a auzit murmurul unei voci:

— Inimă de Foc, adu-ți aminte de dușmanul care nu doarme.

Apoi imaginea a dispărut, iar el s-a trezit în vizuina războinicilor. Lumina rece a zilei de iarnă ajungea la el printre ramurile acoperișului.

Agățându-se încă de vis, Inimă de Foc s-a întins și și-a scuturat bucățile de mușchi din blană. Trecuseră multe luni de când Frunză Ruginie îl avertizase în legătură cu dușmanul care nu dormea. Asta se întâmplase cu puțină vreme înainte ca Stea de Tigru să fi atacat Clanul Tunetului împreună cu banda lui de pisici vagaboande – exact când Inimă de Foc sperase că exilul avea să-l țină departe de ei pentru totdeauna. Gândul la Stea de Tigru i-a amintit motanului de cea mai recentă Adunare. Nu mai încăpea îndoială, fostul secund al clanului îi voia pe Labă de Mărăcine și Labă Roșcată. În ciuda a ceea ce îi spusese lui Stea Albastră, Inimă de Foc era sigur că nu avea să aștepte. Deși cererea motanului cenușiu nu era surprinzătoare, nici nu se punea problema cedării puilor. În străfundul sufletului său, secundul ar fi fost ușurat la plecarea puilor, scăpând de propriile sentimente de vinovăție și neîncredere, dar erau pui ai Clanului Tunetului, iar codul războinicilor cerea să facă tot ce se putea pentru a-i păstra.

Un foșnet în așternutul din spatele lui i-a dat de veste că se trezise Furtună de Nisip. A aruncat o privire temătoare spre ea.

— Furtună de Nisip…

Pisica portocalie l-a privit, scuturându-se și ridicându-se în picioare.

— Mă duc la vânătoare, a scuipat ea. Asta vrei, nu?

Fără să mai aștepte răspuns, a străbătut vizuina, până la culcușul lui Blană Pământie, pe care l-a înghiontit cu laba.

— Haide, ghem de blană leneș! Până te urnești tu, moare prada de bătrânețe!

— Ți-l trimit eu pe Coadă de Nor, s-a oferit secundul în grabă, și a ieșit din vizuină.

Era clar că Furtună de Nisip nu privea cu ochi buni nicio încercare de apropiere.

Ziua era cenușie și rece și, oprindu-se să adulmece aerul, a simțit că-l atinge o picătură de ploaie pe față. Pe partea cealaltă a luminișului, Labă de Mărăcine și Labă Roșcată ședeau cu ceilalți ucenici, în fața vizuinii lor.

— Labă de Mărăcine, te scot la vânătoare mai târziu! i-a strigat el.

Ucenicul s-a ridicat în picioare, a încuviințat din cap și apoi s-a așezat la loc, cu spatele spre Inimă de Foc. Secundul a oftat. Uneori avea senzația că fiecare pisică din clan avea câte un motiv să-l urască.

A pornit spre vizuina bătrânilor, bănuind că acolo avea să-l găsească pe Coadă de Nor, alături de Chip Pierdut. Cu toate că pisica rănită se afla în vizuina bătrânilor de câteva zile bune, Coadă de Nor își petrecea în continuare tot timpul liber cu ea. Când a ajuns la trunchiul de copac carbonizat în care locuiau bătrânii, a văzut motanul alb așezat aproape de intrarea în vizuină. Avea coada încolăcită frumos peste labe și o privea pe Chip Pierdut, care o căuta pe Coadă Tărcată de căpușe.

— E bine? a murmurat Inimă de Foc încet, ca pisica să nu-l audă.

— Normal că e bine! s-a răstit o altă voce.

Întorcându-se, secundul a văzut-o pe Coadă Pestriță. Expresia deznădăjduită pe care o avusese de la moartea lui Fulg de Nea dispăruse. Era clar că nu era într-o dispoziție prietenoasă, dar ochii îi străluceau de afecțiune când o privea pe Chip Pierdut.

— E o tânără de nădejde. Ai aflat cine i-a făcut asta?

Inimă de Foc a clătinat din cap.

— Ne ești de mare ajutor că ai grijă de ea, Coadă Pestriță, a mieunat el.

Pisica a pufnit.

— Hmm. Uneori parcă are impresia că ea are grijă de mine.

L-a privit scrutător pe Inimă de Foc, care a fost salvat de intervenția Chioarei.

— Ai nevoie de ceva, Inimă de Foc? a întrebat bătrâna, ridicând ochii de la blana pe care

și-o spăla de zor.

— Îl căutam pe Coadă de Nor. Furtună de Nisip e gata de plecare cu patrula.

— Ce? a țâșnit Coadă de Nor în picioare. De ce n-ai zis așa de la început? Îmi rupe urechile dacă întârzii!

A zbughit-o imediat la fugă.

— Minte de șoarece, a mormăit Coadă Pestriță, dar Inimă de Foc bănuia că îl îndrăgea pe tânărul războinic la fel de mult ca ceilalți bătrâni.

Luându-și rămas bun de la Chip Pierdut și Chioara, s-a întors în luminiș și a văzut-o pe Furtună de Nisip pornind în fruntea patrulei de vânătoare. Față Dungată își lua rămas bun de la ei, privindu-și mândră puiul adoptiv.

— Aveți grijă, da? a mieunat ea neliniștită. Cine știe ce găsiți acolo…

— Nu-ți face griji, i-a răspuns duios Coadă de Nor. Dacă ne întâlnim cu câinele, îl aduc să-l punem în mormanul de vânat.

La intrarea în tabără, patrula a trecut pe lângă Coadă Lungă, care tocmai se întorcea. Războinicul tremura din toate încheieturile, iar privirea îi era fixă. Îngrijorat, Inimă de Foc a traversat luminișul să-l întâmpine.

— Ce s-a întâmplat?

Coadă Lungă s-a cutremurat.

— Inimă de Foc, trebuie să-ți spun ceva.

— Ce este?

Apropiindu-se de el, secundul a simțit pe blana motanului un miros neașteptat – duhoarea Căii Tunetului. Mirosul înțepător era inconfundabil, iar îngrijorarea lui Inimă de Foc s-a transformat în suspiciune.

— Unde ai fost? a mârâit el. La Clanul Umbrelor, poate? Să-l vezi pe Stea de Tigru? Nici să nu îndrăznești să negi, îți duhnește blana a Calea Tunetului!

— Inimă de Foc, nu e ceea ce pare, a mieunat Coadă Lungă cu o voce înspăimântată. Da, m-am dus în partea aia, dar nici nu m-am apropiat de Clanul Umbrelor. Am fost la Pietrele Șerpilor.

— La Pietrele Șerpilor? De ce?

Nu știa dacă trebuia să creadă o iotă din ce-i spunea războinicul.

— Am simțit acolo mirosul lui Stea de Tigru, i-a explicat Coadă Lungă. De două sau de trei ori în ultima vreme.

— Și n-ați raportat nimic? Ați simțit o pisică din alt clan pe teritoriul nostru – un ucigaș și un trădător – și n-ați raportat nimic? s-a răstit el cu blana zbârlită.

— Am… am crezut… s-a bâlbâit Coadă Lungă.

— Știu ce-ai crezut, a mârâit Inimă de Foc. Te-ai gândit „E Stea de Tigru. Poate să facă ce vrea el“. Nu mă minți! Tu și Dungă Neagră îi erați aliați când făcea parte din Clanul Tunetului, aliați îi sunteți și acum. Unul dintre voi i-a spus despre Labă Iute și Chip Pierdut, nu încerca să negi!

— Dungă Neagră i-a spus, a răspuns Coadă Lungă, frământând pământul uscat cu labele.

— Pentru ca trădătorul ăla să o poată acuza pe Stea Albastră de neglijență, în fața întregii Adunări. Ca să-l ajutați să fure doi ucenici din clanul nostru. Asta e, nu? Ai complotat cu Stea de Tigru ca să furi puii.

— Nu, nu… Ai înțeles greșit, a mieunat Coadă Lungă. Nu știu nimic despre toate astea. Dungă Neagră și Stea de Tigru se întâlnesc adesea la granița de lângă Calea Tunetului, însă nu-mi spune despre ce vorbesc. Și, oricum, asta nu are nicio legătură cu puii. Am fost la Pietrele Șerpilor ca să aflu ce căuta acolo Stea de Tigru. Și am găsit ceva ce trebuie neapărat să vezi.

Inimă de Foc l-a privit lung.

— Adică vrei să vin cu tine la Pietrele Șerpilor, unde recunoști că l-ai simțit pe Stea de Tigru? Crezi că sunt nebun?

— Dar, Inimă de Foc…

— Liniște! a șuierat Inimă de Foc. Tu și Dungă Neagră ați fost mereu aliații lui Stea de Tigru. De ce te-aș crede acum?

S-a întors cu spatele și s-a îndepărtat. Era convins că Dungă Neagră și Coadă Lungă îi întindeau o capcană, așa cum pe vremuri Stea de Tigru îi întinsese lui Stea Albastră, lângă Calea Tunetului. Dacă avea mintea de șoarece și se ducea cu Coadă Lungă la Pietrele Șerpilor, era posibil să nu se mai întoarcă niciodată. Și-a dat seama că labele îl purtaseră pe negândite până în luminișul pisicii-vraci. Când el trecea printre ferigi, Blană Fumurie a scos capul prin crăpătura din stâncă.

— Cine e… Inimă de Foc! Ce s-a întâmplat?

Secundul s-a oprit, încercând să-și domolească furia.

Ochii albaștri ai lui Blană Fumurie s-au mărit de uimire; a venit repede lângă el și s-a lipit de trupul lui.

— Ușurel, Inimă de Foc. Ce te-a supărat așa?

— E…

A făcut un semn nervos cu coada spre luminișul mare din mijlocul taberei.

— E vorba de Coadă Lungă. Sunt convins că el și Dungă Neagră complotează împotriva clanului.

Blană Fumurie a mijit ochii.

— Ce te face să crezi asta?

— Coadă Lungă vrea să mă ademenească până la Pietrele Șerpilor. Mi-a zis că a simțit acolo mirosul lui Stea de Tigru. Cred că îmi întind o capcană.

Pe figura pisicii se citea uluirea, însă când a început să miaune, nu a spus deloc ce s-ar fi așteptat Inimă de Foc.

— Inimă de Foc… Îți dai seama c-ai început să vorbești ca Stea Albastră?

Inimă de Foc a deschis botul să vorbească, dar n-a putut. Cum adică? Nu semăna deloc cu Stea Albastră, cu temerile ei iraționale că toate pisicile din clan aveau să o trădeze. Sau… Poate că da? S-a forțat să se liniștească, relaxându-și umerii, iar blana i s-a așezat la loc.

— Gândește-te, Inimă de Foc. Dacă ar fi vrut să te atragă într-o capcană împreună cu Stea de Tigru, ți-ar mai fi spus că i-a simțit mirosul acolo? Nici măcar Coadă Lungă nu are o asemenea minte de șoarece.

— Ăăă… Presupun că nu, a recunoscut el reticent.

— Atunci de ce nu mergi să-l întrebi ce s-a întâmplat?

Pentru că motanul ezita, Blană Fumurie a adăugat:

— Știu că el și Dungă Neagră erau prietenii lui Stea de Tigru, dar cel puțin Coadă Lungă pare să fie loial Clanului Tunetului. În plus, dacă este tentat să trădeze clanul, nu ești de prea mare ajutor dacă refuzi să-l asculți atunci când încearcă să-ți spună ceva. Așa nu faci decât să-l împingi în labele lui Stea de Tigru.

— Știu, a oftat secundul. Îmi pare rău, Blană Fumurie.

Pisica-vraci a tors ușor și l-a atins cu botul.

— Mergi să vorbești cu el. Am să vin și eu cu tine.

Pregătindu-se sufletește, Inimă de Foc a ieșit din nou în luminiș, uitându-se după Coadă Lungă. S-a înfiorat la gândul că era posibil să-l fi trimis deja pe războinic în căutarea lui Stea de Tigru; însă când l-a căutat și în vizuina războinicilor, l-a găsit acolo, adâncit într-o conversație cu Vifor Alb.

— Vifor Alb, trebuie să mă asculți, spunea Coadă Lungă, cu o voce înspăimântată, când au intrat în vizuină Inimă de Foc și Blană Fumurie. Inimă de Foc crede că sunt trădător, nu vrea să audă de mine.

— Păi se pare că te-ai întâlnit cu Stea de Tigru și că i-ai spus ce se întâmplă în tabăra noastră, nu? a subliniat Vifor Alb.

— Nu eu, Dungă Neagră, a protestat Coadă Lungă.

Vifor Alb a ridicat din umeri, ca și cum nu voia să intre în această discuție.

— Bine, spune în continuare. Ce s-a întâmplat?

— La Pietrele Șerpilor sălășluiesc niște câini, a izbucnit Coadă Lungă.

— Câini? I-ai văzut tu? a intervenit Inimă de Foc.

Cei doi războinici au ridicat privirea în timp ce el se apropia, însoțit de Blană Fumurie.

— Ești sigur că vrei să auzi? l-a întrebat cu reproș Coadă Lungă. Nu mă mai acuzi de comploturi, sper.

— Îmi pare rău, a mieunat Inimă de Foc. Povestește-mi despre câine.

— *Câini*, Inimă de Foc, a mieunat Coadă Lungă. O haită întreagă.

Secundul a fost străbătut de fiori de gheață când a auzit cuvântul „haită“, dar nu a spus nimic, iar Coadă Lungă a continuat.

— Ți-am povestit că am simțit mirosul lui Stea de Tigru la Pietrele Șerpilor. M-am… M-am gândit să-l avertizez în legătură cu pericolul de acolo și voiam să știu ce căuta atât de adânc în teritoriul Clanului Tunetului. Ei bine, am aflat, a mieunat el înfiorându-se.

— Spune, l-a îndemnat Inimă de Foc.

Și-a dat seama cât de mult se înșelase; Coadă Lungă chiar avea lucruri importante de raportat.

— Știi peșterile? a mieunat Coadă Lungă. Tocmai ajungeam în dreptul lor când l-am văzut pe Stea de Tigru. Însă el nu m-a văzut pe mine. La început am crezut că fură pradă, fiindcă târa după el un iepure mort, însă l-a lăsat pe jos, chiar la intrarea în peșteră.

S-a oprit, cu ochii încețoșați de groază – revedea cu ochii minții ceva nevăzut de celelalte pisici.

— Și-apoi? l-a îndemnat și Vifor Alb.

— Apoi o… o ființă a ieșit din peșteră. Jur că era cel mai mare câine pe care l-am văzut vreodată. N-avea nimic de-a face cu schilodeniile alea prostovane care vin aici cu Două-Picioare. Ăsta era imens. I-am văzut doar labele din față și capul. Avea niște fălci uriașe, pline de bale și colți cum n-ați mai văzut.

Ochii lui Coadă Lungă se măriseră la amintirea spaimei trăite.

— A înșfăcat iepurele și l-a târât în peșteră. Apoi au început urletele și lătrăturile. Se auzea ca și cum erau mai mulți câini acolo, luptându-se pe iepure. Era greu de înțeles ce spuneau, dar cred că ziceau „haită, haită“ și „să ucidem, să ucidem“.

Inimă de Foc a înțepenit, paralizat de spaimă, iar Blană Fumurie a mieunat încetișor:

— Astea erau cuvintele din visul meu.

— Asta a spus și Chip Pierdut, a adăugat Inimă de Foc.

Știa, în sfârșit, care erau ființele îngrozitoare care o atacaseră pe tânăra pisică. Și-a amintit că spiritele o avertizaseră pe Stea Albastră în legătură cu o haită. Coadă Lungă descoperise forța malefică din pădure, cea care transformase pisicile în pradă, vânătorii în vânat. Nu un singur câine, rătăcit de Două-Picioare, ci o haită întreagă de creaturi sălbatice. Inimă de Foc nu-și dădea seama de unde veniseră, dar știa că spiritele nu ar fi dezlănțuit o asemenea forță distrugătoare, punând în pericol echilibrul vieții din întreaga pădure.

— Și zici că Stea de Tigru le-a dat de mâncare câinilor? l-a întrebat pe Coadă Lungă. Ce o fi în capul lui?

— Nu știu, a recunoscut războinicul. După ce a lăsat iepurele, a sărit pe stâncă. Câinele nu cred că l-a văzut. Și pe urmă a plecat.

— N-ai vorbit cu el?

— Nu, Inimă de Foc, nu am vorbit. Nici n-a știut că eram acolo. Îți jur pe ce vrei tu – pe Clanul Stelelor, pe viața lui Stea Albastră –, nu știu ce urmărește Stea de Tigru.

Spaima din ochii lui Coadă Lungă l-a convins. Se aștepta ca Stea de Tigru să încerce să fure puii, dar asta era mult mai complicat. Cum putuse să creadă că liderul Clanului Umbrelor

avea să renunțe la ranchiuna pe care o purta Clanului Tunetului? Și-a dat seama că în tot acest timp ar fi trebuit să se teamă mai mult de Stea de Tigru. Cumva, avea legătură cu forța întunecată ce sălășluia în pădure. Însă Inimă de Foc nu știa ce voia Stea de Tigru de la câini și ce avantaj obținea hrănindu-i.

— Tu ce crezi? l-a întrebat pe Vifor Alb.

— Cred că trebuie să investigăm, a mieunat sumbru războinicul. Și mă întreb cât știe Dungă Neagră despre toate astea.

— Și eu la fel. Dar n-am de gând să-l întreb. Dacă e în cârdășie cu Stea de Tigru, n-o să ne spună nimic folositor.

Întorcându-se fulgerător spre Coadă Lungă, a adăugat:

— Să nu îndrăznești să îi sufli o vorbă lui Dungă Neagră. Ține-te departe de el.

— Ddda, Inimă de Foc, s-a bâlbâit războinicul.

— Trebuie să aflăm de ce își asumă Stea de Tigru riscul enorm de a hrăni câinii ăștia cu pradă, a continuat Vifor Alb. Dacă vrei să iei o patrulă până la Pietrele Șerpilor, vin cu tine.

Inimă de Foc a ridicat privirea, scrutând lumina.

— E prea târziu azi, a hotărât el. Până ajungem la Pietrele Șerpilor se face întuneric. Dar mergem mâine la răsărit. O să aflu ce pune la cale Stea de Tigru, chit că e ultimul lucru pe care îl fac.

CAPITOLUL 24

Inimă de Foc a ieșit din vizuina războinicilor și s-a oprit. În partea cealaltă a luminișului era Furtună de Nisip, ghemuită lângă tufa de urzici, și înfuleca o bucată de vânat. Secundul alesese câțiva dintre războinicii pe care voia să-i ia cu el la Pietrele Șerpilor, dar încă nu vorbise cu Furtună de Nisip. Ezita să îi rișteviața într-o asemenea misiune periculoasă și, în același timp, se temea că ea ar fi refuzat să vină dacă ar fi perceput-o ca pe un ordin. Cu toate acestea, știa că nu putea merge fără ea.

Trăgând aer în piept, s-a dus lângă tufișul de urzici și s-a așezat lângă ea.

Furtună de Nisip a luat ultima înghițitură de veveriță.

— Inimă de Foc? Ce e?

Inimă de Foc i-a povestit în șoaptă ce descoperise Coadă Lungă la Pietrele Șerpilor.

— Aș vrea să vii cu noi, i-a mai spus el. Ești rapidă și curajoasă, iar clanul are nevoie de tine.

Pisica și-a întors privirea verzuie spre el, însă Inimă de Foc nu i-a putut desluși expresia.

— *Eu* am nevoie de tine, a izbucnit el, temându-se că avea să-l refuze. De dragul lui Stea Albastră, de dragul clanului. Știu că lucrurile n-au stat prea bine între noi în ultima vreme, de când am împiedicat bătălia cu Clanul Vântului. Dar am încredere în tine. Indiferent ce crezi despre mine, fă-o pentru clan.

Furtună de Nisip a încuviințat din cap încetișor. Părea gânditoare, iar în inima motanului a încolțit speranța.

— Știu de ce nu ai vrut să ne luptăm cu Clanul Vântului. Într-un fel, am considerat că aveai dreptate. Dar mi-era greu să știu că ai acționat pe la spatele lui Stea Albastră, fără să ne spui și nouă.

— Știu, dar…

— Dar tu ești secundul, l-a întrerupt pisica, întinzând o labă spre el, pentru a-l face să tacă. Tu ai responsabilități pe care noi, restul, nu le înțelegem. Și-mi dau seama ce luptă trebuie să se fi dat în sufletul tău, între loialitatea față de Stea Albastră și cea față de clan.

A ezitat, privindu-și lung labele, și a continuat:

— Și în sufletul meu se purta o luptă. Voiam să fiu loială codului războinicilor și, în același timp, voiam să-ți fiu loială ție, Inimă de Foc.

Motanul era prea emoționat ca să mai poată răspunde. Și-a întins capul, pentru a-l lipi de coapsa ei și, spre încântarea lui, pisica nu s-a îndepărtat. Dimpotrivă, a ridicat din nou privirea spre el și Inimă de Foc a simțit că se pierde în adâncimea privirii ei.

— Îmi pare rău, Furtună de Nisip, a murmurat el, nu am vrut să te fac să suferi.

Aproape în șoaptă, a adăugat:

— Te iubesc.

Ochii lui Furtună de Nisip străluceau.

— Și eu te iubesc, Inimă de Foc, a șoptit ea. De asta a durut atât de mult atunci când i-ai cerut lui Stea Albastră ca Blană de Ferigă să devină mentorul lui Labă Roșcată. Am crezut că nu mă respecți.

— Am greșit, a tremurat vocea lui Inimă de Foc. Nu știu cum am putut să fiu așa fără

minte!

Furtună de Nisip a început să toarcă, lipindu-și nasul de al lui.

— Te vreau alături de mine mereu!

Inimă de Foc a inspirat adânc mirosul ei, bucurându-se de căldura trupului pisicii. Simțea că ar fi fost fericit pentru totdeauna dacă ar fi putut rămâne așa.

Însă știa că nu poate.

— Furtună de Nisip, i-a spus el, ridicând capul. Știu cu ce ne vom confrunta acolo. E mult mai periculos decât tot ce-mi imaginasem eu. Nu îți ordon să vii, însă tot aș vrea să fii lângă mine.

Torsul pisicii a devenit parcă mai adânc, o vibrație ce îi umplea tot trupul.

— Bineînțeles că vin, ghemotoc de blană fără minte! a mieunat ea drăgăstoasă.

Secundul a stabilit o patrulă dublă de pază pentru noaptea aceea și a stat chiar el de veghe în mijlocul luminișului. Era tot mai îngrijorat, ascultând suspinele vântului printre crengile golașe ale copacilor. Părea să poarte vocea lui Frunză Ruginie până la el, șoptindu-i despre dușmanul care nu dormea niciodată: Stea de Tigru, câinii… sau amândouă.

Dușmanul era pe cale să-și dezlănțuie furia și nicio pisică nu era în siguranță. Inimă de Foc era conștient că ziua următoare putea aduce distrugerea clanului.

În timp ce privea luna aproape plină, Blană Fumurie a ieșit din vizuină și a venit lângă el.

— Dacă mâine conduci o patrulă, ar fi bine să te odihnești, l-a sfătuit ea. O să ai nevoie de putere.

— Știu. Dar nu cred c-aș reuși să dorm.

A ridicat din nou privirea spre cer și spre stelele sclipitoare din Blana Argintie.

— Pare atât de liniște acolo, sus. Pe când aici…

— Da, a murmurat Blană Fumurie. Aici simt cum crește puterea răului. Pădurea e copleșită, iar Clanul Stelelor nu ne poate ajuta cu nimic. Totul depinde de noi.

— Deci chiar nu crezi că spiritele au trimis haita asta pentru a ne pedepsi?

Pisica-vraci l-a privit lung, în ochii ei albaștri reflectându-se lumina lunii.

— Nu, Inimă de Foc, nu cred.

S-a aplecat cu grijă spre el și l-a atins ușurel cu botul pe obraz.

— Să știi că nu ești singur, i-a promis ea. Sunt alături de tine. Tot clanul e alături de tine.

Inimă de Foc spera că avea dreptate. Pisicile aveau să supraviețuiască doar dacă erau unite și înfruntau împreună această amenințare sumbră. Îl sprijiniseră când fusese vorba de a împiedica lupta cu Clanul Vântului, dar i-ar fi fost alături și când trebuia înfruntată haita?

— Ce ai să-i spui lui Stea Albastră? l-a întrebat ea după câteva momente.

— Nimic. Nu-i voi spune nimic până nu aruncăm măcar o privire. Nu are rost să o tulburăm. N-are putere să facă față situației… Nu acum.

Blană Fumurie a murmurat aprobator. A stat de veghe cu el, în tăcere, până ce luna a început să apună. Apoi a mieunat:

— Inimă de Foc, îți spun în calitate de pisică-vraci că trebuie să te odihnești. Deznodământul zilei de mâine poate hotărî viitorul acestui clan și avem nevoie ca toți războinicii să fie în putere.

Inimă de Foc a trebuit să recunoască, reticent, că avea dreptate. A lins-o ușor pe ureche, de rămas-bun, s-a ridicat în picioare, a mers în vizuina războinicilor și s-a cuibărit în așternutul de mușchi lângă Furtună de Nisip, dar somnul i-a fost chinuit de vise întunecate. La un moment dat i s-a părut că o vede pe Frunză Ruginie alergând spre el, iar inima i-a tresărit de bucurie. Însă până să ajungă la el s-a transformat într-un câine uriaș, cu fălcile căscate și flăcări în ochi. S-a trezit tremurând și a văzut că se crăpa de ziuă. „Ăsta poate fi ultimul răsărit pe care îl văd“, și-a spus el. „În pădure ne așteaptă moartea.“

Când a ridicat capul, și-a dat seama că Furtună de Nisip ședea lângă el și că îl privise în timp ce dormea. Văzând iubirea din ochii ei, s-a simțit puternic, plin de o vigoare reînnoită. S-

a ridicat și a lins-o blând pe ureche.

— A venit momentul, a mieunat el.

A trezit pisicile pe care le alesese de cu seară pentru patrula de la Pietrele Șerpilor. Fostul lui ucenic aproape că țâșnise din cuib, dând fioros din coadă la gândul că avea să înfrunte creaturile care o răniseră pe Chip Pierdut.

Față Dungată, care dormise aproape de tânărul războinic, s-a trezit împreună cu el și l-a însoțit până la ieșirea din vizuină.

— Fie ca spiritele din Clanul Stelelor să fie cu tine, a mieunat ea, curățându-i bucățelele de mușchi de prin blană.

Coadă de Nor și-a lipit botul de al ei.

— Nu-ți face griji, și-a încurajat el mama adoptivă. O să-ți povestesc totul când mă întorc.

Inimă de Foc l-a trezit pe Vifor Alb și apoi a traversat vizuina până unde dormea Dungă Cenușie, într-un așternut din buruieni. Împungându-l cu o labă, i-a șoptit:

— Haide.

Dungă Cenușie a clipit și s-a ridicat în picioare.

— E exact ca pe vremuri, a mieunat el, încercând în van să pară voios. Noi doi, repezindu-ne iarăși în gura pericolului.

Și-a împins ușor fruntea în umărul secundului.

— Mulțumesc că m-ai ales, Inimă de Foc. Mi-e foarte frică, dar îți promit c-o să-mi dovedesc loialitatea față de Clanul Tunetului.

Inimă de Foc s-a lipit de el, iar apoi l-a lăsat să se spele un pic, mergând între timp să-l trezească pe Coadă Lungă. Războinicul tremura ușor în timp ce se ridica din așternut, însă avea o privire hotărâtă.

— Am să-ți demonstrez că poți avea încredere în mine, i-a promis el.

Inimă de Foc a încuviințat din cap, simțindu-se încă rușinat că nu-l ascultase cu o seară înainte.

— Clanul are nevoie de tine, Coadă Lungă, a mieunat el. Mult mai mare nevoie decât au Stea de Tigru și Dungă Neagră, crede-mă.

Coadă Lungă s-a luminat la față și l-a urmat pe Inimă de Foc, alături de ceilalți războinici. S-au așezat lângă tufa de urzici și au înfulecat rapid niște vânat, în timp ce Inimă de Foc le reamintea pe scurt ce aflase de la Coadă Lungă.

— Mergem acolo doar ca să investigăm, a mieunat el. Nu putem hotărî cum să scăpăm de câinii ăștia până nu știm exact cu ce avem de-a face. N-o să-i atacăm încă… Ai înțeles, Coadă de Nor?

Ochii albaștri ai motanului l-au privit fix, însă Coadă de Nor nu a răspuns nimic.

— Să știi că nu te iau dacă nu promiți să faci exact ce ți se spune, fără să crâcnești.

— Da, bine, i-a răspuns tânărul războinic zvâcnind nervos din coadă. O să mă asigur că toți câinii ăia ajung mâncare pentru ciori, dar am s-o fac așa cum vrei tu, Inimă de Foc.

— Bun, a rostit Inimă de Foc, trecând cu privirea peste restul patrulei. Are cineva întrebări?

— Dacă ne întâlnim cu Stea de Tigru? a întrebat Furtună de Nisip.

— Cu o pisică din alt clan? Pe teritoriul nostru? a răspuns secundul dezvelindu-și colții. Da, *pe el* îl puteți ataca.

Coadă de Nor a mârâit de satisfacție.

Luând ultima îmbucătură din vânatul său, Inimă de Foc a pornit primul în afara taberei și a urcat povârnișul. Cu toate că soarele aproape răsărise, cerul era acoperit de nori și printre copaci erau umbre întunecoase. Se simțea un miros puternic de iepure, chiar în apropiere de tabără, însă Inimă de Foc l-a ignorat. Nu aveau timp să vâneze.

Războinicii înaintau cu precauție, în șir indian, cu Inimă de Foc în frunte, iar Vifor Alb încheia șirul. După ce aflase de la Coadă Lungă, Inimă de Foc era și mai convins că pădurea,

atât de familiară lor, abunda acum în pericole, iar blana i se zbârlea întruna în așteptarea atacului.

Au înaintat într-o liniște deplină până aproape de Pietrele Șerpilor. Inimă de Foc încerca să găsească cea mai bună modalitate de a ajunge până lângă peșteri, când Dungă Cenușie a mieunat:

— Ce-i aia?

S-a aruncat într-un maldăr de ferigi uscate. O clipă mai târziu, Inimă de Foc i-a auzit vocea aspră și încordată:

— Veniți să vedeți asta.

Inimă de Foc s-a îndreptat spre locul de unde venea vocea motanului și l-a găsit pe Dungă Cenușie aplecat asupra unui iepure mort. Îi fusese frânt gâtul, pielea smulsă, iar blana din jur era țepoasă, îmbibată cu sânge uscat.

— Haita a ucis din nou, a mieunat sumbru Coadă Lungă.

— Dar atunci de ce nu au mâncat prada? a întrebat Furtună de Nisip, apropiindu-se și ea de trupul maroniu nemișcat, adulmecându-l. Inimă de Foc, aici se simte mirosul Clanului Umbrelor!

Inimă de Foc a deschis fălcile, lăsând aerul din pădure să-i ajungă până în cerul gurii. Furtună de Nisip avea dreptate. Era un miros slab, dar inconfundabil.

— Stea de Tigru a omorât iepurele ăsta și l-a lăsat aici. Mă întreb de ce.

Și-a amintit cum Coadă Lungă raportase că-l văzuse pe Stea de Tigru hrănind haita cu un iepure, iar acum mirosul de iepure fusese puternic pe tot drumul dinspre tabăra Clanului Tunetului. Îndepărtându-se de pradă, l-a chemat pe Coadă de Nor lângă el.

— Întoarce-te în tabără exact pe drumul pe care am venit. Caută iepuri morți. Dacă găsești vreunul, verifică-l și de alte mirosuri, apoi vino și spune-mi. Vifor Alb, tu ai să mergi cu el.

I-a privit pe cei doi războinici îndepărtându-se și apoi s-a întors spre Dungă Cenușie.

— Tu stai aici și păzește iepurele. Furtună de Nisip, Coadă Lungă, voi veniți cu mine.

Chiar și mai precaut acum, oprindu-se să adulmece aerul odată la câțiva pași, Inimă de Foc s-a apropiat de Pietrele Șerpilor. N-a durat mult să descopere încă un iepure mort, lăsat la vedere pe o piatră, înconjurat tot de mirosul lui Stea de Tigru. De data aceasta, se aflau deja în raza vizuală a gurii peșterii. Inimă de Foc zărea silueta unui alt iepure ce zăcea la marginea spațiului deschis din fața peșterii. Nu se vedea niciun semn de haită.

— Dar unde sunt câinii? a mormăit el.

— În peștera aia, i-a răspuns Coadă Lungă. Chiar acolo l-am văzut ieri pe Stea de Tigru lăsând iepurele.

— Când vor ieși din peșteră, vor vedea iepurele de acolo, pe urmă o să-l miroasă pe ăsta, a început Inimă de Foc să gândească cu voce tare. Pe urmă e cel găsit de Dungă Cenușie…

Revelația l-a izbit ca o stâncă, iar răsuflarea i s-a tăiat de spaimă.

— Știu ce vor găsi Vifor Alb și Coadă de Nor. Stea de Tigru a creat o potecă de iepuri până la tabăra noastră.

Coadă Lungă s-a ghemuit la pământ, iar ochii lui Furtună de Nisip s-au mărit de frică.

— Adică vrea să aducă haita direct la noi?

Prin mintea lui Inimă de Foc au început să se perinde imaginile unor câini uriași ce coborau în fugă râpa, doborând zidul de ferigi și pătrunzând în tabăra lor liniștită. Vedea clămpănitul fălcilor, trupurile moi ale felinelor aruncate de colo-colo, pui ce miorlăiau speriați, în timp ce colții malefici se apropiau de ei… S-a cutremurat.

— Da. Haideți, trebuie să deturnăm cărarea!

Nici măcar un ordin direct de la Clanul Stelelor nu l-ar fi convins pe Inimă de Foc să se ducă după iepurele de la intrarea în peșteră. Dar l-a înșfăcat pe cel de pe piatră și a pornit în fugă spre locul în care îl lăsase pe Dungă Cenușie. Ajuns lângă el, și-a lăsat povara jos doar cât

să miaune:

— Adu iepurele ăla. Trebuie să avertizăm clanul.

Cu urechile ciulite de uimire, Dungă Cenușie s-a supus. Au pornit înapoi spre tabără, iar după ce alergaseră câteva lungimi de vulpe, Inimă de Foc i-a văzut pe Coadă de Nor și Vifor Alb, ce înaintau precauți printre buruieni.

— Am mai găsit doi iepuri, a raportat Coadă de Nor. Amândoi duhneau a Stea de Tigru.

— Duceți-vă și aduceți-i.

După ce le-a explicat pe scurt ce bănuieli avea, a continuat:

— Îi aruncăm undeva, într-un pârâu, și deturnăm cărarea.

— Toate bune și frumoase, a mieunat Vifor Alb. Poți muta iepurii, dar ce faci cu mirosul?

Inimă de Foc a înlemnit. Era clar, frica îi luase mințile. Mirosul de iepure și sângele vărsat tot aveau să îndrume haita direct spre tabăra Clanului Tunetului.

— Mutăm oricum iepurii, a decis el repede. Poate așa încetinim câinii. Dar trebuie să ne întoarcem și să avertizăm clanul. Toate pisicile trebuie să plece din tabără.

Au pornit în goană, cu urechile ciulite după sunetul haitei. În scurtă vreme, adunaseră mai mulți iepuri decât puteau căra. Probabil că Stea de Tigru vânase toată noaptea ca să prindă atâția, s-a gândit Inimă de Foc înveninat.

— Haideți să-i lăsăm pe toți aici, a sugerat Furtună de Nisip când se aflau încă destul de departe de râpă.

Respira greu și-și rupsese o gheară, dar în ochi îi strălucea o hotărâre de nestrămutat și Inimă de Foc știa c-ar fi alergat la infinit dacă i-ar fi cerut-o el.

— Dacă găsesc o masă bună, câinii se vor opri s-o mănânce, a continuat ea.

— Bună idee, a mieunat Inimă de Foc.

— Ar fi fost mai bine să-i lăsăm mai aproape de peșteră, a subliniat Vifor Alb cu ochii umbriți de îngrijorare. Poate că asta i-ar fi oprit cu totul să vină spre tabără.

— Așa este, a răspuns Inimă de Foc, dar nu mai avem timp. Câinii pot să fie deja pe drum spre noi. Nu aș vrea să ne întâlnim cu ei.

Vifor Alb a încuviințat din cap. Au lăsat maldărul de iepuri la vedere și au zbughit-o la fugă. Secundul simțea cum îi bate inima, gata să-i sară din piept. Trebuia să-și fi dat seama că vechiul său dușman avea legătură cu forța întunecată ce amenința pădurea. Doar Clanul Stelelor știa cum aflase Stea de Tigru de prezența câinilor la Pietrele Șerpilor, dar îi folosea pentru a distruge clanul pe care îl ura. Gonind printre copaci, Inimă de Foc se temea că putea fi prea târziu pentru a-l opri.

S-a oprit când a ajuns în vârful râpei.

— Împrăștiați-vă, le-a ordonat el războinicilor. Asigurați-vă că nu există pradă proaspătă în apropierea taberei.

Au luat-o apoi la fugă pe povârniș, acoperind toată suprafața. Coadă de Nor era în față și, undeva aproape de intrarea în tabără, Inimă de Foc l-a văzut oprindu-se brusc. Se uita la ceva de pe jos.

— Nu! Nu! Nu! a răsunat strigătul lui asurzitor.

Blana lui Inimă de Foc s-a zbârlit de groază.

— Nu! a urlat iarăși tânărul războinic. Inimă de Foc!

Motanul s-a repezit spre el. Coadă de Nor rămăsese în picioare, înțepenit, cu blana zbârlită ca în fața unui dușman. Ochii îi erau ațintiți asupra grămăjoarei nemișcate de blană pestriță de lângă labele lui.

— De ce, Inimă de Foc? a jelit el. De ce tocmai ea?

Inimă de Foc știa de ce, dar mânia și durerea aproape că-i luaseră glasul.

— Pentru că Stea de Tigru vrea ca haita să prindă gustul sângelui de pisică.

Pisica ce zăcea fără suflare în fața lor era Față Dungată, mama adoptivă a lui Coadă de Nor.

CAPITOLUL 25

Coadă de Nor și Furtună de Nisip au purtat trupul lui Față Dungată înapoi în tabără, însă nu aveau suficient timp pentru ritualul obișnuit de jelire. Se părea că pisica plecase la vânătoare singură, devreme, iar celelalte pisici abia își dăduseră seama că nu se întorsese încă. Ritualul de îngropare a fost făcut în grabă de Coadă de Nor și cei doi pui ai ei, Labă de Frunză și Labă de Cenușă, în vreme ce Inimă de Foc chema clanul la Adunare.

S-au întors când secundul se afla la poalele Pietrei Mari, așteptând să se adune pisicile. Coadă de Nor mergea de colo-colo, dând furios din coadă.

— Îl spintec pe Stea de Tigru! a jurat el. Îi împrăștii măruntaiele de aici până la Pietrele Înalte. E al meu, Inimă de Foc, și să nu uiți asta.

— Iar tu să nu uiți că trebuie să te supui ordinelor mele, i-a răspuns secundul. Acum trebuie să ne ocupăm de haita de câini. În legătură cu Stea de Tigru o să ne facem griji mai târziu.

Coadă de Nor și-a dezvelit colții mârâind a frustrare, dar nu l-a contrazis.

Între timp, celelalte pisici se adunaseră, alcătuind o mulțime șocată și tăcută, în jurul lui Inimă de Foc. Blană Fumurie a ieșit din vizuina lui Stea Albastră și a șchiopătat repede până la secund.

— Stea Albastră doarme, a mieunat ea. Cred că e mai bine să-i povestim despre toate astea când vom avea un plan, nu?

Inimă de Foc a încuviințat din cap, întrebându-se ce reacție va avea conducătoarea la aflarea veștii că toate temerile ei legate de Stea de Tigru se adeveriseră. Avea să-și piardă mințile definitiv? Străduindu-se să învingă propria teamă, Inimă de Foc s-a adresat clanului.

— Pisici din Clanul Tunetului, a început el. În dimineața aceasta am descoperit că pe teritoriul nostru se află o haită de câini, care locuiește în peșterile de la Pietrele Șerpilor.

Din rândul pisicilor au început să răsune murmure, precum și câteva strigăte sfidătoare. Secundul bănuia că nu-l credeau, însă urma să le dea vești și mai rele. N-a putut să se abțină și s-a uitat la Dungă Neagră, dar războinicul avea o expresie impenetrabilă, iar Inimă de Foc nu avea idee ce știa acesta.

— Stea de Tigru hrănește de ceva vreme acești câini, a continuat el, încercând să aibă o voce cât mai calmă. A alcătuit o cărare de iepuri morți care i-ar conduce direct spre tabăra noastră. Știți cu toții ce se afla la capătul acelei cărări... o pisică din rândul nostru.

A plecat capul spre locul unde fusese îngropată Față Dungată.

A trebuit să facă un semn din coadă, reducând la tăcere un cor de tânguiri. A văzut că Floare Aurie stătea ghemuită cu capul plecat, în timp ce asculta ce făcuse Stea de Tigru, apoi și-a mutat instinctiv privirea spre cei mai tineri ucenici. Labă Roșcată îl privea îngrozită, însă fața lui Labă de Mărăcine nu se vedea. Inimă de Foc se întreba dacă era la fel de îngrozit ca sora lui, sau dacă își admira tatăl pentru îndeplinirea unui plan atât de cutezător.

Când s-a putut face auzit din nou, Inimă de Foc a continuat:

— Am încercat să deturnăm cărarea, însă iepurii au stat acolo toată noaptea, iar câinii vor simți mirosul pe care l-au lăsat în urmă. Trebuie să plecăm cu toții – bătrâni, pui, toată lumea! Dacă haita de câini ajunge în tabără, nu trebuie să ne găsească aici.

Au răsunat alte mieunături neliniștite, de data asta mai potolite și îngrijorate. Coadă Tărcată, o bătrână vărgată, pisică foarte frumușică în tinerețe, a strigat:

— Unde să ne ducem?

— Spre Pietrele Însorite, i-a răspuns Inimă de Foc. Odată ce ajungeți acolo, urcați în cei mai înalți copaci. Dacă vă urmăresc câinii, vor crede că v-au pierdut urma pe pietre și nu vă vor mai căuta.

Spre ușurarea lui, clanul s-a liniștit după primirea unor ordine concrete, cu toate că pisicile o jeleau pe Față Dungată. Puii ei, ucenicii Labă de Frunză și Labă de Cenușă, stăteau lipiți unul de altul, cu o expresie de groază paralizantă. Inimă de Foc a mulțumit Clanului Stelelor că în ziua aceea, cu toate că era frig și întunecat, nu ploua și că nu aveau pisici bolnave sau pui foarte tineri cu care să pornească la drum.

— Și cu haita cum rămâne? a întrebat Blană Pământie. Ce facem în legătură cu câinii?

Inimă de Foc a ezitat. Știa că haita era prea puternică, războinicii lui nu o puteau ataca direct. Stea de Tigru nu i-ar fi îndrumat spre tabăra lor, dacă n-ar fi fost sigur de asta. „Clanul Stelelor să mă ajute“, s-a rugat el în gând. Ca și cum străbunii războinici l-ar fi auzit, în clipa aceea l-a străfulgerat o idee.

— Asta e! a șoptit el. Vom fura cărarea.

Pentru că pisicile aflate aproape de el l-au privit lung, a repetat cu voce tare:

— Vom fura cărarea!

— Cum adică? a întrebat Furtună de Nisip cu ochii mari.

— Exact așa. Stea de Tigru vrea să aducă haita până în tabăra noastră. Bine. O să-l lăsăm să facă asta. Iar când sosesc câinii noi vom fi pregătiți… să-i ducem în defileu.

Destul de aproape de Patru Stejari, în partea opusă a teritoriului Clanului Tunetului, apa râului trecea înspumată printre stâncile colțuroase. În locul acela, vâltoarea era puternică și rapidă, iar imediat sub suprafața apei, erau ascunse stânci ascuțite. Dacă acolo se puteau îneca pisici, de ce nu s-ar fi înecat și câini?

— Va trebui să ademenim câinii chiar până la margine, a continuat Inimă de Foc, pe măsură ce detaliile planului i se conturau în minte. Am nevoie de războinici care aleargă repede. Dungă Cenușie. Furtună de Nisip. Blană de Șoarece și Coadă Lungă. Blană Pământie. Am să merg și eu. Suntem suficienți. Ceilalți adunați-vă lângă intrarea în tabără, gata de plecare.

În timp ce pisicile pe care nu le numise porneau încotro le poruncise, Inimă de Foc i-a văzut pe Labă de Frunză și Labă de Cenușă croindu-și drum prin mulțime.

— Inimă de Foc, vrem să ajutăm și noi, l-a implorat Labă de Frunză, țintuindu-l cu privirea rugătoare și tulburată.

— Am spus că-mi trebuie războinici, i-a amintit el cu blândețe.

— Dar Față Dungată a fost mama noastră, a protestat Labă de Cenușă. Te rugăm, Inimă de Foc, vrem s-o facem pentru ea.

— Da, ia-i cu tine, a intervenit Vifor Alb cu o voce gravă. Mânia îi va face neînfricați.

Secundul a ezitat, dar când a văzut privirea arzătoare a războinicului alb, a încuviințat din cap.

— Bine.

— Și cu mine cum rămâne? a întrebat fostul lui ucenic, începând iar să izbească din coadă.

— Ascultă-mă, Coadă de Nor, nu pot să-mi pun toți războinicii buni să ademenească haita, câțiva trebuie să aveți grijă de restul clanului.

Motanul tânăr a deschis botul să-l contrazică, însă Inimă de Foc a continuat imediat:

— Să știi că nu-ți dau o sarcină ușoară. Dacă noi eșuăm, va trebui să lupți tu împotriva câinilor… poate și împotriva Clanului Umbrelor. *Gândește-te*, Coadă de Nor, l-a îndemnat el pe războinicul încă nehotărât. Ce răzbunare împotriva lui Stea de Tigru poate fi mai bună decât a

te asigura că planul lui dă greș și că pisicile din Clanul Tunetului supraviețuiesc?

Coadă de Nor a rămas tăcut o clipă, cu fața schimonosită de mânie și suferință pentru Față Dungată.

— Și nu uita de Chip Pierdut, a mieunat Inimă de Foc încet. O să aibă nevoie de tine mai mult ca niciodată.

Tânărul războinic și-a îndreptat spinarea auzind numele prietenei sale suferinde și a căutat-o cu privirea prin luminiș. Pisica șchiopăta spre intrare, ajutată de Coadă Pestriță și de ceilalți bătrâni.

— Bine, Inimă de Foc, a rostit el cu o hotărâre de neclintit. Pornesc.

— Mulțumesc, a strigat Inimă de Foc după motanul care alerga deja spre Chip Pierdut. Am încredere în tine, Coadă de Nor.

În timp ce privea pisicile care se adunau la intrare, i-a atras atenția o mișcare de dincolo de ele. Dungă Neagră se strecura printr-o gaură din zidul de ferigi, urmat îndeaproape de Labă de Mărăcine și Labă Roșcată.

Inimă de Foc a țâșnit după ei și a reușit să-i prindă când treceau printre ramurile tufișurilor.

— Dungă Neagră! a strigat el. Unde crezi că te duci?

Războinicul s-a întors. În ochii lui era un licăr de spaimă, însă l-a înfruntat curajos pe secund.

— Nu cred că Pietrele Însorite sunt sigure, a mieunat el. Îi duceam pe ucenicii ăștia într-un loc mai bun. Au…

— Ce loc mai bun? l-a provocat Inimă de Foc. Dacă știi un loc mai bun, de ce nu-l împărtășești și cu restul clanului? Asta dacă nu cumva îi duceai la Stea de Tigru?

L-a cuprins un val de furie, care îl împingea să sară cu ghearele scoase pe Dungă Neagră. Știa însă că cel mai bine este să rămână calm în aceste momente.

— Sigur, liderul Clanului Umbrelor n-ar vrea să-i fie mâncați puii de o haită de câini. Îi duci la el înainte să sosească haita, nu-i așa? Presupun că ați stabilit toate astea la ultima Adunare!

Dungă Neagră nu i-a răspuns. Cu o expresie întunecată, a ocolit privirea secundului.

— Mă dezgușți, Dungă Neagră, a șuierat Inimă de Foc. Ai știut că Stea de Tigru voia să aducă haita peste noi și nu ai spus un cuvânt! Chiar nu ai nicio fărâmă de loialitate față de clanul tău?

— N-am știut! a protestat Dungă Neagră, ridicând capul. Stea de Tigru mi-a spus să-i duc puii, dar nu mi-a zis de ce. N-am știut nimic despre haită, jur pe Clanul Stelelor!

Inimă de Foc se întreba ce valoare mai avea un jurământ pe Clanul Stelelor, rostit de botul războinicului trădător. S-a întors spre cei doi ucenici, care îi priveau cu ochii măriți de spaimă.

— Ce v-a spus Dungă Neagră?

— Nnnimic, Inimă de Foc, s-a bâlbâit Labă Roșcată.

— Doar să mergem cu el, a adăugat fratele ei. A zis că știe un loc bun unde să ne ascundem.

— Și voi l-ați ascultat? s-a răstit la ei. O fi liderul clanului, mai nou? Sau poate l-a făcut cineva mentorul vostru și eu n-am observat? Veniți toți după mine! Imediat!

Întorcându-se, i-a condus de-a curmezișul luminișului, până la pisicile adunate la intrare. Aproape c-a fost surprins că Dungă Neagră chiar l-a urmat, ca și Labă de Mărăcine și Labă Roșcată. Secundul era conștient că la un moment dat trebuia să îl tragă la răspundere pe războinicul nesupus, însă acum nu era momentul.

Când a ajuns lângă celelalte pisici, l-a chemat cu o mișcare din coadă pe Blană de Ferigă.

— Blană de Ferigă, a mieunat el, te fac responsabil pentru acești doi ucenici. Orice s-ar întâmpla, să nu-i scapi din ochi. Și dacă Dungă Neagră suflă doar înspre ei, vreau să aflu

imediat.

— Da, Inimă de Foc, a mieunat Blană de Ferigă uimit.

Împingând ușor cu nasul cei doi ucenici, i-a condus spre celelalte pisici.

Văzându-l pe Vifor Alb în apropiere, Inimă de Foc a mers lângă el și a făcut un semn din cap spre Dungă Neagră.

— Stai cu ochii pe el. N-am încredere în el nici cât negru sub gheară.

Apoi s-a adresat războinicilor pe care îi alesese să alerge în fața haitei.

— Dacă nu ați mâncat azi, vă sugerez să o faceți acum, a mieunat el. O să aveți nevoie de putere. Pornim în curând, dar întâi trebuie să vorbesc cu Stea Albastră.

În timp ce pornea spre vizuina conducătoarei, și-a dat seama că Blană Fumurie era lângă el.

— Vrei să vin cu tine?

Inimă de Foc a clătinat din cap.

— Nu. Du-te și ajută-i pe ceilalți! Trebuie să-i pregătești de plecare și în același timp să-i faci să rămână calmi.

— Nu-ți face griji, Inimă de Foc, l-a asigurat pisica-vraci. O să iau câteva leacuri de bază la mine, în caz de nevoie.

— Bună idee. Ia-l pe Labă Ascuțită să te ajute. Puteți pleca imediat ce e gata Stea Albastră.

Când a privit în bârlogul lui Stea Albastră, a văzut că lidera era trează, își spăla blana.

— Da, Inimă de Foc? Ce este?

Inimă de Foc a intrat în bârlog și a plecat capul.

— Stea Albastră, am aflat adevărul despre puterea malefică din pădure, a început el precaut. Știm ce este „haita“.

Stea Albastră s-a ridicat în fund și l-a privit cu ochii albaștri neclintiți, în timp ce i-a povestit ce văzuseră în dimineața aceea. Pe măsură ce înainta povestea, pe figură i s-a zugrăvit o expresie înspăimântată, iar Inimă de Foc s-a temut din nou că descoperirea aceasta avea s-o facă să-și piardă mințile.

— Deci Față Dungată a murit, a șoptit ea când Inimă de Foc a terminat. În curând restul clanului o va urma. Clanul Stelelor l-a trimis pe Stea de Tigru să ne distrugă. Nu au să ne ajute.

— Poate că nu ne vor ajuta, Stea Albastră, dar noi nu renunțăm, a insistat Inimă de Foc, încercând să nu intre și el în panică. Trebuie să conduci clanul până la Pietrele Însorite.

Urechile liderei au zvâcnit.

— La ce bun? Nu putem locui la Pietrele Însorite, iar haita ne poate vâna și acolo.

— Dacă planul meu funcționează, nu veți sta acolo multă vreme. Uite…

I-a explicat cum spera să atragă câinii prin pădure și să-i înece în defileu.

Privirea liderei s-a pierdut undeva în spațiu, fixată pe ceva ce Inimă de Foc nu putea vedea.

— Deci vrei să merg la Pietrele Însorite ca unul dintre bătrâni, a mieunat ea.

Inimă de Foc a ezitat. Fără îndoială, să-i spună lui Stea Albastră ce să facă era mult mai greu decât să-i dea ordine lui Coadă de Nor.

— Ca lideră, i-a spus el. Dacă nu ești acolo, pisicile din clan vor intra în panică și se vor răzleți. Au nevoie ca tu să le ții laolaltă. În plus, nu uita că asta e ultima ta viață. Dacă o pierzi, ce face clanul fără tine?

Stea Albastră a ezitat.

— Prea bine.

— Ar trebui să plecăm imediat.

Stea Albastră a încuviințat din cap și a ieșit prima din vizuină. Cea mai mare parte a clanului, pisicile pe care Inimă de Foc nu le alesese pentru a veni cu el, se adunaseră deja lângă intrarea în tabără. Când Stea Albastră a mers să li se alăture, secundul l-a chemat din

coadă pe Vifor Alb.

— Stai lângă ea, a mieunat încet. Ai grijă de ea.

Vifor Alb a plecat capul.

— Te poți baza pe mine, Inimă de Foc.

Privirea pe care i-a aruncat-o i-a demonstrat lui Inimă de Foc că înțeleptul războinic înțelegea cât de fragilă era mintea liderei. S-a dus lângă Stea Albastră, care pornea în fruntea pisicilor ce părăseau tabăra.

Văzând-o lângă războinicul alb, bătrân, dar încă în forță, pe Inimă de Foc l-a lovit din nou fragilitatea liderei sale. Însă prezența ei în mijlocul pisicilor avea să le încurajeze, mai ales pe cele bătrâne.

Când cea din urmă pisică a ieșit din tabără, pornind în susul povârnișului, Inimă de Foc s-a întors spre războinicii rămași acolo, așezați lângă tulpinile arse ale tufișului de urzici. Dungă Cenușie și Furtună de Nisip îl priveau, iar ochii lor erau plini de hotărâre și spaimă, în egală măsură. Secundul și-a amintit că ultima oară când evacuase tabăra, mânat din urmă de foc, trei dintre pisici nu se mai întorseseră acasă.

Dar știa că asemenea gânduri nu făceau altceva decât să îi inducă panica. Trebuia să fie puternic pentru binele clanului său. Mergând spre războinicii săi, a mieunat:

— Sunteți gata? Să mergem.

CAPITOLUL 26

Când a ajuns în vârful râpei, Inimă de Foc s-a oprit și s-a întors spre Labă de Frunză și Labă de Cenușă.

— Voi doi așteptați aici, a poruncit el. Imediat ce vedeți câinii, o luați la fugă spre defileu. Furtună de Nisip e următoarea de pe traseu. Când o vedeți, vă urcați într-un copac, iar după ce câinii i-au prins mirosul și au plecat, porniți spre Pietrele Însorite.

S-a uitat spre cei doi ucenici. Ochii le străluceau de furie; durerea de a-și fi pierdut mama fusese uitată pentru o vreme, fiind înlocuită de dorința de a răzbuna moartea ei. Inimă de Foc spera că cele două pisici tinere aveau să-și amintească instrucțiunile și să nu intre în panică sau, mai rău, să nu încerce să atace singure.

— Clanul se bazează pe voi, a adăugat el. Și suntem cu toții mândri de voi.

— N-o să vă dezamăgim, a promis Labă de Frunză.

Inimă de Foc i-a lăsat acolo, iar pe ceilalți i-a condus mai departe prin pădure. Ciulise urechile, gata să audă orice zgomot făcut de câini, însă deocamdată pădurea părea să aștepte și ea într-o tăcere sufocantă, mai sinistră ca orice urlet. Sunetul răsuflării pisicilor și al labelor lor moi părea nefiresc de puternic în timp ce treceau pe sub copaci.

La scurt timp, Inimă de Foc s-a oprit din nou.

— Furtună de Nisip, tu aștepți aici. Nu vreau ca cei doi ucenici să aibă de alergat prea mult. Ești cea mai rapidă pisică din Clanul Tunetului – trebuie să câștigi un avans zdravăn asupra câinilor ca să ne dai nouă o șansă. Bine?

Furtună de Nisip a dat din cap.

— Poți să te bazezi pe mine, Inimă de Foc.

Și-a lipit repede botul de nasul lui. Nu mai aveau timp pentru cuvinte, dar dragostea pe care i-o purta motanului strălucea în ochii ei verzi. Inimă de Foc a fost copleșit de un val de îngrijorare.

Smulgându-se cu greu de lângă ea, i-a dus pe ceilalți războinici de-a lungul unei linii ce se întindea tocmai până la defileu, lăsându-i la intervale egale: după Furtună de Nisip urma Coadă Lungă, apoi Blană Pământie, și apoi Blană de Șoarece. În cele din urmă, el și Dungă Cenușie au rămas la granița cu Clanul Râului, pe cât de aproape de defileu se putea, fără a ieși de pe teritoriul lor.

— Bun, Dungă Cenușie, a mieunat el oprindu-se. Tu ascunde-te aici. Dacă totul merge bine, Blană de Șoarece va aduce câinii până la tine. Când se apropie, ia-o la fugă spre partea cea mai abruptă a defileului. Eu am să fiu în fața ta, gata să-i preiau pentru ultima bucată din drum.

— Asta o să fie pe teritoriul Clanului Râului, i-a răspuns prietenul său cu îndoială. Ce părere o să aibă Stea de Leopard?

— Cu puțin noroc, Stea de Leopard nici nu va afla, i-a răspuns Inimă de Foc, amintindu-și că lidera Clanului Râului amenințase că-l va omorî pe Dungă Cenușie dacă mai punea laba pe teritoriul ei. Nu ne putem gândi acum la asta. Tu stai ascuns pe partea noastră a graniței, iar dacă vezi o patrulă, ai grijă să nu te zărească.

Dungă Cenușie a încuviințat din cap și, lipindu-și burta de pământ, s-a târât sub un ciulin.

— Succes, a mieunat el dispărând sub tufiș.

Inimă de Foc i-a urat și el succes, continuându-și drumul, mult mai precaut acum, prin teritoriul Clanului Râului. N-a văzut nicio pisică din clanul advers, însă a mirosit niște urme destul de proaspete, ceea ce însemna că patrula de la răsărit trecuse deja pe acolo. În cele din urmă, a găsit un loc bun de ascunzătoare, într-o gaură de la poalele unei stânci; s-a pus pe așteptat. În pădure domnea tăcerea, nu se auzea decât vuietul apei din defileu, în depărtare.

Motanul se întreba unde era Stea de Tigru în clipa aceea. Probabil în siguranță, pe teritoriul Clanului Umbrelor, așteptând liniștit ca vechiul său clan să fie nimicit. Apoi putea să vină, ca o cioară care se hrănește cu mortăciuni, și să revendice el teritoriul Clanului Tunetului, exultând că-i reușise acel plan perfect de răzbunare.

Norii acopereau în continuare cerul, așa că Inimă de Foc nu avea cum să aprecieze trecerea timpului, dar cu fiecare clipă se îngrijora tot mai mult că se întâmplase ceva rău. De ce dura atât de mult? Oare câinii prinseseră vreunul dintre războinicii lui? Și-a imaginat-o pe Furtună de Nisip sfârtecată de fălcile acelea crude și a început să frământe pământul din fața lui, cu ghearele scoase. S-a străduit din răsputeri să nu se întoarcă ca să vadă ce se întâmplase. „Dacă tot planul ăsta a fost o greșeală imensă?“ s-a întrebat el. Își pusese singur clanul într-un și mai mare pericol?

Apoi, pe deasupra zgomotului apei, a auzit în depărtare un lătrat. Se apropia din ce în ce mai repede. Forța întunecată căpătase voce, hămăia în timp ce haita urmărea pisicile ce le deveniseră pradă. Zgomotul a devenit tot mai puternic, până ce a părut să umple toată pădurea, iar în clipa următoare a apărut Dungă Cenușie, alergând cu burta aproape lipită de pământ.

La nici trei lungimi de vulpe în spatele lui se afla șeful haitei. Inimă de Foc nu mai văzuse niciodată un asemenea câine. Era enorm, de cel puțin două ori cât câinii care trăiau alături de Două-Picioare. În timp ce alerga, mușchii i se încordau puternic sub blana scurtă, neagră-maronie. Avea botul deschis, zărindu-se colții ascuțiți, iar limba i se bălăngănea într-o parte. Lătra răgușit și clănțănea spre labele din spate ale lui Dungă Cenușie.

— Clanul Stelelor să mă ajute! a șoptit Inimă de Foc și a țâșnit din ascunzătoare.

A avut timp să-l vadă pe Dungă Cenușie repezindu-se spre cel mai apropiat copac; după aceea nu a mai putut decât să fugă. Lătratul părea tot mai energic, iar motanul simțea pe labele din spate răsuflarea fierbinte a șefului de haită.

Pentru prima dată, Inimă de Foc s-a întrebat ce avea să facă atunci când ajungea la defileu. Până atunci își imaginase că avea să se dea la o parte în ultima clipă, lăsând câinii să se arunce de pe stâncă. Însă își dădea seama că era posibil să nu meargă – câinii erau mult, mult mai aproape decât crezuse el. Poate că trebuia să sară și el.

„Dacă asta trebuie să fac pentru a salva clanul, atunci asta am să fac“ a hotărât el cu îndârjire.

Defileul era aproape. Inimă de Foc a ieșit dintre copaci, văzând că între el și marginea stâncii se mai afla doar o întindere mică, acoperită de iarbă. Uitându-se repede peste umăr, a văzut că depășise cu mult câinii, așa că a încetinit pasul un pic, lăsându-i să-l prindă din urmă. Haita a ieșit dintre copaci în spatele liderului, iar câinii stăteau cu limbile scoase în timp ce lătrau.

— Haită, haită! Să ucidem, să ucidem!

Cuvintele acestea îl răneau pe Inimă de Foc ca niște colți.

Apoi a simțit că-l lovește o greutate mare din cealaltă parte, răsturnându-l cu totul. Degeaba încerca să se ridice, o labă imensă îl țintuia de gât. O voce i-a mârâit la ureche:

— Unde fugi așa, Inimă de Foc?

Era Stea de Tigru.

CAPITOLUL 27

Inimă de Foc se lupta cu disperare să se elibereze, lovind cu labele din spate și smulgând smocuri de blană de pe burta inamicului său. Liderul Clanului Umbrelor nici nu se clintea. Duhoarea sa îi umplea secundului nările și gura, iar ochii lui de chihlimbar îl fixau cu ură.

— Salută Clanul Stelelor din partea mea, a mârâit el.

— Tu primul! a icnit Inimă de Foc.

Spre uimirea lui, Stea de Tigru i-a dat drumul. Ridicându-se cu greu în picioare, a văzut cum liderul Clanului Vântului se dă înapoi și se urcă într-un copac. Înainte să fi apucat să se întrebe ce se întâmpla, a auzit un urlet asurzitor și a simțit că i se cutremură pământul sub labe. S-a întors pe loc și l-a văzut deasupra lui pe șeful haitei, cu fălcile larg deschise, pline de bale. Nu mai avea timp să fugă. Inimă de Foc a închis ochii și s-a pregătit să cunoască Clanul Stelelor.

Durerea l-a spintecat când colții ascuțiți i-au străpuns cu totul ceafa. Labele îi atârnau neputincioase, câinele l-a ridicat de la pământ și l-a scuturat dintr-o parte în alta. S-a răsucit în aer, încercând să-i zgârie ochii, obrajii, limba, însă ghearele lui n-au întâlnit nimic în cale. Pădurea se învârtea în jurul lui. Auzea tot mai multe lătrături, iar duhoarea de câine se simțea pretutindeni.

— Clan al Stelelor, ajută-mă!

Inimă de Foc a scos un urlet teribil de groază și disperare. Nu era doar moartea lui, ci sfârșitul întregului său clan. Planul lui eșuase.

— Clan al Stelelor, unde ești?

Dintr-odată, s-a auzit un strigăt undeva aproape. Inimă de Foc a fost aruncat la pământ. I s-a tăiat răsuflarea. Strânsoarea de la gât a slăbit și apoi a dispărut cu totul. Amețit, a ridicat privirea și a zărit o siluetă gri-albăstruie repezindu-se în coapsa șefului haitei.

— Stea Albastră! a strigat.

Forța cu care îl izbise pisica l-a împins până la marginea defileului, făcându-l să se împleticească. Lătratul s-a transformat într-un urlet ascuțit de spaimă, iar labele uriașe încercau disperate să se prindă de iarbă. Solul sfărâmicios s-a destrămat sub greutatea lui și câinele a căzut; însă, în timp ce dispărea dincolo de marginea stâncii, fălcile lui au clămpănit pe piciorul lui Stea Albastră, trăgând-o după el.

Alți doi câini, aflați imediat în spatele liderului, nu s-au putut opri la timp. S-au repezit orbește dincolo de marginea defileului și au dispărut urlând. Ceilalți s-au oprit cu greu, trecând de la hămăielile fioroase la scâncete înfricoșate. Înainte ca Inimă de Foc să se poată ridica în picioare, câinii se îndepărtaseră de marginea stâncii și fugiseră înapoi în pădure.

Inimă de Foc a mers împleticindu-se până la marginea defileului și s-a uitat în jos. Sub el, apa se învolbura înspumată. Preț de o clipă a zărit botul deschis al șefului haitei, care se lupta cu valurile, iar apoi a dispărut din nou.

— Stea Albastră!

Ce căutase lidera acolo? O trimisese la Pietrele Însorite, împreună cu restul pisicilor.

Împietrit de uluire, Inimă de Foc a scrutat atent râul. Dintr-odată, a văzut un căpșor cenușiu apărând la suprafață, precum și labele care se agitau panicate. Stea Albastră trăia!

Însă vâltoarea o purta în aval, iar Inimă de Foc știa că era prea fragilă pentru a înota vreme îndelungată.

Era un singur lucru de făcut.

— Ține-te bine, Stea Albastră! Vin acum! a strigat el și s-a aruncat în josul parapetului abrupt al defileului și apoi în râu.

Apa l-a apucat pe Inimă de Foc ca o labă uriașă, înconjurându-l din toate părțile. Era rece ca gheața, tăindu-i răsuflarea. Dădea febril din labe, încercând să înoate, însă forța curentului îl trăgea la fund. Nu o mai văzuse pe Stea Albastră de dinainte de a se arunca în apă; nu vedea decât spuma ce făcea bulbuci în jurul lui.

Când a reușit din nou să scoată capul la suprafață, a tras aer în piept plutind pe deasupra curentului iute ce îl purta în aval. Apoi a zărit-o pe Stea Albastră – la doar câteva lungimi de vulpe în fața lui, cu blana lipită de cap și fălcile deschise. Dând și mai puternic din labe, Inimă de Foc a micșorat distanța dintre ei, iar când Stea Albastră a început să se ducă din nou la fund, a prins-o cu dinții de ceafă.

Greutatea îl trăgea în jos. Instinctul motanului urla să-i dea drumul lui Stea Albastră și să se salveze. Dar s-a străduit să o țină bine, să dea din labe și să-și aducă lidera deasupra valurilor. Aproape că a scăpat-o când au fost izbiți de ceva; a zărit un câine purtat de curent, cu ochii strălucind de groază în timp ce era purtat de apă, neputincios, și a dispărut din nou.

Au fost acoperiți brusc de o umbră ce a trecut repede – fuseseră purtați pe sub podul de Două-Picioare, îndepărtându-se de stâncile abrupte. Acum se vedea malul râului și motanul a încercat să cârmească spre el. Însă labele îl dureau de oboseală. Stea Albastră atârna greu și nu îl ajuta cu nimic. Inimă de Foc știa că nu-i putea da drumul ca să tragă aer în piept, iar mintea îi era cuprinsă de un întuneric straniu; s-a scufundat din nou sub apă.

Aproape leșinat, a mai făcut un efort imens, bătând apa cu labele. Însă când a ajuns la suprafață, nu a văzut nicăieri malul și nu și-a dat seama unde se afla. Labele i-au înțepenit de panică: știa că se va îneca.

Pe neașteptate, Stea Albastră a devenit mult mai ușoară. Clipind ca să vadă mai bine, Inimă de Foc a zărit alt cap deasupra apei, lângă el, ținând zdravăn blana lui Stea Albastră. A recunoscut blana albastră-cenușie și aproape că a uitat să înoate de uluire.

Era Labă de Ceață!

În același moment, de cealaltă parte a sa a auzit vocea lui Blană de Piatră:

— Dă-i drumul. O luăm noi.

Inimă de Foc a făcut cum i se spusese, iar Blană de Piatră i-a luat locul. Cele două pisici din Clanul Râului au purtat-o pe Stea Albastră spre mal. Eliberat de greutatea pisicii, Inimă de Foc a reușit să dea din labe după ei până ce a simțit fundul râului. Pe un teren mult mai favorabil, purtat de râu dincolo de defileul abrupt, a reușit să ajungă în siguranță pe malul de pe partea Clanului Râului.

A tușit mult când aerul a ajuns la plămânii lui chinuiți; s-a scuturat de apă și s-a uitat în jur ca să vadă ce se întâmplase cu Stea Albastră. Labă de Ceață și Blană de Piatră o așezaseră jos, pe pietriș, într-o rână. Dintre fălcile căscate picura apă, iar ea nu se mișca.

— Stea Albastră! a strigat Labă de Ceață.

— A murit? a întrebat Inimă de Foc cu vocea înăsprită, împleticindu-se până la ei.

— Cred că…

Blană de Piatră a fost întrerupt de un țipăt puternic.

— Inimă de Foc! Inimă de Foc! Ferește-te!

Era vocea lui Dungă Cenușie. Când s-a întors, Inimă de Foc l-a zărit pe Stea de Tigru alergând peste podul de Două-Picioare, cu războinicul cenușiu pe urme. Când liderul Clanului Vântului a luat-o pe malul râului spre Inimă de Foc și ceilalți, Dungă Cenușie a țâșnit în fața lui și s-a întors pe loc.

— Înapoi! a mârâit el. Nu te atinge de ei!

Furia îi dădea putere lui Inimă de Foc. Lidera lui zăcea pe mal, scurgându-se din ea și ultima picătură din cea de-a noua viață; orice făcuse sau spusese ea în trecut, îi era încă lideră, iar Inimă de Foc nu avusese niciodată de gând să o lase pe ea să moară pentru binele clanului. Toate erau din cauza lui Stea de Tigru!

A fugit în susul malului pentru a-i sta alături lui Dungă Cenușie, iar liderul clanului inamic s-a oprit la distanță de câteva lungimi de vulpe. Era clar că nu voia să se lupte cu amândoi în același timp.

Din spate, Inimă de Foc a auzit-o pe Labă de Ceață:

— Inimă de Foc! Trăiește!

Dezvelindu-și dinții, a mârâit spre Stea de Tigru:

— Mai apropie-te cu un pas și te arunc în râu, după câini. Dungă Cenușie, ține-l aici.

Dungă Cenușie a încuviințat din cap, scoțând ghearele, iar Stea de Tigru a șuierat mânios și frustrat.

Inimă de Foc a dat fuga înapoi la Stea Albastră și s-a ghemuit lângă ea. Încă zăcea întinsă pe jos, dar Inimă de Foc vedea cum pieptul i se ridica și cobora la fiecare răsuflare chinuită.

— Stea Albastră? a șoptit el. Stea Albastră, sunt Inimă de Foc. Ești bine. Ești în siguranță.

Pisica a deschis ochii, poposind cu privirea asupra celor doi războinici din Clanul Râului. Timp de o clipă, nu a părut să-i recunoască, dar apoi ochii i s-au mărit, umplându-se de bucurie.

— M-ați salvat, a murmurat ea.

— Șșșt, nu încerca să vorbești, a rugat-o Labă de Ceață.

Stea Albastră părea că n-a auzit-o.

— Vreau să vă spun ceva… vreau să vă rog să mă iertați că v-am dat. Inimă de Stejar mi-a promis că Lac Fumuriu va fi o mamă bună.

— A fost, a mieunat scurt Blană de Piatră.

Inimă de Foc s-a încordat. Ultima oară când o văzuseră, cei doi războinici îi aruncaseră cuvinte grele. O urau pentru ceea ce făcuse. Oare aveau să-i întoarcă spatele și acum, când era atât de neajutorată?

— Îi datorez atât de multe lui Lac Fumuriu, a continuat Stea Albastră cu o voce slabă, întretăiată. Și lui Inimă de Stejar, v-a fost un mentor minunat. V-am urmărit crescând și am văzut cât de multe aveți de oferit Clanului care v-a adoptat.

Trupul i-a fost străbătut de un fior, iar ea a făcut o pauză.

— Dacă aș fi luat altă decizie, v-ați fi dăruit toată puterea Clanului Tunetului. Iertați-mă, a suspinat ea.

Labă de Ceață și Blană de Piatră s-au privit șovăitor. Inimă de Foc nu a putut să nu adauge:

— A suferit enorm din cauza alegerii făcute. Iertați-o, vă rog.

Cei doi războinici au mai ezitat o clipă. Apoi Labă de Ceață și-a plecat capul și a lins blana mamei ei. Inimă de Foc a simțit că-i tremură picioarele de ușurare.

— Te iertăm, Stea Albastră, a murmurat pisica.

— Te iertăm, a repetat Blană de Piatră ca un ecou.

Deși era slăbită, Stea Albastră a început să toarcă de fericire. Secundul simțea că inima i s-a urcat în gât, privind cele două pisici aplecate asupra liderei lui – mama lor –, împărtășind pentru prima oară ritualul spălării.

Un șuierat furios al lui Dungă Cenușie l-a făcut să întoarcă capul, văzând că Stea de Tigru făcuse câțiva pași în față. Ochii războinicului scăpărau de uluire. Până în clipa aceea Stea de Tigru nu știuse cine era mama puilor la care renunțase Clanul Tunetului.

— Nu mai face niciun pas! a șuierat el. Ce se întâmplă aici nu are nicio legătură cu tine.

S-a întors spre Stea Albastră, văzând că ochii i se închideau și respirația îi era tot mai rapidă și superficială.

— Ce putem face? a întrebat-o disperat pe Labă de Ceață. E ultima ei viață și nu o putem transporta până în tabăra Clanului Tunetului. Merge unul dintre voi să aducă pisica-vraci?

— E prea târziu pentru asta, Inimă de Foc, i-a răspuns Blană de Piatră încet, blând. E deja pe drum spre Clanul Stelelor.

— Nu!

S-a ghemuit lângă Stea Albastră și și-a lipit botul de al ei.

— Stea Albastră… Stea Albastră…Trezește-te, aducem ajutoare, mai rezistă doar puțin.

Ochii pisicii s-au deschis din nou, însă nu privea spre Inimă de Foc, ci spre ceva aflat peste umărul lui. Privirea îi era limpede și liniștită.

— Inimă de Stejar, a murmurat ea. Ai venit să mă iei? Sunt gata.

— Nu! a izbucnit din nou Inimă de Foc.

Toate supărările pe care le avusese în ultima vreme cu Stea Albastră dispăruseră. Își amintea doar ce conducătoare nobilă fusese, înțeleaptă și demnă de admirație, cum îi fusese mentor după ce el intrase în clan ca pisoi de casă. În cele din urmă, Clanul Stelelor fusese bun cu ea. Ieșise din întuneric pentru a muri la fel de nobil cum trăise – se sacrificase pentru a-și salva clanul.

— Stea Albastră, nu ne părăsi! a implorat-o el.

— Trebuie, a șoptit lidera. Mi-am purtat ultima bătălie.

Gâfâia, chinuindu-se să vorbească.

— Când am văzut clanul la Pietrele Însorite și cei puternici îi ajutau pe cei slabi… știam că tu și ceilalți erați deja plecați să înfruntați haita… Am știut că pisicile din clanul meu sunt loiale. Am știut că spiritele nu ne-au părăsit. Am știut…

Vocea i s-a stins, dar s-a străduit să continue.

— Am știut că nu vă puteam lăsa să înfruntați singuri pericolul.

— Stea Albastră…

Vocea motanului tremura din cauza durerii despărțirii și, cu toate acestea, inima îi era plină de bucurie că lidera nu îl credea un trădător.

Stea Albastră și-a ațintit privirea azurie asupra lui. Lui Inimă de Foc i s-a părut că vede în ochii ei sclipirea Clanului Stelelor.

— Focul va salva clanul, a murmurat ea și Inimă de Foc și-a amintit misterioasa profeție de care auzise încă de când intrase în Clanul Tunetului. Nu ai înțeles niciodată, nu? Nici măcar când ți-am dat numele de ucenic Labă de Foc. Chiar și eu m-am îndoit, când focul ne-a distrus tabăra. Însă acum văd clar adevărul. Inimă de Foc, tu ești focul care va salva Clanul Tunetului.

Inimă de Foc nu putea decât să își privească îndurerat lidera pe care o iubea atât de mult. Simțea că trupul i se transformase în stană de piatră. Deasupra lui, vântul rupsese norii în bucăți, lăsând o rază de soare să ajungă la el și să-i transforme blana în vâlvătaia unei flăcări; așa se întâmplase în luminiș, când sosise prima oară în clan, cu atâtea luni în urmă.

— Vei fi un lider măreț, s-a auzit șoapta pierită a lui Stea Albastră. Unul dintre cei mai măreți conducători ce au trăit vreodată în pădure. Vei avea căldura focului, cu care vei proteja clanul, și înverșunarea flăcărilor, cu care îl vei apăra. Vei fi Stea de Foc, lumina Clanului Tunetului.

— Nu, a protestat Inimă de Foc, nu pot! Nu pot fără tine, Stea Albastră.

Dar era prea târziu. Stea Albastră a oftat ușurel, iar lumina din ochii ei s-a stins. Labă de Ceață a scos un vaiet înfundat, lipindu-și nasul de blana mamei ei. Blană de Piatră s-a ghemuit lângă ea, cu capul plecat.

— Stea Albastră!

Inimă de Foc a mieunat disperat, dar n-a primit niciun răspuns. Lidera Clanului Tunetului renunțase la cea din urmă viață și mergea acum să vâneze alături de Clanul Stelelor.

Inimă de Foc s-a ridicat cu greu în picioare. A trebuit să-și înfigă ghearele în pământ – se

învârtea totul cu el; lumea era cu susul în jos, iar pentru o clipă s-a temut că avea să cadă în cer. Blana îl furnica și simțea că inima îi bătea atât de tare, încât avea să-i iasă din piept.

— Inimă de Foc, a murmurat Dungă Cenușie. Vai, Inimă de Foc.

Războinicul cenușiu plecase de lângă Stea de Tigru și venise tăcut, fiind aproape de lidera lui când murise. Acum Inimă de Foc a văzut că prietenul lui îl privea cu un fel de venerație, iar când li s-au întâlnit privirile, Dungă Cenușie a plecat capul respectuos. Inimă de Foc a înmărmurit, voia să protesteze, voia consolarea oferită de vechea și relaxata lor prietenie, nu salutul formal al unui războinic către liderul clanului său.

În spatele lui Dungă Cenușie l-a văzut pe Stea de Tigru, care privea pisicile adunate pe mal cu un amestec de uimire și furie în ochi. Înainte ca motanul portocaliu să apuce să-i spună ceva, liderul Clanului Umbrelor s-a întors și a luat-o la goană pe podul de Două-Picioare, înapoi spre teritoriul lui.

Inimă de Foc l-a lăsat să plece. Înainte de a încheia socoteli mai vechi, trebuia să se ocupe de propriul clan terifiat și hăituit. Dar ceea ce făcuse Stea de Tigru în ziua aceea nu avea să fie uitat niciodată, de nicio pisică din Clanul Tunetului.

— Trebuie să mai chemăm câteva pisici, a mieunat răgușit către Dungă Cenușie. Trebuie să ducem trupul lui Stea Albastră în tabără.

Războinicul cenușiu a plecat din nou capul.

— Da, Inimă de Foc.

— Vă ajutăm noi, s-a oferit Blană de Piatră, ridicându-se și privind în ochi cele două pisici din Clanul Tunetului.

— Ne-am simți onorați, a adăugat Labă de Ceață, cu ochii umbriți de durere. Aș vrea să o văd pe mama odihnindu-se liniștită în clanul ei.

— Vă mulțumim, a mieunat Inimă de Foc.

A tras aer în piept, s-a ridicat și și-a scuturat blana ce începea să se usuce. Simțea că întreaga greutate a clanului se pogorâse pe umerii lui, și cu toate acestea, într-o clipită, știa că va fi capabil să o poarte.

Acum era liderul Clanului Tunetului. Pentru că murise șeful haitei, pădurea nu mai era amenințată de câini, iar clanul său îl aștepta, în siguranță, la Pietrele Însorite. Îl aștepta și Furtună de Nisip.

— Haide, a mieunat el către Dungă Cenușie. Să mergem acasă.

CINE ESTE ERIN HUNTER?

Scriitoarele britanice Kate Cary, Cherith Baldry, Tui Sutherland, Gillian Philip, Inbali Iserles și Victoria Holmes sunt creatoarele celor mai îndrăgite serii de romane pentru copii și tineri: **Pisicile războinice** (24 de volume), **Supraviețuitorii** (12 volume) și **Exploratorii** (12 volume). Ele semnează cu pseudonimul Erin Hunter și creează împreună poveștile din aceste serii, care sunt favoritele puștilor din SUA, Marea Britanie, Franța, Germania, China, Japonia, Australia, Canada, Noua Zeelandă, Rusia și Coreea de Sud.